

ΑΓΑΠΗ

ΤΟ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

(Κείμενο της ομάδας Ελλήνων στο θρήσκευμα «Αρκαδία»)

(Να επισημάνουμε για την σωστή ανάγνωση των κειμένων, ότι η αρχαία Ελληνική λέξη: « φιλία » σημαίνει πρωτίστως αγάπη και δευτερευόντως έχει την σημερινή έννοια της λέξεως, καθώς, φιλώ = αγαπώ. (η λέξη: φιλία είναι το ουσιαστικό του ρήματος: φιλώ)).

«Αγάπησις απόδεξις παντελής.»
Η Αγάπη είναι η παντελής αποδοχή.
— Πλάτων (Ορισμοί)

«Όλους αγάπα.»
— Φωκυλίδης

«Ο ανώτερος άνθρωπος, περισσότερο από κάθε τι, αφιερώνεται στη Σοφία και την Αγάπη. Το πρώτο είναι θνητό αγαθό ενώ το δεύτερο είναι αθάνατο.»
— Επίκουρος (Επικ. Προσφ. 78)

«Φιλοφρόνει πάσιν.» Να αγαπάς τους πάντες (όλους τους ανθρώπους) και τα πάντα. (φιλοφρονώ = φρονώ φίλα = σκέφτομαι με Αγάπη για κάποιον/κάτι. Το: πάσιν, είναι δοτική πληθυντικού των: οι πάντες, τα πάντα. Περιέχει και τις δύο λέξεις, έννοιες). — Δελφικό Παράγγελμα.

«Αφετηρία των αρετών είναι η ευσέβεια, και κορυφαίο όριό τους η Αγάπη.»
— Πυθαγόρας ο Σάμιος

«Η Αγάπη προς τους ανθρώπους είναι καθήκον, αφού είμαστε όλοι παιδιά του ίδιου θεού.»
— Επίκτητος

«Φιλότητα αντί διαφοράς εθέλειν.»
Να θέλετε Αγάπη αντί της έχθρας.
— Ανδοκίδης

«Αγαπάσθαι και οικείν ευδαιμόνως.»
Να αγαπιέσθε και να κατοικείτε με ευδαιμονία (μεταξύ σας).
— Πλάτων (Πολιτεία)

«Ν ανταποδίδης την Αγάπη με Αγάπη.»
— Ησίοδος (Εργ. Και.Ημ.)

«Φιλία Αγάπα.»
Να αγαπάς. (Τους ανθρώπους, τους θεούς, κλπ.)
(Δελφικό Παράγγελμα)

-«Αγάπα τον πλησίον μικρά ελαττούμενος». Να αγαπάς τον πλησίον σου λίγο περισσότερο από ότι αγαπάς τον εαυτό σου.
— Θαλής ο Μιλήσιος

«Χρω φιλανθρώπως και δικαίως τοις εντυγχάνουσι.»
Να αγαπάς τους ανθρώπους και να τους συμπεριφέρεσαι με δικαιοσύνη, όσους τυχαίνει να έχεις σχέσεις.
— Πλούταρχος (Ηθ, 88c)

«Εχούσης γάρ τι της ψυχής αγαπητικόν εν εαυτή, και πεφυκίας, ώσπερ αισθάνεσθαι και διανοείσθαι και μνημονεύειν, ούτω και φιλείν.»
Η ψυχή κλείνει μέσα της δύναμη Αγάπης καθώς επλάστηκε για να αισθάνεται, να σκέπτεται και να θυμάται, έτσι επλάστηκε και για ν' αγαπά.
— Πλούταρχος (Σόλων, 7,3,1-4)
(Ο Πλούταρχος ήταν Ιερέας των Δελφών.)

«Η Αγάπη προς τον άνθρωπο μας προστάζει να βοηθάμε τους ξένους.»
— Επίκουρος

«Φιλοφρονήσασθαι αλλήλους»
Να αγαπάτε αλλήλους (ο ένας τον άλλον).
— Πλάτων (Νομ. 738 D) (Επίσης, Ξενοφών (Κυρ. Αναβ.4.5,34).)

«Ούτοι συνέχθην, αλλά συμφιλείν έφυν.»
Γεννήθηκα για ν' αγαπώ, όχι για να μισώ.
— Σοφοκλής (Αντιγόνη)

«Φιλίαν φύλαττε»
Να διαφυλάττετε την Αγάπη.
(Δελφικό παράγγελμα)

«Να αγαπάτε όλους τους ανθρώπους, ανεξάρτητα από τη φυλή η την θρησκεία στην οποία ανήκουν.»
— Επίκτητος

«Ει δε γεύεται ανδρός ανήρ τι, φαίμεν κε γείτον έμμεναι νόω φιλήσαντ ατενεί γείτοني χάρμα πάντων επάξιον.»

Αν ο άνθρωπος κάτι από τον άνθρωπο γεύεται, να πούμε μπορούμε πως γείτονας που μ όλη του τη σκέψη αγαπά τον γείτονά του, είναι ευτυχία που αξίζει ό,τι κι αν πης.

— Πίνδαρος (Νεμεονίκες, Ζ 127)

«Εστω δη το φιλείν το βούλεσθαι τινι α οίεται αγαθά, εκείνου ένεκα, αλλά μη αυτού, και το κατά δύναμιν πρακτικόν είναι τούτων.»

Ας τεθεί σα βάση ότι η Αγάπη σημαίνει το να επιθυμή κανείς για κάποιον όσα νομίζει καλά για κείνον και όχι για τον εαυτό του, και να ενεργή όσο μπορεί για να τα αποκτήσει εκείνος.

— Αριστοτέλης

«Φιλίαν αγάπα.»

— Ξενοκράτης (Βλέπε Δελ.Π.)

«Του φρονίμου τοίνυν εστί μόνου το φιλείν»

Λοιπόν, η Αγάπη είναι χαρακτηριστικό μόνο του φρονίμου ανθρώπου.

— Επίκτητος (Περι φιλίας, D.a.A.d,22,3,5-6)

«Αγάπης δε ουδέν μείζον ούτε ίσον εστί»

Τίποτε δεν είναι σπουδαιότερο ούτε ίσο με την Αγάπη.

— Μένανδρος

«Από όλα τα δώρα που η θεία πρόνοια μας χαρίζει για να κάνει τη ζωή μας πλήρη και χαρούμενη, η Αγάπη / φιλία είναι το ομορφότερο.»

— Επίκουρος

«Το μεν ζην οι γονείς μετά των θεών ημίν έδωκαν, παρά δε των φιλοσόφων δίκης και νόμου συνεργόν οióμεθα λόγον επιθυμιών, κολαστήν λαβόντες, ευ ζην. Το δε ευ ζην εστί κοινωνικώς ζην και φιλικώς και σωφρόνως και δικαίως.»

Τη ζωή μας την έδωσαν οι γονείς μας μαζί με τους θεούς. Κι από τους φιλοσόφους, αφού λάβαμε το θεωρητικό λόγο σαν συνεργάτη στη δικαιοσύνη και στο νόμο, όπως και τιμωρό των επιθυμιών (των κακών), νομίζουμε ότι εξασφαλίζουμε το «ευ ζην» (δηλαδή τον ορθό τρόπο ζωής). Κι αυτό το «ευ ζην» συνίσταται στο να ζει κανείς με τους συνανθρώπους του με Αγάπη, με σύνεση και με δικαιοσύνη.

— Πλούταρχος (Ηθ. 1352)

«Ως καλώς έχον εστί πασάν τε γην πατρίδα νομίζειν και πάντας ανθρώπους αδελφούς και φίλους, ως αν γένος μεν όντας θεού.»

Είναι καλό να θεωρούμε όλη τη γη πατρίδα μας και όλους τους ανθρώπους αδερφούς μας και φίλους μας, γιατί είναι όλοι παιδιά του θεού.

— Απολλώνιος Τυανεύς (Φιλόστρατου, Απολλ. Τυαν.Επιστ, νζ)

«Μην αφαιρείτε τους βωμούς από τους ναούς και τη συμπόνοια από τις καρδιές σας.»

— Πυθαγόρας

«Κάλιστον η φιλία των αγαθών.»

Η Αγάπη είναι το καλύτερο από όλα τα αγαθά.

— Στοβαίος (Ανθολόγιο,2,32,t,1)

«Όσο γαρ παιδεία και φιλανθρωπία προέχουν δοκείτε, τωσώσδε αίσχιον α μη χρη φαίνεσθαι διώκοντας.»

Όσο νομίζετε ότι πρέπει να προέχουν η παιδεία και η Αγάπη προς τον συνάνθρωπο, τόσο αισχρό είναι αυτά να μην πρέπει να φαίνεσθε ότι τα επιδιώκετε.

— Αριστείδης (Συμ.περι του μη δειν κωμ.,512,2-4)

«Μάλλον βασιλικωτέρα φιλανθρωπία του λοιπού χορού των αρετών»

Η Αγάπη προς τον συνάνθρωπο είναι μάλλον η σημαντικότερη από όλες τις αρετές (η προεξάρχουσα όλων των αρετών).

— Θεμιστιος (Ομ.1,11.26-27 Schenkl)

«Ούκ έσθ'όπως γάρ ουν άνθρωπον αδικούντα σέβειν Θεόν. Αλλά κρηπίς ευσεβείας σοι νομιζέσθω η φιλανθρωπία»

Άνθρωπος ο οποίος αδικεί δεν είναι δυνατόν να σέβεται τον Θεό. Αλλά βάση της ευσέβειας να θεωρείς την Αγάπη προς τον συνάνθρωπο.

— Πορφύριος (Επιστολή «Προς Μαρκέλλαν», 38,16-17 Pötscher)

«Καλλιέργησε την Αγάπη και τη φιλία με έναν εχθρό.»

— Πιττακός ο Μυτιληναίος

«Καταφέρετε να βλέπετε τον χειρότερο εχθρό σας σαν αγαπητό φίλο σας, με την ίδια λαχτάρα.»

— Σωκράτης

«Τον δε εχθρόν ευεργετεί.»

— Κλεόβουλος ο Λίνδιος (Διογ. Λαέρτ. Βίοι Φιλ. Α,91)

«Τον εχθρόν φίλον ποιείν και ευεργετεί.»

— Κλεόβουλος

«Τι πιο όμορφο υπάρχει από το να χαμογελάς στους εχθρούς σου;»

— Σοφοκλής

«Αλλήλοις θ ομιλείν, ως τους φίλους εχθρούς μη ποιήσαι, τους δε εχθρούς φίλους εργάσασθαι.»

Να επικοινωνείτε προς αλλήλους κατά τρόπον ώστε να μην μετατρέπετε τους φίλους εις εχθρούς, αλλά να μεταβάλλετε τους εχθρούς εις φίλους.

— Πυθαγόρας (Διογένης Λαέρτιος, 8.23)

«Είθε, να μην είμαι εχθρός κανενός και είθε να είμαι φίλος του αιώνιου και του μόνιμου. Είθε, να μην καυγαδίσω ποτέ με τους προσφιλείς μου. Και αν γίνει αυτό, είθε να συμφιλιωθώ σύντομα μαζί τους. Είθε να μην θέλω το κακό κανενός. Εάν κάποιος θέλει το δικό μου κακό, είθε, να ξεφύγω σώος και χωρίς να χρειαστεί να τον πληγώσω. Είθε, να αγαπώ, να επιθυμώ και να επιτυγχάνω μόνο ό,τι είναι καλό. Είθε, να εύχομαι να ευτυχούν όλοι και να μη ζηλεύω κανέναν. Είθε, να μη χαρώ ποτέ για τη δυστυχία κάποιου που με έβλαψε. Όταν είπα η έκανα κάτι κακό είθε να μην περιμένω να με επιπλήξουν οι άλλοι, αλλά πάντα να επιπλήττω τον εαυτό μου ώσπου να επανορθώσω. Είθε να μην κερδίσω νίκη που να βλάπτει είτε εμένα είτε τον αντίπαλό μου. Είθε να συμφιλιώνω φίλους που βρέθηκαν σε διαμάχη. Είθε, όσο μου είναι αυτό δυνατό, να δίνω κάθε απαιτούμενη βοή\θεια στους φίλους μου και σε

όλους όσους τη χρειάζονται. Είθε, να μην εγκαταλείψω κανέναν φίλο που κινδυνεύει. Όταν επισκέπτομαι όσους υποφέρουν είθε να είμαι σε θέση με ευγενικά και θεραπευτικά λόγια να απαλύνω τον πόνο τους. Είθε να σέβομαι τον εαυτό μου. Είθε, να κρατώ δαμασμένο εκείνο που μαίνεται μέσα μου. Είθε, να συνηθίσω να είμαι ευγενής και ποτέ να μην νευριάζω με τους ανθρώπους λόγω των περιστάσεων. Είθε, ποτέ να μη σχολιάζω ποιος είναι κακός και τι κακά πράγματα έχει κάνει, παρά να γνωρίζω καλούς ανθρώπους και να ακολουθώ τα βήματά τους.»

— Ευσέβιος (Στοβαίος)

(Ο Ευσέβιος είναι Ίωνας. Το κείμενο, είναι μια προσευχή του Ευσέβιου. Είναι αξιοσημείωτο το γεγονός, ότι σε κανένα σημείο της προσευχής δεν προσεύχεται για υλικά αγαθά.)

«..της φιλίας ...μεγίστης ούσης αρετής και ταις άλλαις ως τελειότητος επιφαινομένης. Πέρασ μεν γαρ των αρετών η φιλία...η δε της φιλίας έξις ο τελειότατος των αρετών καρπός.»

— Ιεροκλής (In Au. Ca. 7,9,3 κ. εξ.)

«Ει δ η προς τους πολίτας φιλία δι αυτήν αιρετή, αναγκαίον είναι και την προς ομοεθνείς και ομοφύλους, ώστε και την προς πάντας ανθρώπους.»

...η Αγάπη...προς όλους τους ανθρώπους...είναι αναγκαία.

— Αριστοτέλης (Στοβ. Ανθ. 2,7,13,83)

«της φιλίας αντέχεσθαι δει, τουτ έστι της φιλανθρωπίας προς άπαντας.»

— Ιεροκλής (In Au. Ca. 7,10,5-6)

«Ούτω και έθνει κοινή και πόλεσι ταις προεστώσαις και καθ εαυτήν εκάστη πόλει μεγάλων αγαθών η προς αλλήλους φιλία και ομόνοια.»

...μεγάλα αγαθά είναι η Αγάπη μεταξύ των ανθρώπων και η ομόνοια.

— Αριστείδης (Περι ομονοίας ταις πόλεσιν,531,1-3)

«Ετοιμός ειμί παρέχειν εμαυτόν τοις ξένοις, και αν βούλονται δέρειν έτι μάλλον η νυν δέρουσιν, ει μοι η δορά μη εις ασκόν τελευτήσει, ώσπερ η του Μαρσύου αλλ εις αρετήν.»

Είμαι πρόθυμος να παραδώσω τον εαυτό μου στους ξένους για να με κάνουν ότι θέλουν και να με γδάρουν ακόμα, και περισσότερο μάλιστα από όσο με γδέρνουν τώρα, φθάνει μόνο το δέρμα μου να μην καταστήσει στο τέλος ασκί, καθώς το δέρμα του Μαρσύα αλλά να έχει κατάληξη την αρετή.

— Πλάτων (Κτήσιππος, Ευθύδημος 13,285c)

(Ο Μαρσύας συμβολίζει την έπαρση και την αλαζονεία.)

«Ακόμα κι αν σε βρίσουν η σε ξεφτιλίσουν η σε χτυπήσουν, μη θυμώνεις.»

— Σωκράτης

(Όταν στο μαντείο των Δελφών ετέθη το ερώτημα ποιος είναι ο σοφότερος των ζώντων ανθρώπων, το μαντείο απεφάνθη ότι είναι ο Σωκράτης.)

«Ηττώ υπέρ δικαίου.»

Να καταβάλλεσαι για το δίκαιο.

(Δελφικό Παράγγελμα)

«Ούτε γαρ ανταδικεῖν δεῖ οὔτε κακῶς ποιεῖν οὐδένα ἀνθρώπων οὐδ' ἀν' οἰοῦν πάσῃ ὑπ' αὐτῶν.»

Ούτε λοιπὸν νὰ ἀντιδικεῖ κανεὶς πρέπει οὔτε νὰ κακοποιεῖ κανένα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους οἰδιήποτε κι ἀν παθαίνει ἀπὸ αὐτοῦς.

— Πλάτων (Κριτ'. 10,49 Γ)

(Ἡ φράση αὐτή, ἐμπεριέχει πολλές ποιότητες, τρόπους, εἶδη ἀδικίας που μπορεῖ νὰ ὑποστῆ ἓνας ἄνθρωπος καθὼς καὶ κάθε ἐνταση, βιαιότητα, διάρκεια, ἐπαναληπτικότητα, συχνότητα, κλπ. Παρόμοια ῥήση ἔχει διατυπώσει καὶ ὁ Σωκράτης.)

«Καὶ γάρ τούτο λίαν κομψὸν τῷ Κυνικῷ παραπλέκεται: Δέρεσθαι αὐτὸν δεῖ ὡς ὄνον καὶ δερόμενον φιλεῖν αὐτοῦς τοὺς δέροντας ὡς πατέρα πάντων, ὡς ἀδελφόν.»

— Επικτήτος (D.a.A.d. 3,22,54,1)

«Ἀνέχου Πάσχων.»

Νὰ ἀνέχεσαι νὰ ἀδικεῖσαι, νὰ υποφέρεις

— Εὐριπίδης

(δείχνε ὑπομονή ὅταν ἀδικεῖσαι, ὅταν υποφέρεις.)

«Λοιδωρούμενος ποτε ἀνεχώρει. Του δ' ἐπιδιώκοντος εἰπόντος, «τι φεύγεις;», «ὅτι», φησί, «τοῦ μὲν κακῶς λέγειν σὺ τὴν ἐξουσίαν ἔχεις, τοῦ δὲ μὴ ἀκοῦειν ἐγώ.»»

Κάποτε που κάποιος τὸν ἐβρίσει, αὐτὸς ἀπεχώρησε. Καὶ ὅταν αὐτὸς που τὸν ἐβρίσει τοῦ εἶπε: «γιατί φεύγεις;», «επειδὴ», λέει, «εσὺ ἔχεις τὴν ἐξουσία νὰ βρίζεις, ἐνὼ ἐγὼ ἔχω τὴν ἐξουσία νὰ μὴν ἀκούω.»

— Διογένης Λαέρτιος (Βίοι φιλοσόφων, Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος, 2,70,4-7)

«Τὰ σκυλιά δὲν δαγκώνουν ὅσους πέφτουν κάτω, καὶ ὁ θυμὸς σταματᾷ καὶ δὲν ξεσπᾷ σὲ ἄνθρωπο που θὰ δείξει ταπείνωση μπροστὰ στο θυμωμένο.»

— Ἀριστοτέλης

«Εἶναι προτιμότερο νὰ ἀδικεῖσαι παρά νὰ διαπράττεις ἀδικία.»

— Σωκράτης

«Τὸ ἀδικεῖν κάκιον ἐστὶ τοῦ ἀδικεῖσθαι.»

Τὸ νὰ κάνει κανεὶς ἀδικία εἶναι χειρότερο ἀπὸ τὸ νὰ υπομένει ἀδικούμενος.

— Πλάτων (Κατζ. Αποφθ. Ἀπανθ.)

«Ἐγὼ γάρ δη οἶμαι καὶ ἐμὲ καὶ σε καὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι κάκιον ηγεῖσθαι.»

Διότι ἐγὼ πράγματι πιστεύω, καθὼς καὶ σὺ καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, ὅτι τὸ νὰ ἀδικεῖς εἶναι χειρότερο τοῦ νὰ ἀδικεῖσαι.

— Σωκράτης (Πλάτων, Γοργίας 474ε)

«Ἄλλ' ἡμῖν τοῖς ἡμέρωσ καὶ φιλανθρώπως ζῆν δοκοῦσι ποῖον ἔργον ἀπολείπεται γῆς, ποῖον ἐν θαλάττῃ, τίς ἐν ὄρεσι τέχνη, τίς κόσμος διαίτης»

Ἀλλὰ σὲ μας που ζοῦμε μιὰ ζωὴ ἐξημερωμένη καὶ φιλάνθρωπη, ποῖο ἔργο μας ἔχει ξεφύγει εἴτε τῆς στεριάς εἴτε τῆς θάλασσας, εἴτε τέχνη τοῦ βουνοῦ, καὶ ευχάριστος τρόπος ζωῆς.

— Πλούταρχος (Ἠθικά)

{Απόφθεγμα|Φασίν δε και το αγαπάν και το ασπάζεσθαι και το φιλείν μόνων είναι σπουδαίων» «Αρέσκει γαρ του τε Ζήνωνι και τοις απ αυτού Στωικοίς φιλοσόφοις δύο γένη ανθρώπων είναι, το μεν των σπουδαίων, το δε των φαύλων» Στοβαίος (Ανθολόγιο).

«..εάν εύρωμεν οίόν εστι δικαιοσύνη, άρα και άνδρα τον δίκαιον αξιώσομεν μηδέν δείν αυτής εκείνης διαφέρειν, αλλά πανταχή τοιούτον είναι οίον δικαιοσύνη εστιν; Ή αγαπήσομεν εάν ότι εγγύτατα αυτής ή και πλείστα των άλλων εκείνης μετέχει;»
Αν θα βρούμε τι είναι η δικαιοσύνη και άρα βρούμε ποιος άντρας είναι δίκαιος τότε θα αξιώσουμε ότι δεν πρέπει αυτός σε τίποτα να μην διαφέρει από την δικαιοσύνη, αλλά παντού να ταυτίζεται με αυτήν. Και θα αγαπήσουμε αυτόν τον άντρα εάν βρίσκεται τόσο πολύ κοντά στην δικαιοσύνη και μετέχει σ' αυτήν περισσότερο από τους υπόλοιπους ανθρώπους.

— Πλάτων (Πολιτεία,472b,7-c,2)

«Ευνοητικώς μέντοι γε προς αλλήλους διακείσθαι και φιλικώς και δοκιμαστικώς και αποδεκτικώς»

Λοιπόν, να διάκεισθε με εύνοια και με Αγάπη προς αλλήλους, και με επιδοκμασίες και με αποδοχή.

— Ζήνων (Στοβ. Ανθ.)

«..αλλ αγαπάν σοι προσήκον.»

..αλλά σου ταιριάζει να αγαπάς.

— Αριστείδης (Περί του παραφθέγματος,388,6)

«Φιλοφροσύνη αμείνων.»

Η Αγάπη είναι το καλύτερο (από όσα υπάρχουν).

— Όμηρος

«Του παντός αιώνος επιδραττόμενον το φιλότιμον και φιλόανθρωπον, εξαμιλλάται ταις πράξεσιν και ταις χάρισιν.»

Στο μάκρος όλης της ζωής η φιλοτιμία και η Αγάπη προς το συνάνθρωπο σαν συμμετέχουν κάνουν σαν σε άμιλλα πράξεις ωραιές και ηθικά ευγενείς.

— Πλούταρχος (Περί Κοιν. Ενν.)

«..Ζευ...σου και τα περισσά επίστασαι άρτια θείναι και κοσμείν τα άκοσμα, και ου φίλα σοι φίλα εστιν...»

Δία...εσύ γνωρίζεις πώς να ανάγεις στο μέτρο κάθε υπερβολή, να επιβάλλεις τάξη σε κάθε τι το άτακτο, και να εγκαθιδρύεις την Αγάπη ανάμεσα σε όσα δεν έχουν αγάπη μεταξύ τους (προς άλληλα).

— Κλεάνθης (Υμνος εις Δία)

(Ο Κλεάνθης είναι στωικός.)

«Της δ αυ περί τους θεούς ευσεβείας το μεν εστι θεοφιλότης, το δε φιλοθεότης. Θεοφιλότης μεν το υπό των θεών φιλείσθαι και παρά των θεών πολλών τυγχάνειν, Φιλοθεότης δε το φιλείν τους θεούς και φιλίαν έχειν περί αυτούς»

.. Θεοφιλότης είναι το να σε αγαπούν οι Θεοί.

— Μένανδρος (Διαίρεσις των επιδεικτικών 361,21)

«Πόθεν ουν ταύτα παραγίγνεται ταις ψυχῆς, φιλία και ἔνωσις; Από των Θεῶν.»
Πως λοιπόν δημιουργείται στις ψυχές η Αγάπη και η ἔνωση; Από τους θεούς.
— Πρόκλος (Στον Αλ. Του Πλ.)

«(Ο Δίας)..Φίλιος δε και Εταιρείος (ονομάζεται) ότι πάντας ανθρώπους συνάγει και βούλεται φίλους είναι αλλήλοις.»
Ο Δίας Φίλιος και Εταιρείος ονομάζεται γιατί όλους τους ανθρώπους ενώνει και επιθυμεί να είναι αγαπημένοι μεταξύ τους.
— Δίων Χρυσόστομος (Ορ.12)

«Δικαιόσυνος Ζεύς: ο επί τοίς δίκαιά τε και άδिका δρώσι τεταγμένος. Ωσπερ και <ο> επί τοίς μείλιχα Μειλίχιος και ο επί τοίς φίλα Φίλιος.»
...Ο Ζευς...ο ταγμένος σε όσα σχετίζονται με την Αγάπη λέγεται Φίλιος.
— Φρόνιχος (Praeparatio sophistica (epitome) 61,5-7)

«Φίλιος: ο <της> φιλίας έφορος θεός.»
Φίλιος: Ο έφορος θεός της Αγάπης.
— Φρόνιχος (Praeparatio sophistica (epitome) 123, 11-12.)

«Η αληθινή φιλία και των θεῶν εστίν αυτών και των κρειτόνων ημών γενών, ήκει δε και εις ψυχάς τας αγαθάς.»
Η αληθινή Αγάπη / φιλία είναι χαρακτηριστικό των ίδιων των θεῶν και των καλύτερων από τα ανθρώπινα γένη, ταιριάζει δε και στις αγαθές ψυχές.
— Πρόκλος (Στ. Αλ. Του Πλ. 113,13-15)

«εκεί δε η φιλία και η ἔνωσις και η ενοποιός των όλων θεός.»
— Πρόκλος (Στον Παρ. του Πλ. 849,14-15)

«Τον κόσμο και τα όντα έπλασε ο Θεός, ο οποίος είναι αγαθώτατος, φιλανθρωπότατος και τελειότατος καθόσον ο ίδιος κατεσκευάσθη από τελειοτάτην ύλην»
— Χρύσιππος

«Οι άνθρωποι, ορθά, λόγω της αγαθοεργίας και της συγγένειάς τους, στην αγάπη τους για τους θεούς, προσπαθούν με κάθε τρόπο να είναι μαζί τους και στη συντροφιά τους.»
— Δίων Χρυσόστομος

«Τεκόντι δε αρετήν αληθή και θρεψαμένω υπάρχει θεοφιλή γενέσθαι, και είτερ τω άλλω ανθρώπων αθανάτω και εκείνω.»
Όποιος γεννήσει και αναθρέψει αληθινή αρετή, αυτός έχει τη δυνατότητα να γίνει αγαπημένος στους θεούς και να γίνει αθάνατος περειςσότερο από κάθε άλλο άνθρωπο.
— Διοτίμα η Μαντινεία

«Όστις δε τους τεκόντας εν βίω σέβει όδ εστί και ζων και θανών θεοίς φίλος.»
Όποιος στη ζωή του σέβεται τους γονείς του, και εν ζωή, και αφού πεθάνει είναι αγαπητός στους θεούς.
— Ευρυπίδης (Ωρίων, Ανθολόγιο)

«Οι θεοί αγαπούν τους δίκαιους.»

— Σοφοκλής

«Φεύ μήποτ εἶν ἄλλο πλὴν θεοῖς φίλος.»

Αλοῖμονο αν εἶσαι οτιδήποτε ἄλλο παρά αγαπητός στους θεούς.

— Ευριπίδης (Ωρίων, Ανθολόγιο)

«Μούννοι θεοφιλέες, ὅσοις εχθρόν το αδικέειν.»

Αγαπιούνται από τους θεούς μόνο ὅσοι εχθρεύονται την αδικία.

— Δημόκριτος

«Θεοῖς ἀρέσκου. Παν γαρ εκ θεῶν τέλος.»

— Ευριπίδης (Ωρίων, Ανθολόγιο)

{ {Απόφθεγμα|Υπό των Θεῶν ηγαπήσθαι}. Δημοσθένης. Ἐχετε αγαπηθεῖ από τους Θεούς.

«..διό και λέγεται ορθῶς, ὅτι ουδεῖς εχθρός τῷ σπουδαίῳ και μόνος ο αγαθός αὐτό φίλος. Εἰ μεν γαρ τον ἄνθρωπον φιλεῖ, ουδέ τον κακόν εχθρόν τίθεται, εἰ δε ἀρετὴ κεκοσμημένον ζητεῖ προς κοινωνία, τον αγαθόν εκ πάντων εκλέγεται μιμούμενος και εν τοῖς της φιλίας μέτροις τον θεόν, ος μισεῖ μεν ουδένα ἀνθρώπων, τον δε αγαθόν διαφερόντως ἀσπάζεται.»

...Για αὐτό και λέγεται ορθῶς ὅτι ουδεῖς εἶναι εχθρός για τον ἐνάρετο ἄνθρωπο, και ὅτι μόνος ο αγαθός εἶναι φίλος του. Διότι αν αγαπάει τους ἀνθρώπους, δεν αντιμετωπίζει ὡς εχθρό τον κακό. Εἰάν δε ἀναζητᾶει για συναναστροφή τον ἐνάρετο και ἀπ ὅλους ἐπιλέγει τον αγαθό, εἶναι σαφές ὅτι το πράττει τούτο μιμούμενος και στο μέτρο της Ἀγάπης τον Θεό, ο οποίος δεν μισεῖ κανένα ἄνθρωπο, ὅμως τον αγαθό τον ἀσπάζεται (τον αγαπάει) με ξεχωριστό τρόπο (με ἐντονο τρόπο).

— Ιεροκλῆς (In Au. Ca. 7,11,7 κ.εξ.)

«..οὐ γαρ αν τις θεοφιλῆς ὢν μισεῖοιτο υπ ἀνθρώπων, ἐπεὶ ουδέ τα ἄστρα ουδ ο σύμπας κόσμος εχθαίρει τον θεόν.»

Δεν θα μπορούσε κανείς ἐνῶ αγαπιέται από τους θεούς να μισεῖται από τους ἀνθρώπους, γιατί οὔτε τα ἄστρα, οὔτε ο κόσμος ὅλος εχθρεύεται τον Θεό.

— Ἐκφαντος (Περί. βασ.)

«Ο Ζεὺς ὅσων ηγάπησε την ψυχὴν, τους μετέβαλε εις ἀθανάτους θεούς, ὡς ο Ηρακλῆς και οι Διόσκουροι και ἄλλοι.»

— Ξενοφών (Συμπόσιον, 8,30)

«..θεοὺς τε θεραπεύειν ξυν ορθῶ λόγῳ βαδίσαντι ἐς ἡθῆ ἀνθρώπων θεοφιλεστέρων...»
..ἡθῆ ἀνθρώπων πιο αγαπητῶν στους θεούς...

— Φιλίστρατος (Τα ἐς τον Τυανέα Απολλώνιον, 7,19,10)

«..και ταῦτα υπέρ των λεγομένων και ὅτι γε φίλος θεός και φίλη ἀλήθεια.»

— Εὐνάπιος (Ιστ. Απ.1,259,30-31)

«..Σωκράτης...ὡς μεμνημένος ὅτι πρώτον δει θεοῖς εἶναι φίλον.»

...πρώτα (πάνω από ὅλα) πρέπει να εἶναι αγαπητός στους θεούς.

— Επίκτητος (D.a.A.d. 3,24,60,2-4)

«Αν υποθέσουμε ότι αυτό είναι δυνατό, (να μεταδώσουμε τη σοφία παντού) τότε ειλικρινά ο τρόπος ζωής των θεών θα περάσει στους ανθρώπους. Τα πάντα θα είναι γεμάτα δικαιοσύνη και φιλαλληλία και δεν θα έχουμε ανάγκη από τείχη ή νόμους.»

— Διογένης ο Οϊνοανδέας

(Επικούρειος φιλόσοφος. Το κείμενο αυτό είναι από την σωζόμενη εγχάρακτη επιγραφή σε δημόσιο πέτρινο τοίχο στα Οϊνόανδα της Μικράς Ασίας συνολικής επιφάνειας 100τ.μ. Πρόκειται για την μεγαλύτερη επιγραφή στον κόσμο.)

«..γιατί και αυτοί δικοί μου άνθρωποι είναι και ας μη γεννήθηκαν ακόμα. Αλλά και τους ξένους που έρχονται στα μέρη μας είναι πράξη Αγάπης το να τους βοηθάς.»

— Διογένης ο Οϊνοανδέας (από σωζόμενη επιγραφή στα Οϊνόανδα)

(Σημείωση: Σε αυτό το κείμενο υπάρχει αναφορά και για την Αγάπη για τους ανθρώπους που δεν έχουν ακόμα γεννηθεί.)

«Η φιλία περιχορεύει την οικουμένη κηρύττουσα δη πάσιν ημίν εγείρεσθαι επι τον μακαρισμόν.»

Η Αγάπη διατρέχει την οικουμένη διακηρύττοντας σε όλους εμας να καλοτυχίζουμε ο ένας τον άλλον.

— Επίκουρος (Επικ. Προσφ. 52)

«...αλλά προς Διός Φιλίου τε και Εταιρείου, ω Πλάτων...»

— Πλάτων (Φαίδρος)

«..ούτως η πόλις ημών ου μόνον θεοφιλώς αλλά και φιλανθρώπως έσχεν...»

Έτσι η πόλη μας ήταν όχι μόνο αγαπητή στους θεούς αλλά επίσης είχε αγάπη προς τους ανθρώπους...

— Ισοκράτης (Πανηγυρικός (orat.4) 29,1-8)

«Συν θεοίς ουδέν απορήσωμεν.»

Τίποτα δεν θα έχουμε ανάγκη, αν οι θεοί είναι μαζί μας.

— Ξενοφών

«..Τι ούν αν τις πράττων χαρίζοιτο αυτοίς; Φρόνησιν, ως εμοί δοκεί, κτώμενος ανθρώπων τε τους αξίους εις δύναμιν ευ ποιών. Ταύτα φίλα θεοίς...»

Τί θα μπορούσε λοιπόν να κάνει κάποιος για να κερδίσει την εύνοιά τους; (των θεών) Πρώτα από όλα νομίζω, να αποκτήσει φρόνηση και, ανάλογα με τις δυνατότητές του, να κάνει καλό σε όσους ανθρώπους το αξίζουν. Αυτά είναι αγαπητά στους θεούς.

— Απολλώνιος Τυανεύς (Απολλώνιος, Επιστ.26, Τοις εν Ολυμπία Θεηκόροις, 392, Penella)

«Και γάρ επιμελείσθαι θεούς ενόμιζεν ανθρώπων.»

Διότι πίστευε ότι οι θεοί φροντίζουν, επιμελούνται τους ανθρώπους.

— (Ο Σωκράτης) Ξενοφών (Απομνημονεύματα)

«έτι δε η φιλία των αγαθών εστίν ανθρώπων και σπουδαίων.»

Επίσης, η Αγάπη/φιλία είναι γνώρισμα των αγαθών ανθρώπων και των σπουδαίων.

— Πρόκλος (Στ. Αλ. Του. Πλ. 109,4-5)

«(η φιλανθρωπία εστί)..ηδίστη και καλλίστη και προσφιλεστάτη θεοίς τε και ανθρώποις.»

— Ξενοφών (Οικονομικός,15.4)

«έτι δε και τούτων επέκεινα των ενώσεων η θεία φιλία και η του αγαθού χορηγία συνέχει τον όλον κόσμον.»

— Πρόκλος (Σχόλια στον Τιμ. Του Πλ. 2,112,3-4)

«..λέγων δη της φιλανθρωπίας. Μόριον δε της φιλανθρωπίας η δικαιοσύνη.»

— Μένανδρος (Περι επιδεικτικών, 374, 28)

«ψυχή μία ήστην: επί των σφόδρα στεργόντων αλλήλους και οίον συμπεφυκόντων εν φιλία»Φρύνιχος.»

Ψυχη μία είναι όσοι... αγαπάνε αλλήλους.

(Prep.soph(ep.)128,1-2)

« στέργετε τώς φιλέοντας ιν ήν φιλέητε φιλήσθε.»

Να αγαπάτε αυτούς που σας αγαπούν, ώστε όταν εσείς αγαπάτε να σας αγαπούν.

— Μόσχος (Αποσπάσματα,2,8)

«..η φιλία καθ αυτήν αιρετή είναι. Δοκεί δ εν τω φιλείν μάλλον η εν τω φιλείσθαι είναι. Σημείον δ αι μητέρες τω φιλείν χαίρουσαι...αντιφιλείσθαι δ ου ζητούσιν.»

Η Αγάπη...έγκειται περισσότερο στο να αγαπούμε παρά στο να μας αγαπούν. Απόδειξη, το γεγονός ότι οι μητέρες ευχαριστώνται να αγαπούν (τα παιδιά τους)...και δεν ζητούν ανταπόδοση της αγάπης (από τα παιδιά τους).

— Αριστοτέλης (Ηθικά Νικομάχεια,1159α,26-30)

« Ω θεοί. Θεός γάρ και το γινώσκειν φίλους.»

Ω θεοί, η αναγνώριση των αγαπημένων είναι θεός.

— Ευριπίδης (Ελένη,560)

«Από όλο το βάρος και τον πόνο της ζωής, μια λέξη μας ελευθερώνει: Αγάπη.»

— Σοφοκλής

«Τας πόλεις συνέχει η φιλία» Αριστοτέλης»

— Ηθ. Νικ. 1155 Α (Τις πόλεις συνέχει η Αγάπη/φιλία.)

«..η ομόνοια φιλία εστί...η ομόνοια άρα φιλία. Και δια τούτο ου μόνον η στοργή φιλία εστί, αλλά και η ομόνοια.»

— Ολυμπιόδωρος (In Pl. Alc. Com.)

«Στέργειν, ενί γράμματι του στέγειν παραλλάττον.»

— Πλούταρχος (Ηθικά,767D)

«Ούτε εξ ιερού βωμόν ούτε εκ της ανθρωπίνης φύσεως αφαιρετέο τον έλεον.»

Δεν πρέπει κανείς ούτε από χώρο ιερό να αφαιρεί τον βωμό, ούτε από την ανθρωπίνη ψυχή την ευσπλαχνία.

— Φωκίων

(Παρόμοια φράση έχει πει και ο Πυθαγόρας.)

«..τους αγαθούς άνδρας ασπάζεσθε και φιλείν..»

— Ιεροκλής (In Au. Ca. 19,3,4-5)

«Τον φίλο πρέπει να τον ευεργετείς, για να γίνει περισσότερο φίλος, και τον εχθρό να τον ευεργετείς, για να τον κάνεις φίλο.»

— Κλεόβουλος

«Συμπονείν τοις κακοπαθούσι.»

— Πλούταρχος (Αντ.43)

«Τυφλούται περί το φιλούμενον ο φίλων.»

Τυφλώνεται μ' ότι αγαπά, όποιος αγαπά αληθινά.

— Πλάτων (Νόμοι,731E)

«Όποιος συνήθισε ν'αντιμετωπίζει ήρεμα ,με καλωσύνη και ευγένεια τα πράγματα της ζωής ,αυτός εύκολα μπορεί εύκολα να συναναστρέφεται τους ανθρώπους με ευγένεια και πραότητα.»

— Πλούταρχος

«Εστιν δε βέλτιον το φιλείν ή το φιλείσθαι.»

Είναι καλύτερο να αγαπάς από το να σε αγαπούν.

— Αριστοτέλης (Μεγάλα Ηθικά, 2,11,34,4)

«...έγω δε κην όττω τις έραται...»

Εγώ (λέω ότι είναι το πιο ωραίο πάνω στη γη) αυτό που αγαπάει ο καθένας.

— Σαπφώ

«Στοργήν δε στοργή οπώπαμεν.»

Γνωρίσαμε την Αγάπη μέσα από την αγάπη.

— Εμπεδοκλής

«Η Αγάπη ενώνει τα πράγματα και τα κάνει ένα.»

— Εμπεδοκλής

«Ένα σπίτι γεμάτο Αγάπη είναι μια ζεστή γωνιά.»

— Λυσίας

«Εστι δ η μεν προς γονείς φιλία τέκνοις και ανθρώποις προς θεούς, ως προς αγαθόν και υπερέχον. Ευ γαρ πεποιήκασι τα μέγιστα. Του γαρ είναι και τραφήναι αίτιοι, και γενομένοις του παιδευθήναι.»

Η σχέση της Αγάπης των τέκνων στους γονείς είναι όπως ακριβώς των ανθρώπων στους θεούς. Αγάπη δηλαδή που απευθύνεται στο αγαθό και το υπέροχο, γιατί οι γονείς δίνουν στα τέκνα τους τα μεγαλύτερα ευεργετήματα. Γιατί αυτοί τους έδωσαν την ύπαρξη, την διατροφή τους κι όταν μεγαλώσουν την εκπαίδευσή τους.

— Αριστοτέλης (Ηθ. Νικ. Η. 1162α)

«Κι αν ακόμα σε βρίσουν ,σε εξευτελίσουν και σε χαστουκίσουν μη θυμώνεις.»

— Σωκράτης

«Φιλάλληλον γαρ είναι και κοινωνικόν ζών τον άνθρωπον.»
Ο άνθρωπος είναι είδος που αγαπάει αλλήλους και είναι κοινωνικό.
— Αριστοτέλης (Στοβαίος, Ανθ. 2,7,13,80)

«Ουδείς θεός δύσνους ανθρώποις.»
Κανείς θεός δεν είναι δυσμενής προς τους ανθρώπους.
— Ευριπίδης

«Φίλον γαρ είναι ημίν το σώμα, φίλην δε την ψυχήν, φίλα δε τα τούτων μέρη και τας δυνάμεις και τας ενεργείας, δι'ων κατά την πρόνοιαν της σωτηρίας την αρχήν γίνεσθαι της ορμής και του καθήκοντος και της αρετής.»
— Αριστοτέλης (Στοβαίος, Ανθ. 2,7,13,42-46)

«Όλβιοι <οι> φιλέοντες επήν ίσον αντεράωνται.»
Ευτυχισμένοι όσοι αγαπούν, όταν τους ανταποδίδεται ίση αγάπη.
— Βίων (Απόσπ.12,1)

«...τω φρονήματι τω οικείω ότι πάντων κρατεί...Και σοφοί λέγουσιν: τούτο γαρ είπεν και ανωτέρω, ότι οι Πυθαγόρειοί φασιν ως η φιλία το πάν τούτο κρατεί.Όλυμπιόδωρος»
— In Pl. Gor. Com.

«Οι νέοι φιλούσι τε άγαν και μισούσιν άγαν.»
Οι νέοι αγαπάνε πολύ και μισούν πολύ.
— Αριστοτέλης

«Ότι μαθαίνει το παιδί με Αγάπη, το διατηρεί στοργικά μέχρι τα γηρατιά του. Πρέπει λοιπόν να διαπαιδαγωγούνται με καλοσύνη τα παιδιά.»
— Ευριπίδης

«Νόμιζε αδελφούς τους αληθινούς φίλους»
— Μένανδρος (Γνωμ. Μον.)

«Άριστο σπιτικό είναι εκείνο που ο οικοδεσπότης δεν προκαλεί φόβο, αλλά Αγάπη.»
— Φωκυλίδης

«Όπως προείπε η Νύκτα, η Ρέα γέννησε με τον Κρόνο ένα παιδί (τον Δία, πατέρα των Όλυμπίων) αφού έσμιζαν με ισχυρή Αγάπη (Φιλότητα)»
— Ορφεύς
(Οι Θεοί είναι γεννήματα Αγάπης.)

«Ο Ζεύς, η Μήτις, ο Έρως, είναι εξ αρχής ενωμένοι ο ένας προς τον άλλον με δεσμούς Φιλίας και Αγάπης.»
— Πρόκλος
(Οι Θεοί συνδέονται με σχέση Αγάπης.)

«Η Αγάπη που έχει κανείς για την πατρίδα του, προέρχεται από την Αγάπη που ένοιωσε για τη μητέρα του στην παιδική του ηλικία.»
— Πυθαγόρας

«Η παραφροσύνη της Αγάπης είναι η μεγαλύτερη από τις ευλογίες των ουρανών.»
— Πλάτων

«Με τα πρώτα αγγίγματα της Αγάπης όλοι γίνονται ποιητές.»
— Πλάτων

«Ερως εστί πάθος ψυχής σχολάζουσας.»
— Θεόφραστος

«..άλλοτε μεν φιλότητι συνερχόμεν. Εις έν άπαντα...»
— Εμπεδοκλής (Διογ.Λαέρτ. Βίοι Φιλ.8,76,11-12)

«..και τοις χρηστοίς η φιλανθρωπία.»
— Πλούταρχος (Νικίας,4,3,4-5)

«Φιλανθρωπία έξις ευάγωγος ήθους προς ανθρώπου φιλίαν. Έξις ευεργετική ανθρώπων. Χάριτος σχέσις. Μνήμη μετ ευεργεσίας.»
— Πλάτων (Ορισμοί)

«Φιλία ομόνοια υπέρ καλών και δικαίων. Προαίρεσις βίου του αυτού. Ομοδοξία περί προαιρέσεως και πράξεως. Ομόνοια περί τον βίον. Κοινωνία μετ ευνοίας. Κοινωνία του ευ ποιήσαι και παθείν.»
— Πλάτων (Ορισμοί)

«Εστι μεν γαρ και εν τούτοις σύγκρισις των ειδών, και ομοιότης και φιλία και μέθεξις αλλήλων.»
— Πρόκλος (Στον Παρ. του Πλ. 1048,14-16)

«..ούτω συμβαίνει και την οικειότητα την προς αλλήλους (τους ανθρώπους)»
— Αριστοτέλης (Πολιτικά, Bek.1262b, 18-19)

«..η προς πάντας αυτού φιλανθρωπία. Της μεν γαρ προς θεούσ οσιότητος και προς πατρίδα φιλίας άλεκτος η διάθεσις.»
— Διογένης Λαέρτιος (Βίοι Φιλ. 10,10,5-7)

«Οι ευ οικούντες την πόλιν φιλούσιν αλλήλους (ήν γάρ τούτο τέλος της πολιτικής επιστήμης, η φιλία και η ένωσις). Οι άρα τά αυτών πράττοντες ου φιλούσιν αλλήλους.»
...Οι αγαθοί πολίτες αγαπούν ο ένας τον άλλον...
— Ολυμπιόδωρος (In Pl. Alc. Com.)

«Η φιλανθρωπία είναι συνήθεια των ευγενέστερων και καλύτερων ανθρώπων.»
— Πλάτων

«φιλολογίαν ουν ασκήσωμεν μετά κρίσεως της αρίστης, ιν η μεν φιλία έλκη το γένος των λόγων.»
— Ιεροκλής (In Au. Ca. 12,2,4-6)

«Η γάρ κοινωνία φιλία τις εστιν, η δε φιλία, ως οι σοφοί φασίν [ό εστιν οι Πυθαγόρειοι και ο Εμπεδοκλής φάσκων την φιλίαν ενούν τον Σφαίρον], ενοποιός

εστιν. Η γάρ φιλία προς τη μιά των πάντων εστίν αρχή, ει δε γε εκεί ένωσις πανταχοú και ουδαμού διάκρισις. Ο ουν άδικος παντί εχθρός εστι και ουδενί κοινωνεί. Την κοινωνίαν συνέχειν [508 a1]: γήν γάρ και ουρανόν και πάντα τον κόσμον η φιλία συνέχει ενοποιός ούσα.»

...η Αγάπη είναι η αναγωγή προς την μία των πάντων αρχή..

— Ολυμπιόδωρος (Σχόλια στον Γοργία. Του Πλάτωνα)

«..επί δε φίλοις, διότι και η των πάντων αρχή, μία ούσα και έν, ήνωται. Τοιαύτη δε και η φιλία, ένωσις τις ούσα, προς τω ενί εστίν.»

— Ολυμπιόδωρος (Σχ στον Γορ. Του Πλάτ.)

«Η σοφία των θεών το έθεσε έτσι ώστε ο άνθρωπος να έχει την ανάγκη των συνανθρώπων του.»

— Θεόκριτος

«Άμεινον έφη επαiteitίν ή απαίδευτον είναι. Οι μέν γάρ χρημάτων, οι δ' ανθρωπισμού δέονται.»

Είναι καλύτερο, είπε, να είναι κανείς φτωχός (επαίτης) παρά αμόρφωτος. Γιατί οι μέν φτωχοί έχουν ανάγκη από χρήματα, οι δε αμόρφωτοι από ανθρωπισμό.

— Αρίστιππος ο Κυρηναίος (Διογένης Λαέρτιος II,70,3-4)

«Δύο γαρ έστιν α μάλιστα ποιεί κήδεσθαι τους ανθρώπους και φιλείν, το τε ίδιον και το αγαπητόν.»

— Αριστοτέλης (Πολιτικά, Bek.1262b, 22-23)

«..αλλήλους δ εφίλησαν ίσω ζυγώ. Η ρα τότε ήσαν χρύσειοι πάλιν άνδρες, ότ αντεφίλησ ο φιληθείς»

για την Χρυσή Εποχή

— Θεόκριτος (Ειδ.ΧII,15-16 (Εξίσου αγαπήθηκαν ο ένας με τον άλλο. Γιατί ήταν τότε εποχές χρυσές για τους ανθρώπους, που αληθινά αγαπιόντουσαν με αμοιβαία Αγάπη.)

«..αφνειοί μήλοισι, φίλοι μακάρεσι θεοίσιν..»

Έχουν πολλά πρόβατα και είναι αγαπητοί στους αθάνατους θεούς.

— Ησίοδος

(για τους ανθρώπους του χρυσού γένους)

«Ωστε θεοί δ έζων...οι δ εθελημοί ήσυχοι έργ ενέμοντο συν εσθλοίσιν πολέοισιν.»

Ζούσανε τότε σαν θεοί...κι αυτοί με προθυμία και ειρηνική διάθεση μοιράζονταν τα πλούτη με ένα πλήθος αγαθών και ευγενικών ανθρώπων.

— Ησίοδος (Εργ. κ. Ημ. 112 κ εξ)

(για το χρυσό γένος των ανθρώπων)

«θαλής δε μεμηλότα έργα νέμονται.»

Της αφθονίας τα αγαθά μοιράζονται μεταξύ τους.

— Ησίοδος (Εργ. κ. Ημ. 231-237)

(για το χρυσό γένος των ανθρώπων)

«Ωστε ούτ άγριον ην ουδέν ούτε αλλήλων εδωδαί, πόλεμος τε ουκ ενήν ουδέ στάσις το παράπαν...θεός ένεμεν αυτούς αυτός επιστατών, καθάπερ νύν άνθρωποι, ζώνον έν

έτερον θειότερον, αλλά γένη φαυλότερα αυτών νομεύουσι»

Έτσι δεν υπήρχε τίποτα βίαιο, ούτε αλληλοσπαραγμοί, ούτε πόλεμος, ούτε καμμία απολύτως εσωτερική διαμάχη...ο θεός κυβερνούσε φροντίζοντας ο ίδιος, όπως ακριβώς τώρα οι άνθρωποι, που είναι ύπαρξη διαφορετική και πλησιέστερη στο θείο, τρέφουν άλλα είδη ευτελέστερα από τους ίδιους.

— Πλάτων (Πολιτεία,271E-272B)

(για το χρυσό γένος των ανθρώπων)

«προς γαρ τούτο το κοινωνικόν αγαθόν ο της φιλίας συνάπτει νόμος, όπως ημείς τε ωφελώμεθα παρ εκείνων εις αρετής επίδοσιν και παρ ημών εκείνοι.»

— Ιεροκλής (In Au. Ca. 7,1,4-6)

«Φιλίας δικαίας κτήσις ασφαλεστάτη»

Η Αγάπη/φιλία που έχει σαν βάση τη δικαιοσύνη, είναι απόκτημα βέβαιο.

— Μένανδρος (Γνωμ. Μον.)

«Εγώ σύνειμι μὲν θεοίς, σύνειμι δε ανθρώποις τοις αγαθοίς...αγαπητή μεν συνεργός τεχνίταις...αρίστη δε φιλίας κοινωνός...και οι μὲν νέοι τοις των πρεσβυτέρων επαίνοις χαίρουσιν, οι δε γεραίτεροι ταις των νέων τιμαίς αγάλλονται»

...είμαι άριστη κοινωνός της Αγάπης / φιλίας...

— Ξενοφών (Απομνημονεύματα,2,1,32)

(μιλάει η θεά Αρετή)

«..Μούσας ...φιλείν μεν αεί την πόλιν και τους χορούς ενταύθα ηδέως πήγνυσθαι»

— Ιμέριος (Dec. Et. Or. 62,46-51)

«Ω φίλε Πάν τε και άλλοι όσοι τήδε θεοί, δοίητέ μοι καλώ γενέσθαι τα άνδοθεν.

Έξωθεν δε όσα έχω, τοις εντός είναι μοι φίλια»

...όλα τα εξωτερικά προς εμένα να είναι σε σχέση Αγάπης προς τα εσωτερικά μου (προς τον εσωτερικό μου κόσμο).

— Σωκράτης (Πλάτων, Φαίδρος,279,b ,8)

(Προσευχή στον Πάνα)

«Θεοί δε οικτήραντες το των ανθρώπων επίπονον πεφυκός γένος, ανάπαυλας τε αυτοίς ετάξαντο, τας των εορτών αμοιβάς τοις θεοίς και Μούσας, Απόλλωνα τε μουσηγέτην και Διόνυσον συνεορταστάς έδωσαν»

Οι θεοί ευσπλαχνίστηκαν τους ανθρώπους που εγεννήθηκαν για να μοχθούν και τους προσέφεραν δι ανάπαυλα τις εορτές προς τιμήν τους με συνεορταστάς τον Διόνυσο, τον Απόλλωνα, τις Μούσες).

— Πλάτων (Νόμοι, 653)

«Κανέννας δεν είναι ξένος για μένα, αν είναι καλός.»

— Μένανδρος

«Όταν συναντήσει η πραότητα τη βιαιότητα και την αγριότητα, αφαιρεί απ αυτές ένα μεγάλο μέρος.»

— Ευριπίδης (Αρχέλαος)

«Φιλία ἐστὶ μία ψυχὴ ἐν δυσὶ σώμασιν ἐνοικουμένη.»
Ἡ ἀγάπη/φιλία εἶναι μία ψυχὴ ποὺ κατοικεῖ σὲ δύο σώματα.
— Ἀριστοτέλης

«Πρότερον δ' οὐκ ἦν γένος ἀθανάτων, πρὶν Ἐρῶς ζυγνέμειξεν ἅπαντα.»
Πρώτα, γένος ἀθανάτων δὲν υπήρχε, πρὶν ὁ Ἐρῶς ἀναμείξει τὰ πάντα μετὰ τοὺς.
— Ἀριστοφάνης (Ὀρνίθες, 700)

«..τῆς πρὸς πατρίδα φιλίας ἄλεκτος ἡ διάθεσις..»
Ἦταν ἀπερίγραπτη ἡ ἀγάπη τοῦ γιὰ τὴν πατρίδα.
— Διογένης Λαέρτιος (10,10)
(Γιὰ τὸν Εὔκωρο)

«..σοφώτερον δὲ τοῦτο καὶ ἅμα θεοῖς προσφιλέστερον..»
— Ἰμέριος (Dec. Et. Or. 12,85)

«Ὁ γὰρ οἶνος ὁ πολὺς μάλιστα φαίνεται παρασκευάζειν τοιοῦτους οἶους λέγομεν τοὺς μελαγχολικοὺς εἶναι, καὶ πλείστα ἤθη ποιεῖν πινόμενος, οἶον οργίλους, φιλανθρώπους, ελεήμονας, ἰταμούς.»
Τὸ πολὺ κρασί φαίνεται ὅτι ὄντως φέρνει τὸν ἄνθρωπο στὴν κατάσταση ποὺ λέμε ὅτι βρίσκονται οἱ μελαγχολικοί. Πίνοντάς το κανεὶς ἀλλάζει χαρακτῆρα καὶ γίνεται πολλὰ καὶ διάφορα: οργίλος, φιλάνθρωπος, εὐσπλαχνικός, θρασύς.
— Ἀριστοτέλης (Ὅσα περὶ φρόνησιν καὶ νόον καὶ σοφίαν, 953α)

«Ὁ μεγαλόψυχος ἄνθρωπος, ὁ σταθερός, λάμπει καὶ μέσα στὶς συμφορὰς καὶ στὶς δυστυχίες με ὅλη τοῦ τη λάμψη.»
— Πλούταρχος

«Τι σε στεναχωρεῖ φίλε . Δώσε μου μέρος ἀπὸ τῆς φροντίδας σου, νὰ σε ἀνακουφίσω.»
— Σωκράτης

«Λύπης ἰατρός ἐστὶν ὁ χρηστός φίλος.»
Ὁ καλὸς φίλος γιαιτρεύει τὴν λύπη ἐνὸς ἀνθρώπου.
— Μένανδρος (Γνωμ. Μον.)

«Νόμιζε κοινὰ πάντα τ' αὐτήματα»
Τὰ αὐτήματα τῶν συνανθρώπων σου, νὰ μὴν τὰ θεωρεῖς μόνο δικά τους, ἀλλὰ καὶ δικά σου, κοινὰ ὅλων τῶν ἀνθρώπων.
— Μένανδρος (Γνωμ. Μον.)

«Δύο γένη παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν ἀνήσασιν λέγεται, τὸ μὲν ἐκ Διὸς δι Αἰακοῦ, τὸ δὲ ἐκ Ποσειδῶνος διὰ Θησέως γενόμενον, τὸ μὲν Ἀττικόν, τὸ δὲ ἐξ Αἰγίνης τὸ πρότερον...δικαιοσύνη μὲν τῶν Αἰακιδῶν καλόν, φιλανθρωπία δὲ δείκνυσι τῶν Ἀθηναίων ἐξαιρέτων»
..ἀγάπη πρὸς τοὺς ἀνθρώπους δείχνει τὸ ἐξαιρετὸ γένος τῶν Ἀθηναίων.
— Ἰμέριος (Dec. Et. Or. 25,47-55)

«..τον Ερμείαν ησπάζετο. Ταύτα ημίν, ω φίλοι, της φιλοξενίας τα χαριστήρια. Θεών δε διδόντων, εισαύθις τους τελειότερους τη πόλει κρατήρας στήσομεν.»
— Ιμέριος (Dec. Et. Or. 40,55-58)

«Άρεσκε πάσι και συ μη σαυτώ μόνω.»
Να είσαι αρεστός σε όλους, όχι μόνο στον εαυτό σου.
— Μένανδρος (Γνωμ. Μον.)

«Φιλικά Παραγγέλματα»
Παραγγέλματα περί Αγάπης/φιλίας
— Στοβαίος (Ανθολόγιο,2,39,t,1)
(Τίτλος παραγράφου στο Ανθολόγιο του Στοβαίου όπου ανέφερε ρήσεις Ελλήνων φιλοσόφων για την Αγάπη και τη φιλία)

«Τόσο τα νιάτα, όσο και τα γηρατειά, χωρίς αλληλεγγύη δεν κατορθώνουν τίποτα.»
— Θουκυδίδης

«Θαυμαστή η Φύσις και, ως φησίν ο Ξενοφών, φιλόζωος.»
— Επίκτητος (Απ. 23,2-3)

«..ψυχήν καθάραντες και βασιλεί τω φίλω θεοίς ήδη δια θεών συγγενόμενοι.»
— Ιμέριος (Dec. Et. Or. 41,2-3)

«Τέλος δε έχει ο πολιτικός το ομόνοιαν και στοργήν εμποιεί τη πόλει, ή εν γνώσεσι, και ποιεί ομόνοιαν (ουδέν γαρ άλλο εστιν ομόνοια ή κοινωνία γνώσεων και ομοδοξία), ή εν ζωαίς, και ποιεί στοργήν (η γάρ στοργή φυσική φιλία).»
— Ολυμπιόδωρος (In Pl. Alc. Com.)

«Ϊκανή γαρ η ομοιότης συνάπτειν τα όντα αλλήλοις.»
Βασιζόμενος στην Στωική θεωρεία της «συμπάθειας», απαντάει στο ερώτημα: γιατί τα ηλιότροπα φυτά κινούνται μαζί με τον ήλιο, ενώ τα σεληνότροπα φυτά κινούνται μαζί με την σελήνη, ακολουθώντας την περιφορά των πηγών φωτός του κόσμου.
— Πρόκλος (Περι της καθ'Ελληνας ιερατικής τέχνης, Bidez CMAG VI, 148,1) Η ομοιότητα είναι ικανή να φέρνει τα όντα σε επικοινωνία και επαφή μεταξύ τους.)

«...Φιλότητα μετ αμφοτέροισι βάλωμεν...»
...να βάλουμε Αγάπη μεταξύ τους...
— Όμηρος (Ιλιάδα Δ 16)

«..σοι μεν και Απόλλων φίλος και δια τούτο οίμαι και όμοιος...ουκούν τούτο αυτό και σε τω θεώ συνάπτει.»
— Ιμέριος (Dec. Et. Or. 47,74-78)

«Εν δ' ευπροσηγόροισίν εστί τις χάρις.»
Στους ευπροσήγορους (που μιλούν με φιλόφρων, προσηνή τρόπο) ανθρώπους υπάρχει ένα είδος χάριτος.
— Μένανδρος (Γνωμ. Μον.)

«Η Αγάπη, ίση στο μήκος και στο πλάτος...αυτή είναι που την θεωρούν έμφυτη ως και στα μέλη των θνητών.Χάρις σ αυτήν, κάνουν έργα αρμονικά και σκέψεις

φιλικές.Χαρά την λένε και Αφροδίτη.»

— Εμπεδοκλής (Απόσπ. 349)

«Στην Αγάπη όλα συνάζονται και ποθούνε το ένα το άλλο.»

— Εμπεδοκλής (Απ. 355)

«Εν τάξει δε τη περεπούση τα της φιλίας μέτρα ποιησόμεθα, τους μεν αγαθούς ως αποσώζοντας την του ανθρώπου τελειότητα και δια την φύσιν και δια την γνώμην παντοίως ασπαζόμενοι, τους δε φαύλους ως αν μηδέν από γνώμης εις αίρεσιν φιλίας ημίν υπέχοντας δια μόνην την κοινήν φύσιν αγαπώντες.»

— Ιεροκλής (In Au. Ca. 7,11,1κ.εξ.)

«Φιλία εις αλλήλους ανακρίνασθαι.»

Να αναζητούν Αγάπη μεταξύ τους.

— Ευρ. (Ιππ.253)

«Τω όντι θαυμαστόν εστι φιλείν πράγμα, ω τοσαύτα λειτουργούμεν καθ εκάστην ημέραν.»

— Επίκτητος (Απ.23,9-10)

«Ει δε και την υπερκόσμιον αιτίαν της φιλίας εθέλεις σκοπείν, ευρήσεις και παρά τοις θεολόγοις αυτήν υμνημένην Την γαρ Αφροδίτην παρήγαγεν ο Δημιουργός ίνα κάλλος επιλάμπη, τάξιν και αρμονίαν και κοινωνίαν πάση τοις εγκοσμίσις»

Αν θέλεις να εξετάσης ποια ήταν και η προϋπάρχουσα του κόσμου γενεσιουργός αιτία της Αγάπης μπορείς να δεις ότι και εκείνη την έχουν υμνήσει από παλιά και οι θεολόγοι. Πάντως ο Δημιουργός θεός (Δίας) έφερε στα εγκόσμια την Αφροδίτη επειδή θέλησε να τα στεφανώσει με το φως της ομορφιάς, της ευρυθμίας, της αρμονίας και της αμοιβαιότητας.

(Ιεροί Λόγοι Ορφέως)

«Ου ποτέ σου φιλότης γηράσεται ουδέ θανείται»

— Κριτίας (Αποσπ.1)

(για τον Ανακρέοντα)

«..τό φιλητόν, εστιν ουν ουκ άλλο τι ή ταγαθόν.»

Το αγαπητό δεν είναι λοιπόν τίποτα άλλο από το καλό.

— Αριστοτέλης (Μεγάλα Ηθικά, 2,11,8,1-2)

«Ουκ άξιον απ όψεως, ω βουλή, ούτε φιλείν ούτε μισείν ουδένα, αλλά εκ των έργων σκοπείν.»

Δεν αξίζει από την εξωτερική εμφάνιση να αγαπούμε, ούτε να μισούμε κανένα, αλλά αξίζει να κρίνουμε κάποιον από τα έργα του.

— Λυσίας (Υπέρ Μαντιθέου,19)

«Έρωσ ανίκατε μάχαν.»

Έρωτα ανίκητε από τη μάχη.

— Σοφοκλής (Αντιγόνη)

«..και τον δακτύλιον αυτώι δούναι σύμβολον φιλίας προς τους εν Λακεδαίμονι συγγενείς και οικείους. Είναι δε γλυφήν εν τη σφραγίδι Καρυάτιδας ορχουμένας.»
— Κτησίας (Απ. 28,5-6)

«..ει μη τινα άλλον ο θεός υμίν επιπέμψειεν (στείλει) κηδόμενος (ενδιαφερόμενος) υμών..»
— Πλάτων (Απολ. 31 α)

«(οι άνθρωποι)..εύχονται μεν γαρ ευδαιμονείν, αγαπώσι δε καν μόνον δύνωνται ζην.»
— Αριστοτέλης (Απ. 1,6,55,44-45)

«..Κύπρις βασίλεια, ή εστιν η φιλία.»
Η θεά Αφροδίτη η βασίλισσα, η οποία είναι η Αγάπη.
— Θεόφραστος (De piet. Απ.12,11)

«..μείζον γε και τελειότερον το της πόλεως φαίνεται και λαβείν και σώζειν. Αγαπητόν μεν γαρ και ενί μόνω κάλλιον δε και θειότερον έθνει και πόλεσιν»
Bek.1094b, 8-10
— Αριστοτέλης (Ηθικά Νικομάχεια)

«..αλλά και πάσα ανάγκη τον ερωτικώς του φύσει έχοντα παν το ζυγγενές τε και οικείον των παιδικών αγαπάν»
Αλλά είναι και ανάγκη επιτακτική όποιον από την φύση έχει μέσα του τον έρωτα σε οτιδήποτε έχει σχέση με την συγγένεια και την οικειότητα την παιδική να τον αγαπάμε.
— Πλάτων (Πολιτεία, 485c,6-8)

«..αγαπητόν γαρ αν δόξειε και ταύτης τυχείν της γνώσεως.»
— Αριστοτέλης (De.Gen. An., Bek.731b, 2-3)

« Φιλίας μέγιστος δεσμός αι τέκνων γοναί.»
Ο ισχυρότερος δεσμός της Αγάπης είναι μεταξύ των παιδιών και των γονιών τους.
— Μένανδρος

«Τα τοίνυν όλα περιέχων ο Ζεύς...Ήν γάρ ο δημιουργός και « Μήτις...πολυτερπής », και ως μεν Μήτις τίκτει την Αθηνάν, ως δε Έρωσ απογεννάει την ερωτικήν σειράν...Έχει δε και αυτός (ο δημιουργός) εν αυτώι την του Έρωτος αιτίαν. Έστι γάρ και Μήτις...πολυτερπής. Εικότως άρα φιλίας εστιν αίτιος τοις δημιουργήμασι και ομολογίας. Και ίσως προς τούτο αποβλέπων ο Φερεκύδης έλεγεν εις Έρωτα μεταβεβλήσθαι τον Δία μέλλοντα δημιουργείν...Πάντα γάρ εν Ζηνός μεγάλου τάδε σώματι κείται.»

Λοιπόν, επειδή ο Ζεύς περιέχει τα πάντα...Διότι ο Δημιουργός ήταν και Μήτις, πρώτος γεννήτορας και έρωσ, που πολλές παρέχει τέρψεις. Και ως Μήτις τίκτει, φέρει στο είναι της την Αθηνά, ενώ ως Έρωσ φέρει στην ολοκλήρωσή της την γέννηση της ερωτικής σειράς...Μέσα του έχει κι αυτός, ο Δημιουργός, την ποιητική δύναμη όλη του Έρωτος. Διότι είναι και Μήτις, πρώτος γεννήτορας, και Έρωσ πολυτερπής. Άρα, κατά φυσικόν λόγο, είναι αίτιος της Αγάπης που συνδέει τα δημιουργήματα και της αρμονικής μεταξύ τους συμφωνίας. Και ίσως τούτο έχοντας στο νου ο Φερεκύδης, έλεγε ότι ο Δίας, όταν είναι έτοιμος να δημιουργεί μεταβάλλεται σε Έρωτα.

— Πρόκλος (Υπ. Στον Τιμ. του Πλ. 28c,32c, Υπόμ. Στον Αλκ.Ι 103ap. 376,19 Cous.2 vs 10)

«[και] Ωσπερ ούν διά την πρωτίστην αγαθότητα πάντες αγαθοειδείς οι θεοί, και διά την νοητήν σοφίαν γνώσιν έχουσιν άρρητον και υπέρ νούν ιδρυμένην, ούτως οίμαι και δια την ακρότητα του κάλλους εράσμιόν εστι το θείον παν. Εκείθεν γαρ εποχετεύονται πάντες οι θεοί το κάλλος και πληρούμενοι τα μεθ εαυτούς πληρούσιν, ανεγείροντες πάντα και εκβακχεύοντες περί τον εαυτών έρωτα και επαντλούντες άνωθεν τοις πάσιν την ένθεον απορροήν του κάλλους. Έστι μεν ούν, ως το όλον ειπείν, τοιούτον το θείον κάλλος, της θείας ευφροσύνης χορηγόν και της οικειότητος και της φιλίας. Κατά γάρ τούτο και ήνωνται αλλήλοις οι θεοί και χαίρουν αλλήλοις και άγανται και ευφραίνονται ταις προς αλλήλους κοινωνίαις και ταις πληρώσεσιν και ούκ απολείπουσιν ην έλαχον αεί τάξιν εν ταίς εαυτών διακοσμήσεσι.»

— Πρόκλος (Πλατωνική θεολογία,1,106,19)

«..από του φίλιου θεού. Τις δε εστιν ούτος ο φίλιος θεός; Έξεστι μεν λέγειν ότι και επί τον Δία ταύτην αναφέρειν ειώθασι την επωνυμίαν. Ως γαρ ξένιον αυτόν και ικέσιον, ούτω και φίλιον επονομάζουσι. Και ίσως έχει λόγον επί τον Δία ποιείσθαι την αναφοράν ως παρακαλούντα το ηγεμονικόν προστησάμενον είδος ζωής συνέπεσθαι τω Δί. Έξεστι δε και τον Έρωτα φίλιον λέγειν θεόν. Της γαρ φιλίας αίτιος ο Έρωσ, παιδων καλών έφορος ων, ως αυτός εν τω Φαίδρω λέγει. Κάλλιον δε συνάπτειν αμφοτέρους τους λόγους. Εν δε τω Δί και ο Έρωσ εστί. Και γαρ Μήτις εστι πρώτως γενέτωρ και Έρωσ πολυτερπής. Και ο Έρωσ πρόεισιν εκ του Διός και συνυπέστη τω Δί πρώτως εν τοις νοητοίς. Εκεί γάρ ο Ζεύς ο πανόπτης εστί και αβρός Έρωσ, ως Ορφεύς φησί. Συγγενώς ουν έχουσι προς αλλήλους, μάλλον δε ήνωνται αλλήλοις, και φίλιος αυτών εκάτερός εστι...

Ο μέν ουν φίλιος θεός ούτως ημίν νοείσθω. Το δε όν εγώ ήκιστα αν επιορκήσαιμι μη αυτόν τούτο λέγειν οισηθώμεν, ότι κατ άλλων μεν θεών ίσως καν επιορκήσαί μοι συμβαίη, τον φίλιον δε ουδέποτ αν επιορκήσαιμι. Την γαρ Σωκρατικήν ευλάβειαν την τε προς τους όρκους και την προς αυτά τα γένη των θεών και εν Γοργία και εν Φιλήβω μεμαθήκαμεν. Αλλ η αντιδιαίρεσις ουκ έστι προς άλλους θεούς (μία γαρ η οσιότης εστί η προς πάντας συνάπτουσα), αλλά προς τον ακούοντα νέον.»

...Ο Φίλιος Δίας και ο Έρωσ είναι συγγενικοί μεταξύ τους, και μάλλον είναι ενωμένοι μεταξύ τους...

— Πρόκλος (Σχ.στ.Αλκ.του Πλ.ι,233,7)

«μέ γαρ έστερξαν Μούσαι.»

Γιατί εμένα αγάπησαν οι Μούσες.

— Αριστοφάνης (Βατ299)

«Χάριτας δικαίας και δίδου και λάμβανε.»

Δίκαιες εύνοιες και να δίνεις, και να λαμβάνεις.

— Μένανδρος (Γνωμ. Μον.)

«Οι σπουδαίοι άνδρες και προσωτάτω γής οικούντες φίλοι εισίν αλλήλοις, πρίν ή γνώριμοί τε και προσήγοροι γενέσθαι.»

— Πυθαγορισταί (Testimonia et fragmenta, fr.d7,42-44)

«...φιλότητα και όρκια πιστά ταμόντες...»

... Αγάπη θέτοντας και κάνοντας πιστούς όρκους ...

— Όμηρος (Ιλιάδα Γ73)

«Η πιο ευπρόσδεκτη προσευχή απ το θεό είναι εκείνη που προέρχεται από πρόθυμη και ευγνώμονα καρδιά.»

— Πλούταρχος

{ {Απόφθεγμα|...φιλότητα μετ' αμοιτέροισι τίθησι Ζευς...} }Όμηρος Ιλιάδα.Δ83 ...Ο Ζευς θέτει την Αγάπη ανάμεσά μας...

«..δια το αυτό δε τούτο και χαίρομεν τοις συνήθεσι και πράγμασι και ανθρώποις, και φίλους τούτους καλούμεν τους γνωρίμους. Δηλοί ουν ταύτα σαφώς ότι το γνωστόν και το φανερόν αγαπητόν εστιν.»

— Αριστοτέλης (Απ. 1,6,55,35-38)

«Φίλος, παρά τη συνηθεία πας ο ισοψύχως αγαπώμενος, ποιητικός δε και ο συγγενής.»

— Ζηνόδωρος (Περί συνηθείας, 254,21-22)

«Το μηδέν αδικείν και φιλανθρώπως ποιεί.»

Όταν κάποιος δεν αδικεί αυτό είναι εκδήλωση Αγάπης προς τους ανθρώπους.

— Μενανδρος (Γν. Μον.)

«..φίλε αθανάτοισι θεοίσι..»

Μιλάει σε πρώτο πρόσωπο απευθυνόμενος στον αντιπρόσωπο του Άργους (άλλωστε με αυτή την ιδιότητα έχει πάει εκεί), αλλά μέσω αυτού εννοεί όλους τους κατοίκους του Άργους (ότι είναι αγαπητοί στους θεούς).

— Από χρησμό του μαντείου των Δελφών στους Αργείους

«Οργή φιλούντων ολίγον ισχύει χρόνον.»

Η οργή όσων διακατέχονται από Αγάπη πραύνεται γρήγορα.

— Μένανδρος

«Ους τρέφεις αγάπα.»

(Δελφικό παράγγελμα)

(Επίσης, Ηράκλειτος. Να αισθάνεσαι Αγάπη για αυτούς που μεγαλώνεις.)

«Ουδ' υφ' ενός φιλέεσθαι δοκέει μοι ο φιλέων μηδένα.»

Μου φαίνεται πως από κανένα δεν θα αγαπηθεί αυτός που δεν αγαπάει κανένα.

— Δημόκριτος

«Κάμε να βρω απ τους Φαίακες λίγη σπλαχνιά κι Αγάπη.»

— Όμηρος (Οδύσσεια.Ζ325-327)

(Προσευχή του Οδυσσέα στην θεά Αθηνά λίγο έξω από την πόλη των Φαιάκων)

«Κι ήρθε η Αγάπη στη μέση του στροβίλου. όλα άρχισαν να συνάζονται, να γίνονται ένα μόνον,...σμίγοντας κατά βούληση...Κι όσο έτρεχε η αντίθεση να ξεφύγη, τόσο την κυνηγούσε αδιάκοπα η ευγενική, αθάνατη ορμή της άσπογης Αγάπης...κι όσα ήταν πρίν διάσπαρτα, αναμίχθηκαν αλλάζοντας πορεία.»

— Εμπεδοκλής (Απόσπ.360)

«Κι ήσαν όλα ήμερα και προσηνή στους ανθρώπους, ζώα και πουλιά, κι η Αγάπη τους λαμποκοπούσε.»

— Εμπεδοκλής (Απόσπ.130)
(Υπενθυμίζεται ότι ως Αγάπη αποδίδεται η λέξη – Αρχή Φιλία. Για το χρυσό γένος.)

«...δια την λίαν φιλότητα βροτών...»
...λόγω της υπερβολικής Αγάπης του προς τους ανθρώπους...
— Αισχύλος (Πρ. 123)

«ΙΚέτην γέροντα και πένητα μη προδώς.»
ΙΚέτη, γέροντα και φτωχό μην προδίδεις (μην αφήσεις αβοήθητο).
— Μένανδρος (Γνωμ. Μον.)

«...φιλότητα παράσχη...»
...προσέφερε Αγάπη (φιλοξενία)...
— Όμηρος (Ιλιάδα Γ354)

«Αγάπη άκαιρος ίσον εστί τω μισείν.»
Αγάπη που δεν εκφράζεται στην κατάλληλη στιγμή μοιάζει σα να 'ναι μίσος.
— Σωκράτης (Στοβ. Ανθ.)

«...κατά φιλότητα συγγίνεσθαι...»
...συνέρχομαι συμφώνως προς την υπάρχουσα φιλία...
— Ηρόδοτος (1.172)

«Οι πέρα στέρξαντες, οίδε και πέρα μισούσι.»
Όσοι αγάπησαν πάρα πολύ, αυτοί μισούν και πάρα πολύ.
(Τραγ. Απόσπ. Αδέσπ. 78)

«Ισότης φιλότητα απεργάζεται.»
Η ισότητα δημιουργεί Αγάπη.
— Πλάτων (Νόμοι)

«Οι ποιηταί τα αυτών ποιήματα και οι πατέρες τους παιδιάς αγαπώσι.»
Οι ποιητές αγαπούν τα ποιήματά τους και οι πατέρες τα παιδιά τους.
— Πλάτων (Πολιτεία)

«Καλώς ακούειν μάλλον ή πλουτείν θέλε.»
Να θέλεις περισσότερο να έχεις την εύνοια και τον έπαινο των άλλων (να είσαι αγαπητός στους συνανθρώπους σου), παρά να πλουτίζεις.
— Μένανδρος (Γνωμ. Μον.)

«...μνηθμόν μεν απορρίψαι φιλότητα δ'ελέσθαι...»
... έδιωξε το θυμό και επέλεξε την Αγάπη...
— Όμηρος (Ιλιάδα Β.)

«...και σ' αμείψασθαι θέλω φιλότητι χειρών...»
...και θέλω να σε εναγκαλιστώ δια φιλικής αφής των χειρών...
— Ορφέας (1048)

«Ἡδύ γε πατήρ τέκνοισιν, εἰ στοργήν ἔχει»
Γλυκό πράγμα είναι για τα παιδιά ο πατέρας όταν τα αγαπά.
— Φιλήμων (Αδήλ. 108)

«Παις στέργει τε και στέργεται υπό των γεννησάντων»
Το παιδί αγαπάει τους γονείς του και αγαπιέται από αυτούς.
— Πλάτων (Νόμοι 754 Β)

«νέκυν παιδός αγαπάζων εμού»
το νεκρό παιδί που με αγαπάει.
— Ευριπίδης (Φοίνισσαι)

«Ὡς χαρίεν ο άνθρωπος, όταν άνθρωπος ή»
Τι ωραίο πλάσμα που είναι ο άνθρωπος, όταν έχει ανθρωπιά.
— Μένανδρος

«ατυχούντι συνάχθου.»
(Δελφικό παράγγελμα)
(Επίσης, Ηράκλειτος (Ανθ. Στοβ.) Να συμπάσχεις με αυτόν που ατυχεί.)

«κοινός γίγνου»
Προσπάθησε να γίνεις δημοφιλής (προσπάθησε να ανήκεις σε όλους, να σε αγαπούν όλοι).
— Δελφικό παράγγελμα (Σωσιάδης Υποθ. 7 Σοφών)

Να σημειώσουμε εδώ, το εντυπωσιακό γεγονός ότι αναρτημένα στο ναό του Απόλλωνος στους Δελφούς ήταν πέντε συνολικά παραγγέλματα που αναφέρονταν στην Αγάπη: (Φιλία αγάπα, (φιλία=Αγάπη, φιλώ=αγαπώ) Φιλίαν φύλαττε, Φιλοφρόνει πάσιν, Κοινός γίγνου, Πάσιν αρμόζου) και πολλά βέβαια παραπλήσια (Ους τρέφεις αγάπα, Ομόνοια δίωκε, Ευπροσήγορος γίγνου, κλπ.), όπως επίσης και τέσσερα παραγγέλματα για τη Δικαιοσύνη και για πολλές ακόμα αρετές.

«Πάσιν αρμόζου.»
Να έχεις αρμονική σχέση με όλους.
(Δελφικό παράγγελμα)

«Ομόνοιαν δίωκε.»
Να επιδιώκεις την ομόνοια (συμφιλίωση, ενότητα διαθέσεως).
(Δελφικό παράγγελμα)

«Ευπροσήγορος γίγνου.»
Να είσαι ευπροσήγορος (Να μιλάς στους άλλους με τρόπο οικείο, αγαπητικό, φιλικό).
(Δελφικό παράγγελμα)

«Ευλόγει πάντας.»
Να καλολογείς όλους τους ανθρώπους (να λες καλά λόγια σε όλους τους ανθρώπους).
(Δελφικό παράγγελμα)

«Ο αληθινός φίλος νοιώθει χαρά κυρίως όταν προσφέρει, όχι όταν παίρνει.»
— Αριστοτέλης (Ηθικά Νικομάχεια, 1159α)

«Ευ εἶπε Θεόφραστος ὡς, εἰ κοινὰ τὰ φίλων ἐστί, μάλιστα δεῖ κοινούς τῶν φίλων εἶναι τοὺς φίλους.»
— Θεόφραστος ((Απ. 75,1) Plut.am.frat.490d)

«Αλλά μην τεκμήριται αν τις και περι του μη παρέργως αυτούς τας αλλοτρίας εκκλίνειν φιλίας, αλλά και πάνυ σπουδαίως περικόμπειν αυτάς και φυλλάτεσθαι, και περι του μέχρι πολλών γενεών το φιλικόν προς αλλήλους ανένδοτον διατετηρηκέναι.»
— Πυθαγορισταί (Testimonia et fragmenta, fr.d7,1-4)

«Υφωρώ μηδένα.»
Να μην υποβλέπεις κανένα.
(Δελφικό παράγγελμα)

«Θνήσκε υπέρ πατρίδος.»
Να πεθαίνεις για την πατρίδα (ανώτατη ένδειξη Αγάπης προς την πατρίδα είναι η προσφορά της ίδιας της ζωής).
(Δελφικό παράγγελμα)

«έχθρας διάλυε.»
Να διαλύεις τις έχθρες.
(Δελφικό παράγγελμα)

«Ἡδῖον, οὐδέν, οὐδέ μουσικώτερον ἐστὶ ἢ δύνασθαι λαιδωρούμενον φέρειν.»
Τίποτα δεν είναι πιο ευχάριστο και δείγμα πνευματικής καλλιέργειας από το να μπορεί κανείς να υπομένει τα πειράγματα και τις κοροϊδίες των άλλων.
— Φιλήμων (Επιδικ. 1)

«Δεινόν το τίκτειν ἐστί οὐδέ γαρ κακῶς πάσχοντι μίσος ὧν τέκη προσγίγνεται.»
Τεράστια είναι η δύναμη της μητρικής στοργής γιατί η μάνα ακόμα κι όταν υποφέρει από τα παιδιά της δεν τα μισεί.
— Σοφοκλής (Ηλ. 770-71)

«Ούτε γάρ εαυτόν ούτε τὰ εαυτοῦ χρητὸν γε μέγαν ἄνδρα ἐσόμενον στέργειν, ἀλλὰ τὰ δίκαια.»
Εκείνος που θέλει να γίνει άριστος, δεν πρέπει να αγαπά περισσότερο τον εαυτό του, μήτε τα δικά του, αλλά τα δίκαια.
— Πλάτων (Νόμοι, 732 Α)

«Ἡδέως μεν ἔχε πρὸς ἅπαντας, χρω δε τοῖς βελτίστοις οὕτω γὰρ τοῖς μεν οὐκ ἀπεχθήσει, τοῖς δε φίλος γεννήσει.»
Να φέρεσαι με γλυκό τρόπο σε όλους και να συναναστρέφεις με τους καλύτερους γιατί έτσι δεν θα καταντήσεις μισητός στους πρώτους και θα γίνεις στους τελευταίους αγαπητός.
— Ισοκράτης (Α, 6)

«Και τοις θηρίοις πόθος εγγίγνεται των συντρόφων.»
Και τα άγρια ζώα ποθούν να βρεθούν κοντά με τα όμοιά τους.
— Ξενοφών (Απομν.)

«Μεγαλοψυχή το φέρειν πραέως πλημμέλειαν.»
Μεγαλοψυχία είναι να υποφέρει κανείς με πραότητα τα σφάλματα των άλλων.
— Δημόκριτος (Στοβ. Ανθολ.)

«Αθάνατα φρόνει τω μεγάλωψυχος είναι.»
Να σκέφτεσαι αθάνατα με το να είσαι μεγάλωψυχος.
— Ισοκράτης (προς Δημ. 33)

«Δίκαια δράσας, συμμάχους έξεις θεούς.»
Σαν κάμης δίκαιες πράξεις, θα έχεις συμμάχους τους θεούς.
— Μένανδρος (Γν. Μον 126)

«Δει γάρ δικαίως αλλήλοις της πολιτείας κοινωνείν.»
Πρέπει οι πολίτες να μετέχουν της πολιτείας φερόμενοι δικαίως προς αλλήλους.
— Δημοσθένης

«Απέχθειαν φεύγε.»
(Δελφικό παράγγελμα)
(Επίσης, Ηράκλειτος. Να αποφεύγεις το μίσος.)

«Ευγνώμων γίγνου.»
Να έχεις καλά αισθήματα, να είσαι καλοκάγαθος, ευμενής, επιεικής, ευγενής κλπ. προς κάποιον.
(Δελφικό παράγγελμα)

«Του γαρ τε ξείνος μιμνήσκειται ήματα πάντα ανδρός ξεινοδόκου, ος κεν φιλότητα παράσχη.»
Από όσους τον φιλοξενούν θυμάται ο ξένος πάντα εκείνον που τον καλοδέχτηκε με Αγάπη.
— Όμηρο (Ο, 55)

«Ου θέμις εστί ξένον ατιμήσαι προς γαρ Διός εισίν άπαντες ξείνοι τε πτωχοί τε.»
Πρεπούμενο δεν θα ταν να μην τιμήσω ξένο γιατί είναι του Δία όλοι οι φτωχοί και οι ξένοι.
— Όμηρος (Ξ, 57)
(τους προστατεύει ο Δίας.)

Παρόμοιο: «Προς γαρ Διός εισιν άπαντες ξείνοι τε πτωχοί τε.»
— Όμηρος (Οδ.Ζ 208)

«Ζεύς επιτιμήτωρ ικετάων τε ξείνων τε, Ξείνιος ος ξείνοισιν αμ αιδοίοισιν οπηδεί.»
Ξένους και ικέτες αγαπάει ο Δίας να έχει υπό τον έλεγχο, την προστασία του, ο θεός των ξένων ιερών, που πάει μαζί τους πάντα.
— Όμηρος (Οδ, Ι, 270)

«Ομοφροσύνη φιλίην ποιεί.»
Η ενότητα φρονήματος και αισθημάτων δημιουργεί αγάπη/φιλία.
— Δημόκριτος (Στοβ. Ανθ.)

«Ξένοις επαρκών των ίσων τεύξη ποτέ.»
Όταν βοηθάς τους ξένους, το ίδιο και συ κάποτε θα βρείς μπροστά σου.
— Μένανδρος (Γν. Μον.)

«Αεί νομίζονθ οι πένητες των θεών.»
Ανέκαθεν οι φτωχοί λογίζονται προστατευόμενοι των θεών.
— Μένανδρος

«Φιλώ τέκνα αλλά πατριδ εμπν μάλλον φιλώ.»
Αγαπώ τα παιδιά μου, μα την πατρίδα μου την αγαπώ πιο πολύ.
— Πλούταρχος (Ηθ.)

«Στέργε τα παρόντα ζητεί τα βελτίω.»
Να αγαπάς τα παρόντα και να ζητάς για το μέλλον τα καλύτερα.
— Ισοκράτης (Δημ.29)

«Ουκ έστιν ουδείς, όστις ουχ αυτόν φιλεί.»
Δεν υπάρχει κανένας που δεν αγαπάει τον εαυτό του.
— Μεν. (Γν. Μον.)

«Τους μεν φίλους εχθρούς μη ποιήσαι, τους δε εχθρούς φίλους εργάσασθαι.»
Τους φίλους να μην τους κάνουμε εχθρούς, και τους εχθρούς να προσπαθούμε να τους κάνουμε φίλους.
— Πυθαγόρας (Κατζ. Αποφθ. Απάνθ.)

«Γιατί δεν υπάρχει τίποτα πιο όμορφο από όταν με μια γνώμη αγαπημένο αντρόγυνο φροντίζει για το σπίτι.»
— Όμηρος (Οδ. Ζ 184)

«...ομοφροσύνην οπάσειαν εσθλήν (θεοί)..»
...κι ας σου χαρίσουν οι θεοί(όσα ζητάει η καρδιά σου, άντρα και σπίτι,και) γλυκιά (μέσα του) αγάπη και σύμπνοια (ας κλείσουν..
— Όμηρος (Οδ. Ζ 182)

«Ότω δε μη ένι κοινωνία, φίλια ουκ αν είη.»
Σε όποιον δεν έχει επικοινωνία με άλλους, σε αυτόν δεν μπορεί να υπάρξει αγάπη/φιλία.
— Πλάτων (Γοργίας)

«Ες κοινόν αλγείν τοις φίλοισι χρη φίλους.»
Να συμπονεί το φίλο του πρέπει ο πιστός φίλος.
— Ευριπίδης (Ιφ. Αυλ. 408)

«Παν γαρ εν φίλον τόδε.»
Όλοι εμείς εδώ οι φίλοι είμαστε ένα σώμα και μια ψυχή.
— Ευριπίδης (Ορεστ. 1192)

«Πόνει μετά δικαίου.»

Να συμπονάς αυτόν που έχει δίκιο.

— Χίλων

«Οι δυστυχίες ενώνουν τους ανθρώπους.»

— Αριστοτέλης

«Βέβαιος ίσθι και βεβαίους χρώ φίλοις.»

Να είσαι βέβαιος, σταθερός φίλος, και να συναναστρέφεις με βέβαιους και σταθερούς φίλους.

— Μένανδρος (Γνωμ. Μον.)

«Ό,τι είναι καλό είναι και αγαπητό.»

— Ευριπίδης

«Η συμφιλίωση κάνει καλό και στους δύο αντιπάλους.»

— Θουκυδίδης

«Είναι φυσικό να αγαπά ο καθένας τον εαυτό του.»

— Αριστοτέλης

«Ομόνοιαν άσκει.»

Να ασκείς την ομόνοια.

— Θέογνις

«Αδικούμενος διαλλάσσου.»

Να είσαι διαλλακτικός ακόμα κι όταν αδικείσαι.

— Σόλων

(Ο Σόλων ήταν ένας από τους επτά σοφούς που συνέγραψαν τα Δελφικά παραγγέλματα.)

«Πάσιν διαλέγου.»

Να συνδιαλέγεσαι με όλους.

— Αισχίνης

«Θεού πέφυκε δώρον ευγνώμων τρόπος.»

Ο ευγνώμων τρόπος των ανθρώπων (το συναίσθημα της ευγνωμοσύνης), είναι δώρο Θεού.

— Μένανδρος (Γνωμ. Μον.)

-«Χάριν εκτέλει» Πιττακός. Να κάνεις χάρες. (Ο Πιττακός ήταν ένας από τους επτά σοφούς).

-«πυρός και ύδατος ο φίλος αναγκαιότερος» Αρχαία Ελληνική παροιμία.

-«Κοινά τα των φίλων» Πλάτων (Φαίδρος). Κοινά είναι όλα τα αγαθά των φίλων.

-«Ζωή είναι να μη ζεις μόνο για τον εαυτό σου» Μένανδρος (Γν. Μον.585).

-«φιλέη δε σ ευστέφανος Δημήτηρ». Ησίοδος. (Έργα και Ημέρες, 299). Σε αγαπάει η ομορφοστέφανη Δήμητρα.

-«..ως νυν έκπαγλα φίλησα..» Όμηρος (Ιλιάδα, Γ 399-417) (Η θεά Αφροδίτη μιλάει στην Ελένη). Ως τώρα έντονα σε αγαπούσα.

-«Το νικάν αυτόν αυτόν, πασών νικών πρώτη τε και αρίστη». Πλάτων (Νόμοι). Το να νικήσεις τον ίδιο σου τον εαυτό (τον εγωισμό σου) είναι η πρώτη και η καλύτερη από όλες τις νίκες.

-«Ει δ αναγκαίον εἴη ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, ελοίμην ἀν μάλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν» Πλάτων (Γοργίας). Αν ήταν ανάγκη να αδικώ η να αδικούμαι, θα προτιμούσα περισσότερο να αδικούμαι παρά να αδικώ.

-«Τίπτε μοι, Ερμεία Χρυσόρραπι, ειληλούθας, αιδοίος τε φίλος τε » Όμηρος (Οδύσεια, ε 87-102). Για ποιο λόγο έφθασες εδώ, σεβαστέ και αγαπητέ χρυσόραβδε Ερμή.

-«(Ο Δίας) τους ασεβείς και τους ληστές εκδίωξε, εισάγοντας την ισότητα και τη Δημοκρατία » Διόδωρος ο Σικελιώτης.

-«Το μη συνειδέναι γαρ αυτού τω βίω ἀδίκημα μηδέν ηδονήν πολλήν έχει» Αντιφάνης (Ανθ. Στοβ. ΚΔ,7). Είναι μεγάλη ψυχική ικανοποίηση να γνωρίζεις ότι δεν αδίκησες ποτέ κανένα στη ζωή σου.

-«Τον φιλέοντα φιλείν, και τω προσιόντι προσείναι» Ησίοδος (Έργα και ημέραι, 353). Αυτόν που σε αγαπάει να τον αγαπάς, και αυτόν που σε πλησιάζει να τον πλησιάζεις.

-«Ως ηδύ γ εν αδελφοίς εστιν ομονοίας έρως» Μένανδρος. Πόσο γλυκειά είναι η αγάπη της ομόνοιας στα αδέρφια.

-«Αρετής οικείον, κακίας αλλότριον» Κλεόβουλος ο Λίνδιος (ένας από τους επτά σοφούς που συνέγραψαν τα Δελφικά παραγγέλματα). Να αισθάνεσαι οικειότητα προς την αρετή και ξένοσ προς την κακία.

-«Ότι αν αγαθόν πράσσης, Θεούς, μη σεαυτόν αιτιώ» Βίας ο Πριηνεύς (ένας από τους επτά σοφούς που συνέγραψαν τα Δελφικά παραγγέλματα). Ότι καλό κάνεις να θεωρείς ως αιτία τους Θεούς, όχι τον εαυτό σου.

-«Προς δε τούτοις φιλόφρονον δείει είναι και φιλόπολιν (τον βασιλέα)» Ισοκράτης (Β, 15). Εκτός δε από αυτά ο βασιλιάς πρέπει να αγαπάει τους ανθρώπους και να αγαπάει την πόλη (το κράτος).

-«Εκ του παθείν γίγνωσκε και το συμπαθείν. Και σοι γαρ άλλος συμπαθήσεται παθών» Φιλήμων (Αθήλ.516). Από τη δική σου συμφορά, μάθε να συμπάσχεις στη συμφορά του άλλου. Γιατί και σένα, όταν πάθεις άλλος θα σε συμπονέσει που έπαθε κι αυτός.

-«Ο μέγιστον αγαπών δι ελάχιστ' οργίζεται». Μένανδρος. Αυτός που αγαπά πάρα πολύ, για πολύ λίγα πράγματα οργίζεται.

-«...αγαπητού εδέσματος...»Αξιόνικος. Φιλευρυπίδης. ...αγαπημένου φαγητού...

-«...ότ' ηγάπα νεκρούς...»Ευριπίδης Ικέτιδες. ...όταν αγαπούσε τους νεκρούς...

- «...ερατεινή Ημαθία...» Όμηρος ..αξιαγάπητη Ημαθία.. (και για πολλούς άλλους τόπους αναφέρεται το ίδιο επίθετο).

-«...ξείνοι δε διαμπερές ευχόμεθ' είναι εκ πατέρων φιλότητος...»Όμηρος Οδ.Ο197. ..ευχόμεθα απολύτως οι ξένοι να είναι γεννήματα κάποιων που τους διέπνεε η Αγάπη.

-«...λιθίδια ταύτα τα ηγαπημένα...»Πλάτων Φαίδρος. ...αυτές οι μικρές πέτρες οι αγαπημένες...

-«Να αγαπάς τη μόρφωση, τη σωφροσύνη, τη φρονιμάδα, την αλήθεια, την πίστη, την εμπειρία, την επιδεξιότητα, την συνεργασία, την επιμέλεια, την οικονομία, την τέχνη, την ευσέβεια». Θαλής ο Μιλήσιος.

-«Έλπιζε δ' αυτόν πάλιν είναι σου φίλον» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.). Να ελπίζεις ο ίδιος άνθρωπος να είναι και πάλι φίλος σου.

-«Αξιώ δε προς ξένους υμετέρους και τους υμίν συμβούλους ειθισμένους είναι, και θεών και ηρώων ένεκα και χαρίτων, αι άνθρωποις παρ ανθρώπων γίνονται, έχθρα μεν

είργειν τα αλλήλων υμέας, εις δε φίλα προτρέπεσθαι. Ει γαρ μη εν τη υμετέρη πόλει τούτων επιτευξόμεθα, ουκ οιδ' όκου ελθόντες ων μείρομεν ευμοιρήσομεν» Ιπποκράτης (Επιστολές,27,279-284).

-«..αλλά τις ημέτερος μισθός και πρέπων ημίν; Φιλία, εύνοια, σύνεσις..» Αριστείδης (Περι του παρ.,367,11).

-«Λύπης ιατρός εστί άνθρωποις λόγος» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.). Την λύπη ενός ανθρώπου την γιατρεύουν τα (καλά) λόγια των συνανθρώπων του.

-«Δικαίως αν τις Ευριπίδην επαινέσειεν... κάλλιστον αν γενέσθαι τοις πολίταις παράδειγμα τας εκείνων πράξεις, προς ας αποβλέποντας και θεωρούντας συνεθίζεσθαι ταις ψυχές το την πατρίδα φιλείν» Λυκούργος (Or. In Leoc. 100,3-6).

-«Οι γονεΐς μέν γάρ στέργουσι τά τέκνα ως εαυτών τ' όντα, τά δε τέκνα τους γονεΐς ως απ' εκείνων τ' όντα» Αριστοτέλης (Ηθ. Νικομ. Η.1162α). Οι γονεΐς αγαπούν βέβαια τά παιδιά τους, επειδή απ' αυτούς έχουν γεννηθεί. Τα παιδιά páλι αγαπούν αυτούς, επειδή από εκείνους είναι γεννημένα.

-«..αλλ ει μεν Ζεύς τοΐσι φίλος και μάρτυρος είη» Μανέθων (Αποτελεσματικά,6,626).

-«Ξένους πένητας μη παραδράμης ιδών» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.). Αν δεις ξένους, φτωχούς, μην τους αγνοήσεις, αλλά να τους βοηθήσεις.

-«Της φιλίας τρία είδη. Η μεν γαρ αυτής εστι φυσική, η δε εταιρική, η δε ξενική. Φυσικήν μεν ουν ταύτην λέγομεν ην οι γονεΐς προς τα έκγονα έχουσι και οι συγγενεΐς προς αλλήλους. Ταύτης δε κεκλήρωται και τάλλα ζώα. Εταιρικήν δε καλούμεν την από συνηθείας γινομένην και μηδέν προσήκουσαν γένει, αλλ οΐον η Πυλάδου προς Ορέστην. Η δε ξενική φιλία η από συστάσεως και δια γραμμάτων γινομένη προς τους ξένους. Της άρα φιλίας η μεν εστι φυσική, η δε εταιρική, η δε ξενική. Προστιθέασι δε τινες τετάρτην ερωτικήν» Αριστοτέλης (Διογ. Λαέρτ. Βίοι Φιλ.3,81,2-10).

-«..είγε σύμβασις η φιλία..» Ωρίων (Ετυμολογικό).

-«..ο δε μη δυνάμενος διακρίναι τα αγαθά από των κακών και τα ουδέτερα απ αμφοτέρων πως αν έτι ούτος φιλείν δύναιτο; Του φρονίμου εστί μόνου το φιλείν» Επίκτητος (Περι φιλίας, D.a.A.d,2,22,3,3-6).

-«Ούκ έστιν ουδέν κτήμα κάλλιον φίλου» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.). Δεν υπάρχει καλύτερο απόκτημα από τον φίλο.

-«..χρη...τους γονέας φιλείν..» Αριστείδης (Πρ. Πλατ. περι ρητ.95,12-13).

-«Του φύσει πάσιν ανθρώποις συμβεβηκότος ην, τούτο δ εστί μηδένα εαυτού μάλλον φιλείν» Αριστείδης (Προς Πλ. Υπ. Των Τετ.,219,4-6).

-«Και γαρ τοι διετέλεσε τον βίον ουκ επιβουλευόμενος αλλ αγαπώμενος» Ισοκράτης (Ελένης εγκώμιον (orat.20) 36,1-39,7).

-«..επαινών υμάς και διεξιών περί της πόλεως είποι προς αυτούς ότι εισίν Έλληνές τινές άνθρωποι ούτως ήμεροι και φιλάνθρωποι τους τρόπους ώστε..» Δημοσθένης (Κατά Μειδίου,48,4-49,2).

-«Ευ γε, ω φίλτατε Ελλήνων. Τον τε γαρ δήμον ος μάλιστα προσήκει δουλεύσαι λέγεις άρχουσι και νόμοις, τους τε προεστηκότας αυτών άρχειν και κρατειν, ου κολακεύειν ουδέ άρχεσθαι. Και δια ταύτα πανθ ημίν ξυνέπεσε προς ημάς αυτούς σφοδρά φιλία...ουκούν εσωφρόνουν πάντες γε, ως έγωγε οίμαι, μάλλον. Ταύτ ουν αυτοίς πάντα φιλιαν αλλήλων εποίει) Αριστείδης (Προς Πλ. Υπέρ των τετ.282,21-31).

-«Ερωτώ: Παρά την έρωτος γενικήν. Επειδή οι ερωτώντες οι εύχονται τυχείν τοις ερώσιν εοίκασιν» Ωρίων (Ετυμολογικών).

-«Περί α τις εσπούδακεν, φιλεί ταύτα εικότως» Επίκτητος (Περί φιλίας, D.a.A.d,2,22,1,1).

-«Ενός φιλή ξυνετού κρέσσων αξυνέτων πάντων» Δημόκριτος. Η Αγάπη/φιλία ενός συνετού ανθρώπου είναι καλύτερη από την Αγάπη/φιλία όλων μαζί των μη συνετών.

-«..το γουν σώμα, το πάντων αηδέστατον και ρυπαρότατον, στέργομεν και θεραπεύομεν» Επίκτητος (Απ.23,3-4).

-«..δια τι ουν ουκ ανέχεσθε, όταν η δούσα ημίν φύσις το σώμα αφαιρήται; Φιλώ, φησίν, αυτό. Ούκ ουν, ο νυν δη έλεγον, και αυτό το φιλείν αυτό η φύσις σοι δέδωκεν; Η δ αυτή λέγει «άφες αυτό ήδη και μηκέτι πράγμα έχε» » Επίκτητος (Απ.24,15-19).

-«όφρα τοι ασθμαίνοντα πόνοις θέρεος φίλα γυία αμπαύσης, πνοιή τυπτόμενα Ζεφύρου». Παλατινή Ανθολογία (βιβλ.IX,επίγραμμα 313). Τα αγαπητά σου γόνατα που έχουν κουραστεί να αναπαύσεις απ του καλοκαιριού την πύρα και του Ζεφύρου ανέμου να δεχτούν την τρυφερή πνοιή.

-«Αθάνατον έχθρα μη φύλαττε, θνητός ών». Μένανδρος (Γνώμαι μονόστιχοι). Μην κρατάς μέσα σου αθάνατη έχθρα, μια και είσαι θνητός.

-«Ει βούλει αγαθός είναι, πρώτον πίστευσον ότι κακός ει». Επίκτητος. Εάν θέλεις να γίνεις καλός άνθρωπος, να πιστέψεις πρώτα ότι είσαι κακός.

-«Άνευ δε ομονοίας ούτ αν πόλις ευ πολιτευθείη ούτ οίκος καλώς οικηθείη». Ξενοφών (Απομνημονεύματα, Δ, IV, 17). Χωρίς ομόνοια ούτε μια πόλη ούτε μια οικογένεια μπορούν να διάγουν καλώς.

-«Φίλους έχων νόμιζε θησαυρούς έχειν» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.).

-«Ει βούλει καλώς ακούειν, μάθε καλώς λέγειν, μαθών δε καλώς λέγειν, πειρώ καλώς πράττειν, και ούτω καρπώση το καλώς ακούειν» Επίκτητος. Εάν θέλεις να σε επαινούν, μάθε πρώτα να επαινείς, και αφού μάθεις να επαινείς, προσπάθησε να ενεργείς σωστά, κι έτσι θα κερδίσεις το να σε επαινούν.

-«Στάσις εμφύλιος ες εκάτερα κακόν. Και γαρ νικέουσι και ησσωμένοις ομοίη φθορή» Δημόκριτος. Ο εμφύλιος πόλεμος είναι κακό και για τους δύο, νικητές και ηττημένους. Γιατί η φθορά είναι όμοια και για τους δύο.

-«Νυκτός δ αὐτ Αιθήρ τε και Ημέρη εξεγένοντο, οὐς τέκε κυσαμένη Ερέβει φιλότητι μιγείσα» Ησίοδος (Θεογονία, 124-125).

-«(Ο Αίολος)...πάσι φίλος και τίμιός εστιν ανθρώποις...και νυν οι τα γε δάκε χαριζόμενος φιλότητι Αίολος» Όμηρος (Οδ. 10, 38-44).

-«..δε Κριθήος γυνή έμμεναι Αιολίδαο. Ή ποταμού ηράσατ Ενιπήος θείοιο, ος πολύ κάλλιστος ποταμών επί γαίαν ίησι» Όμηρος (Οδ. 11, 237-239).

-«Φιλόσοφος: δια το φιλείν την σοφίαν» Ωρίων (Ετυμολογικό).

-«..Λακεδαίμονος εξ ερατεινής έπλεον..» Όμηρος (Ιλ., Γ, 443).

-«Και υπέρ φίλου ποτέ θνήξεσθαι» Διογένης Λαέρτιος (10, 120). Εν ανάγκη να θυσιάζεται και η ζωή υπέρ του φίλου.

-«Ίσον θεώ σου τους φίλους τιμάν θέλε» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.). Να θέλεις να τιμάς τους φίλους σου όπως τιμάς τον θεό.

-«..ου γαρ πω ποτέ μ ὠδέ γ έρωσ φρένας αμφεκάλυψεν..» Όμηρος (Ιλ.,Γ 442).

-«..ένθ ένι μεν φιλότης, εν δ ίμερος..» Όμηρος (Ιλ.,14,216).

-«Ας είναι ευλογημένος ο έρωτας, ο κάθε λογής έρωτας για την δημιουργία»
Ασπασία.

-«..φιλία γαρ άδε τάξις πτερύγων θοαίς αμίλλαις προσέβα τόνδε πάγον» (αναφέρεται στις Ωκεανίδες) Αισχύλος (Προμηθέας) Γιατί αγαπητική/φιλική είναι αυτή η ομάδα που έφτασε σ αυτόν εδώ τον βράχο με τον γρήγορο συναγωνισμό των φτερών.

-«Ο Δίας ξένε, κι οι λοιποί αθάνατοι ας σου δώσουν ό,τι ποθείς καλύτερο κι ότι ζητά η καρδιά σου» Όμηρος (Οδ.Σ127-129).

-«Κάθε ευτυχία, Δία μου, του Τηλέμαχου δώσ του κι όσα η καρδιά του λαχταρά όλα δεξιά του φερ τα» (Μιλάει ο Οδυσσέας) Όμηρος (Οδ. Ρ 358-359).

-«..την ώρα που στην ποθητή πατρίδα του θα φτάσει..» Όμηρος (Οδ.Σ 149).

-«Γι αυτό κανένας τα άδικο ποτέ να μην το θέλει κι έτσι ήσυχα ας χαίρεται ό,τι οι θεοί του δώσουν» Όμηρος (Οδ.Σ 142-143).

-«Κάποτε ήμουν άρχοντας κι εγώ και κατοικούσα σε πλούσιο σπίτι κι έδινα συχνά κάθε ζητιάνου, όποιος κι αν ήταν πρόθυμα κι όποια κι αν είχε ανάγκη» (μιλάει ο Οδυσσέας) Όμηρος (Οδ.Ρ 422-424).

-«Κι η Πηνελόπη...κι αγκάλιασε με κλάματα το αγαπητό παιδί της, και φίλαγε το κεφάλι του και τα γλυκά του μάτια κι έτσι δυο λόγια του λεγε στα δάκρυα βουτηγμένη. «Γλυκό μου φως, Τηλέμαχε ήρθες πια»... Κι ο συνετός Τηλέμαχος απάντησε έτσι κι είπε. «Μη θες να κλάψω μάνα μου, τα σπλάχνα μου μη σφάζεις..» Όμηρος (Οδ.Ρ 35-46).

-«σμίγει πάντοτε ο θεός τον όμοιο με τον όμοιο» Όμηρος (Οδ.Ρ 219).

-«Χάριν λαβών μέμνησο και δούς επιλάθου» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.). Αν λάβεις χάρη από κάποιον, να το θυμάσαι, μα αν δώσεις, να το ξεχάσεις.

-«..και του Πειραιίου σύστησα να τον φιλοξενήσει στο σπίτι του, με σεβασμό και αγάπη, όσο να φτάσω» Όμηρος (Οδ.Ρ 55-56).

-«Ωχου, σε ποιών να βρέθηκα τη χώρα ανθρώπων πάλε; Άγριοι είναι και κακοί και δίκιο δεν κατέχουν η να φοβούνται τους θεούς και ν αγαπούν τους ξένους;» Όμηρος (Οδ.Ν).

-«Ο σπλαχνικός ο Δίας...κάθε φταιχτή τιμωρεί» Όμηρος (Οδ.Ν).

-«Ω φίλε, που στη χώρα αυτή σε πρωτοβρίσκω εσένα, γειά σου, και μ άπονη καρδιά μη με δεχτείς» Όμηρος (Οδ.Ν 235).

-«..τα δώρα των Φαιάκων όσα τους φώτισε η θεά Παλλάδα να του δώσουν (του Οδυσσέα) » Όμηρος (Οδ.Ν 126).

-«..ώ πότνια Ειρήνη φίλη..» Αριστοφάνης (Ειρ.1055) Ω σεβαστή και αγαπητή Ειρήνη.

-« Υπάρχει κάποια Ελλοπία...Εκεί είναι κτισμένη κάποια Δωδώνη στο έσχατο σημείο, που ο Δίας την αγάπησε» Ησίοδος (Ηοίαι).

-«Ευλογημένη πόλη της Αθηνάς..» (εννοεί την Αθήνα) Από χρησμό που δόθηκε από το μαντείο των Δελφών στους Αθηναίους.

-«Της δυσσεβείας ο καρπός είναι η αδικία, ενώ από γερό μυαλό γεννιέται η παναγάπητη και περιπόθητη ευτυχία» Αισχύλος (Ευμενίδες).

-«Τόσο τα νιάτα, όσο και τα γηρατειά, χωρίς αλληλεγγύη δεν κατορθώνουν τίποτα» Θουκυδίδης.

-«Μη ως υπέρ αλλοτριάς, αλλ' ως οικείας της πόλεως βουλευέσθε» Δημοσθένης. Να μην σκέπτεσαι για την πολιτεία σου σαν να είναι κάτι ξένο αλλά σαν να είναι κάτι δικό σου.

-«Στην ακρίδα που τραγουδάει στα χωράφια και στο τζίτζικι που φωλιάζει στις βελανιδιάς τη φλούδα η Μυρώ τους έφτιαξε ένα κοινό τους μνήμα με δάκρυα γεμάτα

τα παρθενικά της μάτια. Γιατί και τα δύο αγαπημένα της παιχνιδάκια ο Άδης τα πήρε και έφυγε πολύ μακριά». Παλατινή Ανθολογία (VII,190).

-«Πόνει μετά δικαίου» Χίλων. Να συμπονάς αυτόν που έχει δίκιο.

-«Οι δυστυχίες ενώνουν τους ανθρώπους» Αριστοτέλης.

-«ατυχούντι συνάχθου» Δελφικό παράγγελμα. Επίσης, Ηράκλειτος (Ανθ. Στοβ.) Να συμπάσχεις με αυτόν που ατυχεί.

-«..την προς αλλήλους ομόνοϊαν..» Μένανδρος (εν Αθήλ.58). ..την ομόνοϊα μεταξύ σας..

-«Αδικούμενος διαλλάσσου» Σόλων. Να είσαι διαλλακτικός ακόμα κι όταν αδικείσαι. (Ο Σόλων ήταν ένας από τους επτά σοφούς που συνέγραψαν τα Δελφικά παραγγέλματα).

-«Πάσιν διαλέγου» Αισχίνης. Να συνδιαλέγεσαι με όλους.

-«.....αλλά, μάκαρ,βαίνε γεγηθώς ες τελετήν αγίην.....» Ύμν. 6

-«τα συνέχοντα το ανθρώπειο γένος αγιότατα Μυστήρια» Περί των Ελευσινίων Μυστηρίων.

-«Όποιος με αγώνα δικό του βρη το δρόμο της Αλήθειας, θα έχει την ευλογία των θεών.» Πίνδαρος.

-«Φορτίον μη συγκαθαιρείν ,αλλά συνανατιθέναι τοις βαστάζουσι» Πυθαγόρας Μη βοηθάς να αφήνουν κάτω το φορτίο τους ,αλλά μαζί τους σηκώνε το όσους το φέρουν.

-«ανήρ γαρ άνδρα, και πόλεις σώζει πόλιν» Μένανδρος ο άνθρωπος σώζει τον άνθρωπο και η πόλη σώζει την πόλην.

-«Χάριν λαβών εύκαιρον εν καιρώ δίδου» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.). Αν σε ευεργετήσει κανείς όταν χρειαστεί, και εσύ να τον ευεργετήσεις όταν πρέπει.

-«Μεγαλοψυχία είναι όταν μπορεί κανείς να υποφέρει, να παραδέχεται με αταραξία τα σφάλματά του.» Δημόκριτος«Κακίας απέχου.» Θαλής ο Μιλήσιος. Δελφ. Παρ.

-«Ω Αρετή, αντικείμενο των μόχθων του ανθρωπίνου γένους, ωραιότατο θέαμα του ανθρωπίνου βίου, προς χάριν σου, ω παρθένε, κι αυτόν τον θάνατο θεωρούν ζηλευτή τύχη οι Έλληνες, και τον πιο σκληρό και αδιάκοπο μόχθο. Τόση αγάπη ξέρεις να εμπνέεις, αγάπη αθάνατη κι ανώτερη κι απ τον χρυσό κι απ τους γονείς κι απ τον γλυκό τον ύπνο .Για σένα, ω Αρετή, ο γιός του Δία Ηρακλής υπέφερε μύρια δεινά, για να σε κατακτήσει».Αριστοτέλης.

-«εκ των διαφερόντων η καλλίστη αρμονία». Ηράκλειτος Τα πάντα γεννώνται από την διαπάλη και την αντίθεση. το ενάντιο είναι στ αλήθεια το συμβατό. Και από τα διαφορετικά προκύπτει η καλλίστη αρμονία

-«Όπως και του αγάλματος, έτσι και όλα τα μέρη της ζωής μας πρέπει να είναι αρμονικά.» Σωκράτης.

- «Την τε Αρετήν Αρμονίαν είναι, και την Υγιείαν, και το Αγαθόν άπαν, και τον Θεόν . δι ο και καθ Αρμονίαν συνιστάναι τα όλα . φιλίαν τε είναι εναρμόνιον ισότητα.» Πυθαγόρας. Και η Αρετή, και η Υγεία, και το Όλον του Α γαθού είναι Αρμονία . και ο Θεός ο ίδιος. Γι αυτό τα πάντα έχουν συντεθεί αρμονικά. Και η Αγάπη είναι εναρμόνια ισότητα.

-«Θεόν προτίμα, δεύτερον τους σούς γονείς» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.). Πρώτα να τιμάς τον θεό, και δεύτερον τους γονείς σου.

-«Μηδενί φθόνει» Σόλων ο Αθηναίος-Δελφ.παρ.

-«Νίκαν αυτόν εαυτόν πασών αρετών πρώτη και αρίστη» Δημόκριτος.

-«Μη δείχνεσαι στα παιδιά με αυστηρό πρόσωπο. Η γλύκα σου κερδίζει την αγάπη τους». Φωκυλίδης ο Μιλήσιος.

-«Παίζοντας και όχι με τη βία να διδάσκεις τα παιδιά» Πλάτων.

-«Σε απαλά νήπια ποτέ μην απλώνης βίαιο χέρι». Φωκυλίδης.

-«Διαβολήν μίσει». Περίανδρος ο Κορίνθιος. Δελ. Παρ.

-«Ο σύ μισείς ,ετέρω μη ποιήσεις» Κλεόβουλος ο Λίνδιος Δελφικό παράγγελμα

-«Κρείττον το αδικείσθαι του αδικείν» Καλύτερα να υφίστασαι την αδικία ,παρά να τη διαπράττης Σωκράτης.

-«Θυμού κράτει.» Χίλων ο Λακεδαιμόνιος. Δελφικό Παράγγελμα .Να συγκρατής τις συναισθηματικές εξάρσεις.

-«Ειρήνην αγάπα». Θαλής ο Μιλήσιος. Δελ. Παρ.

-«Ποιού φίλον, όστις άριστος αρετή». Σόλων. Δελ. Παρ. Φίλο σου κάνε εκείνον, που είναι άριστος στην αρετή.

-«Μη μέμφου πλην ελέησον.» Αίσωπος Να μην κατηγορής, αλλά να ελεής.

-«Όποιος τον Έρωτα μεγάλο θεό δεν θεωρεί, και μάλιστα τον ανώτερο απ όλους, ή βάνουσος είναι, ή επειδή δεν έχει ιδέα από ωραιότητα, δεν γνωρίζει τον μεγαλύτερο για τους ανθρώπους θεό». Ευριπίδης.

-«Η τοι μεν πρώτιστα Χάος γένετ , αυτάρ έπειτα Γαία ευρύστερνος,..., ηδ Έρωσ, ός κάλλιστος εν αθανάτοισι θεοίσι...» Ησίοδος. Θεογονία. Πρώτα έγινε το Χάος, έπειτα η πλατύστερνη Γαία και μετά ο Έρωσ, ο καλύτερος ανάμεσα στους αθάνατους θεούς.

-«Δεν έχει ανάγκη ώτων η ακοή του, ούτε οφθαλμών η όραση του Νοητού θεού. Και κατ εικόνα εκείνου, του οποίου ο Έρωσ είναι απείκασμα, διακρίνεται για την απουσία οφθαλμών, το ανόματον.....Μέσω του Έρωτος συνδέεται το Παν προς ότι προϋπήρξε αυτού. Και με διορατικό τρόπο κατανοεί το Κάλλος που υπήρχε ανέκαθεν στα αρχέγονα εκείνα στάδια, μέσα από την επίγνωση του δικού τους εγκόσμιου Κάλλους. Δεν προσλαμβάνει το ύπατο εκείνο Κάλλος μέσα από τις χωριστές αισθήσεις, αλλά η πρόσληψη αυτή είναι γνώση ολική και τέλεια και άμεση, μέσα από καθαρή, εσωτερική θέα του ιδεατού κόσμου.» Ιεροί Λόγοι Ορφέως.

Δια του «ουρανίου Έρωτος» έρχεται σύμφωνα με το νεοπλατωνικό Πλωτίνιο η ηθική τελειοποίηση.

-«Ο Έρωτας είναι δυνατός σαν το Θάνατο». Ευριπίδης.

-«Κάλλιστον το δικαιοτάτον ,λήστον δε υγιαίνειν ,πράγμα δε τερπνότατον ,του τις

ερά ,τυχείν» (Δηλιακόν επίγραμμα στο Λητήον της Δήλου από τον Θέογνι τον Μεγαρέα) (Το ωραιότερο πράγμα είναι η απόλυτη δικαιοσύνη. έπειτα βέβαια η υγεία ,και το εξαιρετικά ευχάριστο είναι ό,τι επιθυμεί κανείς να το πετυχαίνει).

-«Όλβιος ος θείων πραπίδων εκτήσατο πλούτον ,δειλος δ'ος σκοτόεσσα θεών περι δόξα μέμηλεν» (Εμπεδοκλής). (Ευτυχισμένος εκείνος που κατέκτησε τον πλούτον των θείων νοημάτων και αισθημάτων ,και αξιοθρήνητος εκείνος που έχει θολή για τους θεούς ιδέα).

-«Κοινωνικόν άνθρωπος ζώνον προς ούς φύσει συγγένειά εστιν» Αριστοτέλης (Ηθ.Ευδήμεια, 1942). Ο άνθρωπος έχει έμφυτη την κλίση να δημιουργεί κοινωνίες με εκείνους με τους οποίους έχει φυσική συγγένεια.

-«Ακούσατέ με, ένδοξες Χάριτες, θυγατέρες του Διός και της Ευρυνόμης με τη βαθιά αγκαλιά, Αγλαΐα και Θάλεια κι Ευφροσύνη πανευτυχή ...περιπόθητες στους ανθρώπους.....ούτε της σοφίας, μήτε της αρετής και της δραστήριας τόλμης το καύχημα....φέρνει χαρά δίχως εσάς.....»Υμνος Χαρίτων.

-«..ο δε πένης ες την του δόντος φιλανθρωπίαν..» Φιλόστρατος (Epistulae et dialexeis,1,7,20).

-«ο πένης οΐδε χάριν ως ελεούμενος» Φιλόστρατος (Epistulae et dialexeis,1,7,17-18).

-«Φιλοκαλούμεν μετ' ευτελείας».Περικλής Επιζητούμε το ωραίο με απλά μέσα και απλές μορφές.

-«Ευλάβεια, πανσεβάσμια θεά που χρυσοφέρουγη περπατάς πάνω απ' τη γη» Ευριπίδης – Βάκχες.

-«Των Αθανάτων καλώ και των θνητών τον αγνό βασιλέα, τον ουράνιο Νόμο... Τον άδικο φθόνο αυτός αποδιώκει ,ωσάν κίνηση ορμητική...Διότι μόνος αυτός κατέχει το πηδάλιον όσων χαίρονται το δώρο της ζωής, μέσα στις σωστές γνώμες υπάρχοντα, ...σύννοικος φίλος των δικαίων,... αγαπημένε μας..».Ορφικός Ύμνος LXIV-Νόμου.

-«ανάγεται δε εις το δίκαιον η φιλανθρωπία» Δημοσθένης (Σχόλια στον Δημοσθένη (scholia vetera) (fort.au.Ulpiano) (24,152c,12)).

-«Και μην προς φιλίαν μέγα μεν υπάρχει (τοis αδελφοίς) το εκ των αυτών φύναι μέγα δε το ομού τραφήναι» Ξενοφών (Απομν.2,3,4,1-3).Για την ανάπτυξη της Αγάπης

ανάμεσα στα αδέρφια δυνατό κίνητρο υπάρχει το γεγονός ότι γεννήθηκαν από τους ίδιους γονείς και επίσης το ότι ανατράφηκαν μαζί.

-«Δύναται το πλουτείν και φιλανθρώπους ποιείν» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.). Είναι δυνατόν ο πλούτος να κάνει έναν άνθρωπο φιλάνθρωπο.

-«Ευσέβεια άσκει» Πιττακός ο Μυτιληναίος Δελφ.Παρ. Να τηρής την ευσέβεια .

-«Αθάνατους μεν πρώτα Θεούς ,νόμω ως διάκειται ,τίμα .και σέβον όρκον» Πυθαγόρας. Πρίν από όλα να τιμάς τους Θεούς ,έτσι όπως και οι νόμοι, οι παράδοση και οι θεσμοί το προστάζουν . και να σέβεσαι τον όρκο.

-«Τους αλλοτρίους, ως έλεγε Θεόφραστος, ου φιλούντα δει κρίνειν αλλά κρίναντα φιλείν» Θεόφραστος (Απ.74,1) (Plut.Am.frat.482c).

-«Η εγκράτεια αυξάνει τις ηδονές και τις κάνει πιο έντονες.» Δημόκριτος.

-«Οι μεγάλες τέρψεις γεννιώνται με το να βλέπη κανείς καλές πράξεις.» Δημόκριτος.

-«Ξενίας αεί φρόντιζε, μη καθυστέρει» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.). Πάντα να φροντίζεις για την φιλοξενία, και να μην καθυστερείς.

-«Εριν μίσει.»Δελφικό Παράγγελμα.

-«Μη απειλείν μηδενί.» Χείλων ο Λακεδαιμόνιος -Δελφικό Παράγγελμα

-«Μην σηκώνεις χέρι. βάζε στην οργή χαλινάρι». Φωκυλίδης ο Μιλήσιος.

-«Ό,τι ακριβό μας χάρισαν οι θεοί ,δεν πρέπει να το περιφρονούμε» Πιττακός ο Μυτιληναίος ή Περίανδρος ο Κορίνθιος.

-«ό,τι αγαθό πράττεις ,εις θεούς ανάπεμπε» Βίας ο Πριηνεύς.

-«Πάντες δε Θεών χατέουσ' άνθρωποι.» Όμηρος. Όλοι οι άνθρωποι έχουν ανάγκη των Θεών.

-«Τοις Θεοῖς τίθει τα πάντα». Αρχίλοχος. Τα πάντα ν αποδίδεις στους Θεούς.

-«Ὅποιοςνομίζει ὅτι προσφέροντας θυσίες με ταύρους και ερίφια και άλλα τέτοια ,ή με υφαντά πορφύρας και χρυσῆς γλαμύδας , ἢ με εἰδῶλα ἀπό ελεφαντόδοντο και σμαράγδι , θα ἐξευμενίσει ἔτσι τους Θεούς ,αυτός πλανάταιὉ ἄνθρωπος για να' ναι ἀρεστός στο Θεό πρέπει να εἶναι δίκαιος και ἐνάρετος , να μη διαφθείρει παρθένες ,να μη μοιχέυει να μην κλέβει και να μην σκοτώνει προς χάριν των χρημάτων .Ούτε μια βελόνα ξένη μην ἐπιθυμήσης ,γιατί ο Θεός στέκεται πλάι σου και βλέπει κάθε σου πράξη». Φιλήμων ο Συρακούσιος.

-«Φίλων οὐδέν ἴδιον ,ἀλλά κοινά τα χρήματα».Ευριπίδης . Μεταξύ φίλων δεν εἶναι τίποτε ιδιόκτητο, ἀλλά ὅτι ἔχουν εἶναι κοινό.

-«Πάσα δουλεία παρά φύσιν ἐστί» .Αντιφάνης.

-«Στη Σπάρτη ἐπικρατοῦσε φοβερή ἀνωμαλία και πολλοί ἀκτῆμονες και ἄποροι εἶχαν συγκεντρωθῆθέλοντας ο Λυκούργος να ἐκδιώξει την ἀλαζονεία και τον φθόνο και την μοχθηρία και την ἀκολασία και τα ἀκόμη παλαιότερα και μεγαλύτερα ἀπό αυτά , νοσήματα κάθε πολιτείας ,του πλούτου δηλαδή, και την πτωχείαν κατέπεισεν τους πολίτες να πανεξετάσουν ἀπό κοινού τον πλούτο της χώρας και να την μοιράσουν ἐξ ἀρχῆς ὥστε να ζουν ὅλοι ἐξισωμένοι και ἐξωμοιωμένοι στην περιουσία ,και τα πρωτεία να ζητούν δια της ἀρέτης». Πλούταρχος.

- «Οὐδεὶς ἐκὼν κακός». Σωκράτης. Κανείς δεν εἶναι κακός με τη θέλησή του.

-«Ἀγαθούς τίμα» Περίανδρος ο Κορίνθιος, Δελφικό Παράγγελμα

-«Ἄσκει καλοκαγαθίαν» Βίας ο Πριηνεύς, Δελ.παρ.

-«Στους καλοὺς ὑπάρχει κάθε εἶδους σοφίας» Ευριπίδης.

-«Μόνο οι μεγάλες ψυχές ξέρουν πόση δόξα ἐξαρτάται ἀπό την καλοσύνη» Σοφοκλής.

-«Ἀγαθόν οὐ το μη ἀδικεῖν, ἀλλά το μη ἐθέλειν»Δημόκριτος. (Ἀγαθότης δεν εἶναι το να μην ἀδικεῖς ἀλλά το να μην ἔχεις καμμία ἐπιθυμία να ἀδικήσεις).

-«Το μεγαλύτερο καλό είναι να κάνεις το καλό με κάθε τρόπο» Σοφοκλής.

-«Ομιλίας δε τάς γεραιτέρων φίλει» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.). Να αγαπάς τις ομιλίες, τα λόγια των γεροντότερων.

-«Πολλοί άρρωστοι, αν και γνωρίζουν ότι η κατάστασή τους είναι πολύ σοβαρή ,γιατρεύονται , επιδεικνύοντας καρτερία ,που την γεννά η καλωσύνη του γιατρού». Ιπποκράτης.

-«Καρτερία είναι να υπομένης πόνους και λύπες για κάτι καλό» .Ιπποκράτης.

-«Αθάνατον οργή μη φύλαττε, θνητός ων».Αριστοτέλης. Σαν θνητός που είσαι, δεν πρέπει να διατηρείς οργή χωρίς τέλος.

-«Αγάπα των αγαθών μη την υπερβάλλουσαν κτήσιν, αλλά την μετρίαν απόλαυσιν.» Ισοκράτης.

-«Τα επιπόνως γενόμενα πάντες μάλλον στέργουσι» Αριστοτέλης (Ηθ. Νικομ. I.1168a). Ο καθένας αγαπά περισσότερο ότι απέκτησε με κόπο.

-«Λίαν φιλών σεαυτόν ούχ έξεις φίλον» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.). Αν αγαπάς υπερβολικά τον εαυτό σου, δεν θα έχεις φίλους.

-«Ομόνοιαν χρωμένοις, σωτήριον.» Αίσωπος.Η Ομόνοια είναι σωτήρια σε όσους την τηρούν.

-«Από ομοιοίης τα μεγάλα έργα.»ΔημόκριτοςΑπό την ομόνοια γίνονται τα μεγάλα έργα.

-«Ομόνοια μέγιστον αγαθόν δοκεί ταις πόλεσιν είναι». Ξενοφών.

-«Αθάνατους μεν πρώτα θεούς ,νόμω ως διάκειται τίμα και σέβου όρκον»Περίανδρος ο Κορίνθιος. Πρώτα απ' όλα να τιμάς τους θεούς όπως προβλέπουν οι νόμοι ,και να σέβεσαι τον όρκο.

-«Πράος ίσθι.» Σόλων ο Αθηναίος. Δελφ. Παρ. Να είσαι πράος.

-«Συγγνωμονικόν μάλλον η τιμωρητικόν τον πράον» Αριστοτέλης. Ο πράος άνθρωπος προτιμάει την συγχώρεση από την τιμωρία, είναι συγχωρητικός.

-«Έχθρας διαλύειν.» Κλεόβουλος.

-«Συγγνώμη τιμωρίας κρείσσον.» Πιττακός. Δελ. Παρ. Η συγγνώμη (συγχώρεση) είναι προτιμότερη από την τιμωρία.

-«Μπροστά σ αυτούς που έσφαλαν παρά τη θέλησή τους από μία άστοχη κρίση, πρέπει να συγκρατούμε τον θυμό μας ». Σοφοκλής.

-«Κακοπραγούντα μη ονειδείζειν». Θαλής ο Μιλήσιος. Δελ. Παρ. Μην περιγελάς τον δυστυχή.

-«Τω δυστυχούντι μη επιγέλα» Χείλων ο Λακεδαιμόνιος. Δελ. Παρ.

-«Μηδενός καταφρόνει». Μένανδρος. Κανέναν μην περιφρονής.

-«Όταν οι μεγάλοι βοηθούν τους μικρούς , σώζονται και αυτοί μαζί τους». Αίσωπος.

- «Ο εγωιστής συγκεντρώνει τον κόσμο στον εαυτόν του. ο αλτρουιστής δίνει τον εαυτόν του σε όλον τον κόσμο» .Στοβαίος.

-«Ουδέ γε μοι δοκεί δικαίου ταύτ' είναι πολίτου, τοιαύτα πολιτεύμαθ' ευρίσκειν, εξών εγώ μόν πρώτος υμών έσομαι ευθέως, υμείς δε των άλλων ύστατοι» Δημοσθένης. Δεν μου φαίνεται, ότι αυτά είναι ίδιον δικαίου πολίτου, δηλαδή να εφευρίσκει τέτοια πολιτεύματα, απ' τα οποία εγώ μόν πρώτος μεταξύ όλων σας θα είμαι αμέσως, εσείς δε τελευταίοι απ' όλους τους άλλους.

-«Γλυκύτατο είναι να βλέπης των γονέων σου τα μάτια».Σοφοκλής.

-«Συ, περιπόθητη, αξιέραστη , ζωογόνε των πάντων των πάντων βασίλισσα.....Υγεία , ευτυχίας δωρήτρια , μητέρα των πάντων από σένανικώνται οι ασθένειες των θνητών και κάθε σπιτικό θάλλει, γεμάτο χαρά και οι τέχνες ακμάζουν . Ο κόσμος σε ποθεί , βασίλισσα και μόνο ο Άδης σε μισεί , ο θανατηφόρος . Αειθαλής εσύ , τις πολλές ευχές μας σ εσέ απευθύνουμε ,εσύ ανάπαυμα των θνητών . Χωρίς εσένα , όλα μάταια..... Εσύ στα πάντα δεσπόζεις και

κυβερνάς τα πάντα. Έλα στους μύστες πάντοτε βοηθός ,θεά και σώζε μας από την κακορίζικη ανία των ολέθριων νόσων.

-«Στον φτωχό δώσε αμέσως. μην του πης έλα αύριο» .Φωκυλίδης ο Μιλήσιος.

-«Όποιος αφήνει τον ίδιο τον άνθρωπο να δυστυχή σοφός δεν είναι».Ευριπίδης.

-«Στέργε φίλους άχρις θανάτου. Πίστις γάρ αμείνων» Φωκυλίδης (Γνώμαι, 219).

-«Μικρές ευεργεσίες , αν δοθούν στην κατάλληλη στιγμή ,αποδεικνύονται πολύ σημαντικές» .Δημόκριτος.

-«Μέμνησο πλουτών , τους πένητας ωφελείν» .Μένανδρος.Αν πλουτίσης ,θυμήσου να βοηθάς τους φτωχούς.

-«Είσαι άνθρωπος. να το γνωρίζης και να το θυμάσαι πάντα». Φιλήμων.

-«Πάντων κτημάτων κράτιστον εστί φίλος σαφής και αγαθός» .Σωκράτης . Από όλα όσα πετυχαίνεις , το σπουδαιότερο είναι ο ειλικρινής και ενάρετος φίλος.

-«Τοις των φαύλων συνηθείας ολίγος χρόνος διέλυσεν ,τας δε των σπουδαίων φιλίας ουδ' αν ο πας αιών εξαλείψειεν». Ισοκράτης . Των φαύλων τις συναναστροφές λίγος καιρός τις διαλύει ,αλλά των σοβαρών ανθρώπων τις φιλίες μήτε σύμπαντες οι αιώνες δεν τις σβήνουν.

-«ξύμμαχοι δε ημίν θεοί τε άμα και δαίμονες, ημείς δ αυ κτήματα θεών και δαιμόνων» (Πυθαγόρειοι) Διογένης Λαέρτιος (ό.π.VIII 27-3) Πλάτων (Νόμοι, X 902B).

-«Ομίλει πράως» Κλεόβουλος.

-«Ζην ούκ άξιος, ότω μηδέ εις εστι χρηστός φίλος» Δημόκριτος. Δεν αξίζει να ζει, όποιος δεν έχει ούτε ένα καλό φίλο.

-«Επιθυμίαν μέν διπλασιασθείσαν έρωτα είναι, έρωτα δε διπλασιασθέντα μανίαν γίγνεσθαι» Πρόδικος. Εάν διπλασιαστεί η επιθυμία γίνεται έρωτας, αν πάλι διπλασιαστεί ο έρωτας γίνεται μανία.

-«Τους ενάρετους δεν πρέπει μόνο να τους επαινείτε αλλά και να τους μιμείσθε»
Ισοκράτης.

-«Ο γεωργός εξημερώνει και καλλιεργεί τη γη, ο φιλόσοφος την ψυχή» Θεόκριτος.

-«Αντί να λέμε: «γνώθι σαυτόν», καλύτερα θα ήταν πολλές φορές να λέγαμε:
«γνώρισε τους άλλους» Μένανδρος.

-«Η από της ειρήνης ησυχία πλειόνων αγαθών αιτία εστι» Δημοσθένης (Κατ. Φιλ.
Α,25). Η ησυχία που φέρνει η ειρήνη είναι η αιτία των περισσότερων αγαθών.

-«Τον ευ ποιούνθ έκαστος ηδέως ορά» Ιεροκλής (Ανθ. Στοβ. 477,37) Κάθε άνθρωπος
ευχάριστα βλέπει εκείνον που κάνει ευεργεσίες.

-«και μιν φωνήσας προσέφη πολύμητις Οδυσσεύς. «Αιθ ούτως, Εύμαιε, φίλος Δίι
πατρί γένοιο ως εμοί, όττι με τοίον εόντ αγαθοίσι γεραίρεις» Όμηρος (Οδ.14,440-
441).

-«Στέργε τεήν άλοχον. Τι γαρ ηδύτερον και άρειον, η όταν ανδρί γυνή φρονέη φίλα
γήραος άχρισ και πόσις ήι αλόχωι, μηδ εμπέσηι άχιδνα νείκος;» Φωκυλίδης
(Sententiae, 195-197) (πόσις = άντρας, ο σύζυγος ,άλοχος = γυναίκα, η σύζυγος).

-«Χρή ξείνον παρεόντα φιλείν» Όμηρος (Οδύσσεια, 15,74).

-«Ξένον προτίμα, και φίλον κτήση καλόν» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.). Τίμα τον ξένο,
και θα γίνει καλός φίλος σου.

-«Ξένοισι πιστοίς πιστός ών γίγνου φίλος» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.). Με τους ξένους
που είναι πιστοί, όντας και εσύ πιστός, να γίνεις φίλος.

-«Ξένους ξένιζε, και συ γάρ ξένος γ'έση» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.). Τους ξένους να
φιλοξενείς, γιατί και συ κάποτε θα είσαι ξένος.

-«Φίλον είη φιλείν» Πίνδαρος (Πύθια,2,83). «[Φίλον είη φιλείν] Λέγει ότι ο μεν
φιλών με υπ εμού φιληθήσεται..» Scholio in Pindarum (..Magistri..Phortii.) ode
P2,153-154,1-2. «Φίλον είη φιλείν: είη με τους μεν φίλους των ανθρώπων φιλείν..»
Scholia in Pindarum (scholia vetera) ode P2,153a, 1.

-Φυσικήν η μη την προς τα τέκνα είναι εύνοιαν; Τουτί γαρ και ελέφαντες ήδη βοώσιν, ως παρά της φύσεως αυτοίς ήκει. Ου γαρ δη παρά ανθρώπων γε μεμαθήκασιν αυτό, ὡσπερ τα άλλα, οἱ γε μηδέ ξυμβεβιώκασί πω ἀνθρώποις, ἀλλά φύσει κεκτημένοι το φιλεῖν, α ἔτεκον, προκῆδονταί τε αυτών και παιδοτροφούσι» Φιλόστρατος (Βίος Απολλώνιου Τυανέως, 2,14,13-19).

-«Ἀντίλοχ ήτοι μεν σε νέον περ εόντ εφίλησαν Ζευς τε Ποσειδάων τε, και ιπποσύνας εδίδαξαν παντοίας..» Όμηρος (Ιλ.23,306) «ήτοι μεν σε νέον περ εόντ εφίλησαν Ζευς τε Ποσειδάων τε, και ιπποσύνας εδίδαξαν: το μεν φιλεῖν επ αμφοτέρων δεκτέον, το δε της ιππικής επί μόνου Ποσειδώνος» Scholia in Homerum (scholia in Illiadem, Illiad,23,306-7,1-4).

-«Τρία προσόντα πρέπει να έχουν όσοι πρόκειται να αναλάβουν την διακυβέρνηση ενός κράτους: α) φιλία προς το υπάρχον καθεστώς β) την απαραίτητη ικανότητα γ) την αρετή εκείνη και την Αγάπη προς τη δικαιοσύνη, που ταιριάζουν στη χώρα στην οποία ζεί» Αριστοτέλης.

-«ένθα μεν Αίας...ένθα δ Αχιλλεύς, ένθα δε Πάτροκλος,...ένθα δ εμός φίλος υἱός» [Λογγίνος] (De sublimitate,9,12,8-10)...(φίλος υἱός = αγαπητός υἱός).

-«...προσέφη νεφεληγερέτα Ζευς...η ρα, και Ερμείαν, υἱόν φίλον..» Όμηρος (Οδ.5.20-30).

-«...ευρύοπα Ζήν...δ άρ Ερμείαν υἱόν φίλον..» Όμηρος (Ιλ.24.331-333).

-«...Ερμεία, σοι γαρ τε μάλιστά γε φίλατόν εστιν ανδρί εταιρίσσαι..» Όμηρος (Ιλ.24,334-335).

-«Καλύτερα να είσαι φτωχός, παρά να πλουτίζεις ανέντιμα. Γιατί η φτώχεια προκαλεί τη συμπόνοια, ο δε πλούτος την κατάκριση» Αντιφάνης.

-«Φίλαντοι, πολύ ή λίγο, είμαστε όλοι αναγκαστικά» Αριστοτέλης. (φιλαυτία = αγάπη προς τον εαυτό μας).

-«Είναι φυσικό ν αγαπά κανείς τον εαυτό του. Ο εγωισμός, όμως, είναι ένα είδος αγάπης προς το εγώ μας, που δίκαια δυσφημίστηκε, γιατί δεν είναι πιά αγάπη για τον εαυτό μας, αλλά ένα αχαλίνωτο πάθος, πάθος ολέθριο που παρασύρει τον φυλάργυρο προς το χρήμα του και όλους τους εγωιστές, αποκλειστικά και μόνο, προς το αντικείμενο των επιθυμιών τους» Αριστοτέλης.

-«Φίλος μεν Πλάτων, φιλάτη δε αλήθεια» Αντιφάνης. Ο Πλάτων μου είναι αγαπητός, αλλά πιο αγαπητή η αλήθεια.

-«Χαλεπώτατον εστι εαυτόν νικήσαι» Αριστοτέλης. Είναι πάρα πολύ δύσκολο να νικήσει κανείς τον εαυτό του.

-«Τέλεια δ εστιν η των αγαθών φιλία και κατ αρετή ομοίων» Αριστοτέλης. Τέλεια είναι η Αγάπη/φιλία των καλών ανθρώπων και εκείνων που είναι όμοιοι σχετικά με την αρετή.

-«Ουδένα χρή νομίζειν αυτόν αυτού τινα είναι των πολιτών αλλά πάντας της πόλεως» Αντιφάνης. Δεν πρέπει να νομίζει κανείς ότι ανήκει στον εαυτό του, αλλά στην πατρίδα.

-«Χαλεπόν τη αληθεία μεγαλόψυχον είναι» Αριστοτέλης. Δύσκολο αλήθεια είναι να είναι κανείς μεγαλόψυχος.

-«Ο Θεός φροντίζει για μας, γιατί κι εμείς οι άνθρωποι είμαστε πλάσματά του» Πλάτων.

-«Οι άνθρωποι ονόμασαν τον Έρωτα φτερωτόν, γιατί έχει φτερά. Οι θεοί όμως τον ονόμασαν έτσι, επειδή έχει την δύναμη να δίνει φτερά» Πλάτων.

-«Τα αισθήματα της καλοσύνης και της αγαθοεργίας πηγάζουν από τα στήθη (από τις καρδιές) των καλών, όπως από πλούσια πηγή» Πλάτων.

-«Η πολιτική που είναι αληθινή τέχνη, δεν πρέπει να σκέπτεται το ατομικό συμφέρον, αλλά το κοινό, επειδή το κοινό συμφέρον ενώνει, ενώ το ατομικό διασπά τις πόλεις. Και στην πόλη και στο άτομο συμφέρει περισσότερο να θεσπιστεί το κοινό συμφέρον και όχι το ατομικό» Πλάτων.

-«Δεν είναι δυνατόν δύο κακοί να γίνουν ποτέ φίλοι, ούτε ένας καλός να μην έχει φίλο καλό» Πλάτων.

-«Μη μόνος επίστασ', αλλά και δούναι φίλοις» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.). Να μην κατέχεις μόνος σου κάποιες γνώσεις, αλλά να τις μεταδίδεις στους φίλους σου.

-«Πάς ο άδικος ούχ εκών άδικος» Πλάτων.

-«Ηδονών ήδιον έπαινος» Πλάτων. Απ όλες τις ηδονές ο έπαινος είναι η πιο γλυκειά.

-«Άπαντας η παιδευσις ημέρους ποιεί» Πλάτων. Η μόρφωση εξημερώνει όλους τους ανθρώπους.

-«Σωτηρίας σημείον ήμερος τρόπος» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.). Σημάδι σωτηρίας είναι ο ήμερος τρόπος.

-«Άνθρωπος, παιδείας μέν ορθής τυχών, θειότατον ημερότατο ντε ζώνων γίγνεσθαι φιλεί, μη επιμελώς δε ή μη καλώς τραφέν, αγριώτατον οπόσα φύει γη» Πλάτων. Ο άνθρωπος, αν μέν διαπαιδαγωγηθεί ορθώς, αγαπά να γίνει το πιο ευγενικό και ήμερο πλάσμα, αν όμως δεν λάβει αρκετή και κατάλληλη μόρφωση, γίνεται το πιο άγριο ζώο της φύσεως.

-«Τους πραγματικούς φίλους τους γνωρίζουμε στη δυστυχία» Ισοκράτης.

-«Βιάζεσθαι δε τινα ούχ όσιον ούτε μητέρα ούτε πατέρα» Πλάτων. Δεν είναι σύμφωνο με το θείο νόμο να κακομεταχειρίζεσαι την μητέρα σου ή τον πατέρα σου.

-«Πολλών χρημάτων κρείττων ο παρά του πλήθους έπαινος» Ισοκράτης. Από πολλά πράγματα είναι καλύτερος ο έπαινος του λαού.

-«Άνδρι σοφώ πάσα γή βατή. Ψυχής γάρ αγαθής πατρίς ο ξύμπαρ κόσμος» Δημόκριτος. Για το σοφό άνδρα κάθε τόπος είναι προσιτός. Διότι αγαθής ψυχής πατρίδα είναι ολόκληρος ο κόσμος.

-«Όσο μακρυνά κι αν είσαι, μην ξεχνάς τους αγαπημένους σου ανθρώπους» Αριστοφάνης.

-«Ο θεός ο δικός μας είναι ειρηνικός και σε όλα πράος, όπως αρμόζει να είναι ο θεός που εφορεύει σε μια Ελλάδα σε ομόνοια και χωρίς εσωτερική αναταραχή. Γι αυτό δίνουμε όψη ήρεμη και σεμνή και χωρίς λύπη σ αυτόν που παρέχει τα πάντα και τον πλούτο και τη ζωή, τον κοινό των ανθρώπων πατέρα και σωτήρα και φύλακα...Γιατί ο Ζευς είναι ο μόνος από τους θεούς που αποκαλείται Πατήρ και Βασιλιάς, αλλά και Πολιεύς και Ομόγνιος και Φίλιος και Εταιρείος και επίσης Ικέσιος και Ξένιος και Επικάρπιος. Και χιλιάδες άλλα έχει επικλητικά ονόματα, που δείχνουν την αγαθοποιό του δύναμη. Και ονομάστηκε Βασιλιάς εξαιτίας της εξουσίας και της δύναμής του. Και Πατήρ για τη φροντίδα που δίνει στον άνθρωπο και για την πραότητα του. Και Πολιεύς γιατί είναι ο προστάτης του νόμου και του κοινού οφέλους. Ομόγνιος για τη συγγένεια θεών και ανθρώπων, Φίλιος δε και Εταιρείος γιατί όλους τους ανθρώπους ενώνει και επιθυμεί να είναι αγαπημένοι μεταξύ τους και κανείς να μην είναι εχθρός

ή πολέμιος κανενός. Ικέσιος λέγεται επειδή εισακούει και είναι ελεήμων σε όσους δέονται προς αυτόν και Φύξιος γιατί καταφύγιο προσφέρει μακριά από τα κακά, αλλά και Ξένιος, γιατί δεν πρέπει να παραμελούμε τους ξένους, ούτε και να θεωρούμε αλλότριο κανέναν ανάμεσα στους ανθρώπους. Τέλος Κτήσιος και Επικάρπιος αποκαλείται, καθώς αυτός είναι ο αίτιος και ο δοτήρ του πλούτου και της δύναμης» Δίων Χρυσόστομος.

-«..ούτω θεοφιλώς και φιλανθρώπως διώκει την πόλιν..» (ο Ευαγόρας) Ισοκράτης (Ευαγόρας (orat.9) 42,1-46,8). Έτσι με τρόπο αγαπητό στους θεούς και φιλόανθρωπο διοικούσε την πόλη.

-«Εις όμματα εύνου φωτός εμβλέψαι γλυκύ» Ευριπίδης (Ιων,732) Είναι ευχάριστο να βλέπει κανείς την όψη ανθρώπου με φιλικά αισθήματα».

-«παρά το μάτος μάτιος και μάταιος, ως φίλος φίλιος και φίλαιος και παρά το θάλασσα θαλάσσιος και θαλασσαίος» Φιλόξενος (Αποσπάσματα, 546,6-8).

-«Έν το αγαθόν απεφαίνεταιο πολλοίς ονόμασιν καλούμενον...Φρόνησιν...Νουν ...Θεόν» Ευκλείδης (ο Ευκλείδης ήταν φιλόσοφος από τα Μέγαρα).(Διογ. Λαέρτ.ό.π.ΙΙ,Χ,ΙΙ 106).

-«(ο Πυθαγόρας ο Σάμιος) εδόκει την μεν μονάδα θεόν και τα αγαθόν, ήτις εστίν η του ενός φύσις, αυτός ο νούς. Την δε δυάδα δαίμονα». Διογ.Λαέρτ.(ό.π.VIII,I,XIX 23-33) Επίσης: Πυθαγόρας (Χρυσά έπη,1,48,64,70), Αέτιος (ό.πI,3,8).

-«Νίκησον αυτού την αγριότητα ταις ευποιίαις» Ιεροκλής (Ανθ.Στοβ.477,37). Νίκησε την αγριότητα αυτού με τις ευεργεσίες (σου).

-«Η δ εύνοια φιλικώ μεν έοικεν, ου μην εστι γε φιλία. Γίνεται γάρ εύνοια και προς αγνώτας και λανθάνουσα, φιλία δ ου» Αριστοτέλης (Ηθ.Νικ. I,1167α). Η εύνοια μοιάζει με την Αγάπη/φιλία, αλλά δεν είναι τέτοια. Εύννοια μπορεί να έχει κανείς και σε άγνωστα πρόσωπα, χωρίς να ξέρουν. Αγάπη/φιλία όμως όχι.

-«και, νη Δία, ούτω φιλανθρώπως προς ημάς έχεις, ως ξυγκινδυνεύειν» Φιλόστρατος (Τα ες τον Τυανέα Απολλώνιον, 7,19,6).

-«Βραδέως μεν φίλος γίγνου ,γενόμενος δε πειρώ διαμένειν» Ισοκράτης. Να δημιουργής τις φιλίες σου αργά ,αλλά όταν δημιουργήσης κάποια φιλία ,φρόντιζε να την συντηρής .

-«Άξιον ανθρώπους όντας επ ανθρώπων συμφοραίς μη γελάν, αλλά ολοφύρεσθαι»

Δημόκριτος. Αξίζει, μια και είμαστε άνθρωποι, στις συμφορές των ανθρώπων να μη γελάμε, αλλά να θρηνούμε.

-«Μην γίνεσαι επικριτής των φίλων σου». Σόλων ο Αθηναίος .

-«Είναι ωραίο να φιλεύης αμέσως σε λιτό τραπέζι τον ξένο» .Φωκυλίδης ο Μιλήσιος.

-«Ο κακοήθης φαίνεται ότι δεν αγαπά ούτε τον εαυτό του, αφού δεν έχει τίποτα το αξιαγάπητο». Αριστοτέλης (Ηθικά Νικομάχεια,1166b).

-«Ουδέν γλύκιον πατρίδος» .Όμηρος .Τίποτε γλυκύτερο από την πατρίδα .

-«Τι γαρ φίλτερον ανδρί πατρόας χθονός». Αριστείδης . Τι τάχα είναι περισσότερο αγαπημένο για τον άνθρωπο , από την πατρική του γη.

-«Ουδέν φίλτερον πατρόας γης , μακάριος δ όστις ευτυχών μένει εν τη ίδια αυτού πατρίδι» .Ευριπίδης Τίποτε γλυκύτερο από την πατρίδα . Και ευτυχής εκείνος που δίχως μακριά της να τον διώχουν βάσανα ,μένει στην πατρίδα του.

-«Νόμιζε την πατρίδα οίκον , τους δε πολίτας εταίρους» . Ξενοφών.

-«Το θεϊόν φιλεί συγκάμνειν τω κάμνοντι.» Αισχύλος. Οι θεοί αγαπούν να κοπιάζουν μαζί με εκείνον που κοπιάζει.

-«Φρόνησιν αγάπα». Βίας ο Πριηνεύς. Δελ. Παρ.

-«..το ψεύδος αλλά μισείν, την δ' αλήθειαν στέργειν» Πλάτων (Πολιτεία,485c,3-4). Αλλά να μισείς το ψεύδος και να αγαπάς την αλήθεια.

-«Βέλτερον υφ ετέρου ή υφ εαυτού επαινέεσθαι» Δημόκριτος. Είναι καλύτερο να επαινείσαι από κάποιον άλλο παρά από τον εαυτό σου.

-«Από την καθαρή ψυχή ,καλύτερο μερίδιο δεν έχει ο Θεός πάνω στη Γη» Πυθαγόρας.

-«Η ψυχή του ανθρώπου περισσότερο από κάθε τι από τον ανθρώπινα μετέχει του θείου και κοινωνεί με αυτό».Σωκράτης .

-«Η ομορφιά της ψυχής είναι άξια μεγαλύτερης τιμής από την ομορφιά του σώματος.» Πλάτων.

-«Αρμονία αφανής φανερός κρείττων» Ηράκλειτος. Η αφανής αρμονία είναι ανώτερη από τη φανερή.

-«Μια ψυχή δεν μπορεί να δη το ωραίο αν δεν είναι η ίδια ωραία». Πλάτων.

-«...τον επί κακώ γιγνόμενον αλλήλων αγαπησμών...»Μένανδρος. Συναριστώσαις. ...την Αγάπη προς αλλήλους που συνέβη μέσα στη συμφορά ...

-«ατυχούντι συνάχθου» Δελφικό παράγγελμα. Επίσης, Ηράκλειτος (Ανθ. Στοβ.) Να συμπάσχεις με αυτόν που ατυχεί.

-«κοινός γίγνου» Δελφικό παράγγελμα. (Σωσιάδης Υποθ. 7 Σοφών). Προσπάθησε να γίνεις δημοφιλής (προσπάθησε να ανήκεις σε όλους, να σε αγαπούν όλοι).

-«Πόνει μετά δικαίου» Χίλων. Να συμπονάς αυτόν που έχει δίκιο.

-«Οι δυστυχίες ενώνουν τους ανθρώπους» Αριστοτέλης.

-«...αγαπητού εδέσματος...»Αξιόνικος. Φιλευρυπίδης. ...αγαπημένου φαγητού...

-«Έδει δε τον Αλκιβιάδην εννοείν ότι πολλαχώς η φιλία. Έστι γαρ φιλία η κατά το εν, ήτις και ένωσις λέγεται, ήτις εν ενθουσιασμοίς γίνεται του ενός προς το κρείττον. Έστιν η εν νώ φιλία, ήτις ομόνοια λέγεται. Έστιν η εν διανοία, ήτις ομοφροσύνη λέγεται. Διό και το «εν φρεσί πευκαλίμησι». Έστιν φιλία εν δόξη, ήτις ομοδοξία λέγεται. Έστιν εν ήθεσιν, ήτις ομοιοπάθεια. Διό και το «άλιξ άλικά τέρπει» δια το ομοιοπαθές, οι γαρ παίδες αλλήλοις χείρουσι και οι νέοι και οι πρεσβύται, διά το χείρειν τοις αυτοίς πάθεσιν. Έστιν και άλλη φιλία η κατά τα γένη, ήτις λέγεται συγγένεια» Ολυμπιόδωρος (Σχ. στον Γορ. Του Πλάτ.).

-«...και φιλία δε και έρωσ και φιλοφροσύνα σύμφυλος και συγγενής εκ τούτων εξεβλάστησε των μερέων» Αρεσάς (Περί ανθρώπου φύσεως) (Στοβαίος, 1,49,27p. 355Wa[Mullach 2p51]).

-«...συνεστάναι γάρ χωρίς φιλίας και κοινωνίας αμάχανον» Έκφαντος (Περί. βασ.).

-«..διό πάντα άνθρωπον χρή φεύγειν το σφόδρα φιλείν αυτόν» Πλάτων (Στοβ. Ανθ.).

-« θηρσίεν τε πάσι τέκνα τίκτουσιν φιλείν» Στοβαίος (Ανθολόγιο).

-«μηδέ φιλόλογον είναι τον φαύλον μηδέ φιλήκοον» Ζήνων (Στοβ. Ανθ.).

-« Έστι δε της αρετής και το ευεργετήν τους αξίους, και το φιλείν τους αγαθούς, και το μισείν τους κακούς, και το μήτε κολαστικόν είναι μήτε τιμωρητικόν, αλλά ελεητικόν και ευμενικόν και ευγνωμονικόν. Ακολουθεί δε τη αρετή χρηστότης, επιείκεια, ευγνωμοσύνη, ελπίς αγαθή, μνήμη αγαθή. Έτι δε και τα τοιαύτα. Φιλοίκειον είναι και φιλόφιλον και φιλέταιρον και φιλόξενον και φιλόανθρωπον και φιλοκαλον, ά δη πάντα των επαινουμένων εστί» Αριστοτέλης (Περί αρ.και κακ. Στοβ. Ανθ. Ρ 1249α 26/125.1b.37).

-Πεφύκαμεν γαρ άπαντες τα μεν καθ αυτούς και παραπλήσια φίλα ηγείσθαι και κάλλιστα, αλεείνειν δε και εκτρέπεσθαι το υπερβάλλον» Αγαθίας.

-«Ει δ η προς τους πολίτας φιλία δι αυτήν αιρετή, αναγκαίον είναι και την προς ομοεθνείς και ομοφύλους, ώστε και την προς πάντας ανθρώπους. Και γαρ δη πάντας τους σώζοντας ούτως έχειν προς τους πλησίον, ώστε μη προς αξίαν, αλλά κατά το δι αυθ αιρετόν τα πλείστα δράν. Τίνα γαρ ουκ αν εξελείσθαι θεασάμενον άνθρωπον υπό θηρίου καταδυναστευόμενον, ει δύναιτο; Τίνα δ ουκ αν οδόν πλανωμένω μηνύσειν; Τίνα δ ουκ <αν> επαρκέσειν υπ ενδείας απολλυμένω; Τίνα δ ουκ αν επ ερημίας ανύδρου νάματι περιτυχόντα γνωρίμασι διαδηλώσειν τοις την αυτήν οδόν βαδίζουσι; Τίνα δ ου της μετά τον βίον ευφημίας πολύν ποιείσθαι λόγον; Τίνα δ ουκ αποστυγείντας τοιαύτας φωνάς, ως παρά την ανθρωπίνην ούσας φύσιν» Αριστοτέλης (Στοβ. Ανθ. 2,7,13,83-97).

-«..Ηρακλής..ός περ φίλτατος έσκε Δίί Κρονίωφι άνακτι» Όμηρος (Ιλ. 18,117-8).

-«Φοίβην τέ χρυσοστέφανον Τηθύν τ ερατεινήν» Ησίοδος (Θεογονία,133) Την Φοίβη με το ολόχρυσο στεφάνι και την αξιαγάπητη Τηθύν.

-«..αίτει δ οiwόν ταχύν άγγελον, ός τε οι αυτώ { } φίλτατος οiwών» Όμηρος (Ιλ. Ω, 292-3).

-« Ο Έρωσ είναι ο αρχιτέκτονας του σύμπαντος» Ησίοδος.

-« Πατρός δε και υιού η αυτή ήπερ του θεού προς άνθρωπον (ευεργεσία) »

Αριστοτέλης (Ηθ. Νικ. 1242 α ,37). Η ευεργεσία του πατέρα προς τον γιο είναι η ίδια με την ευεργεσία του θεού προς τον άνθρωπο.

-« Γαία φίλη, τέκε και συ » Καλλίμαχος (Ύμνος εις Δία) Αγαπητή μου Γη, γέννησε και συ.

-«Έρωσ Αελίω» Σαπφώ. Έρωτας για τον Ήλιο. (Τίτλος ποιήματος της Σαπφούς).

-«..και ο Έρωσ ο ενοποιός..» Πρόκλος (Υπ.στον Παρ.του Πλ. 130b.p.799,27 Cous2).

-«Τα λογικά ζώα αλλήλων ένεκα γέγονε» Στωικό ρητό.

-«Φιλεί δ' εαυτού πλείον ουδέεις ουδένα» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.).

-«..ευ δε εποίει και Σωκράτης, τον παρά τοις πολλοίς ευδοκιμούντα λόγον επανορθών, ότι δει τους μέν φίλους ευ ποιείν, τους δε εχθρούς κακώς ποιείν. Επηνώρθου δε το μεν φυλλάτων, το δε μεταγράφων...το μεν γαρ ευ ποιείν επήνει, το δε κακώς επηνώρθου, τους φίλους μεν ευ ποιείν, τους δε εχθρούς μη κακώς ποιείν, αλλά φίλους μεταγράφων, και προς τον απειλήσαντα, αν μη σε λαβών αποκτείνω, ανταπειλήσας, αν μη σε φίλον ποιήσω.» Θεμιστιος (ρήτωρ) (Ομιλία 7,σ.143,3 κ.εξ. SchenkI). Ορθώς έπραττε και ο Σωκράτης, διορθώνων τον πολύ διαδεδομένον λόγον, ότι δηλαδή πρέπει να ευεργετούμε τους φίλους μας και να βλάπτουμε τους εχθρούς μας. Τον διόρθωνε δε, τηρών το πρώτο, μεταγράφων δε το δεύτερο μέρος...επαινούσε το «ευεργετείν», διόρθωνε δε το «βλάπτειν». Μετέγραψε λοιπόν το ρητό ως εξής: Τους φίλους πρέπει να τους ευεργετούμε και στους εχθρούς όχι να κάνουμε κακό, αλλά να τους κάνουμε φίλους. Και σ αυτόν που απειλεί: «Άμα σε πιάσω θα σε φονεύσω», να αντιτάσσουμε την απειλή «Άμα σε πιάσω θα σε κάνω φίλο».

-«Γελώ δε έγωγε, εννοών τινα των παλαιών βασιλέων, ότι πάνυ περί πολλού ποιησάμενος θείας τινός δυνάμεως και φύσεως υπερτέρας δόξαι μετέχειν, νεώς μεν αυτώ ώσπερ Θεώ και αγάλματα τους ανθρώπους είσασθαι ξυνηνάγκασε, φιλείν δε ώσπερ ο Θεός τους ανθρώπους ου πάνυ τι προείλετο...ώστ εικότως θεοφιλής βασιλεύς ο φιλόανθρωπος. Φίλοι γάρ αλλήλων οι τα αυτά αγαπόντες. Μόνος γάρ οίδεν ακριβώς ότι χρή τον Θεόν θεραπεύειν εκ του κατά δύναμιν ομοιούν εκείνω την γνώμην» Θεμιστιος (Ομ.1,12.24 κ.εξ. SchenkI). Εγώ δε πράγματι γελώ, ενθυμούμενος κάποιον εκ των παλαιών βασιλέων, ο οποίος υπερηφανεύετο επειδή εθεωρείτο ότι μετέχει εις θεία τινά δύναμιν και ανωτέραν φύσιν, και είχε ιδρυθεί ναός προς τιμήν του ως να ήταν θεός, και είχε αναγκάσει τους ανθρώπους να τιμούν τα αγάλματά του, δεν είχε όμως διόλου επιλέξει να αγαπάει όπως ο Θεός τους ανθρώπους...ώστε είναι λογικό να είναι ο βασιλιάς που αγαπάει τους ανθρώπους θεοφιλής. Διότι είναι φίλοι μεταξύ τους αυτοί που αγαπούν τα ίδια πράγματα. Διότι

μόνο αυτός γνωρίζει ακριβώς ότι πρέπει να υπηρετούμε τον Θεόν εξομοιώντας κατά δύναμιν την νοοτροπία μας προς την δική του».

-«..Διχθά τοι, Εννοσίγαιε, θεοί τιμήν εδάσαντο...Χαίρε, Ποσειδάων..» Ομηρικός Ύμνος («Εις Ποσειδώνα»). Οι θεοί σου έχουν χαρίσει διπλή τιμή, τρανταχτή της στεριάς...Χαίρε Ποσειδώνα.

-«Αμφί μοι Ερμείαιο φίλον γόνον έννεπε, Μούσα...φιλόκροτον..» Ομηρικός Ύμνος («Εις Πάνα»). Ψάλλε μου, Μούσα, τον αγαπημένο γιο του Ερμή...που αγαπάει τον θόρυβο...».

-«Ερμήν αείδω...ον τέκε Μαία, Άτλαντος θυγάτηρ, Διός εν φιλότητι μιγείσα αιδοίη...Χαίρ, Ερμή χαριτοδώρα διάκτορε, δώτορ εάων». Ομηρικός Ύμνος («Εις Ερμήν»). Τον Ερμή ψάλλω...τον οποίο γέννησε η Μαία, η κόρη του Άτλαντα, αφού ενώθηκε με αγάπη με τον Δία, η σεβαστή...Χαίρε, Ερμή χαριτοδότη, προπομπέ, χαριστή αγαθών».

-«Κυπρογενή Κυθήρειαν αείσομαι, η τε βροτοίσι μείλιχα δώρα δίδωσιν, εφ ιμερτώ δε προσώπω αιεί μειδιάει και εφ ιμερτόν θείι άνθος. Χαίρε θεά, Σαλαμίνοσ ευκτιμένησ μεδέουσα εινάλιησ τε Κύπρου. Δός δ ιμερόεσσαν αιοιδήν..» Ομηρικός Ύμνος («Εις Αφροδίτην»). Την Κυπρογέννητη Κυθήρεια, θα ψάλλω, αυτή που δίνει στους ανθρώπους δώρα γλυκά, που πάντα χαμογελάει με το αγαπημένο πρόσωπό της, που έχει αγαπημένο λουλούδισμα. Χαίρε θεά, που κυβερνάς την καλόχτιστη Σαλαμίνα και την Κύπρο ολόκληρη. Χάρισέ μου το αγαπημένο τραγούδι..

-«Ούτε αυτόν που έχει τη συνήθεια να αντιλέγει τον απαλλάσσουμε με εριστικότητα από το ελάττωμα της αντιλογίας ούτε τον τρελό τον θεραπεύουμε αντιμετωπίζοντάς τον με τρέλα» Αντισθένης.

-«..αγαπώσιν, αν το ίσον έχωσι..» Πλάτων (Γοργίας, 4.83).

-«Αστέρες ουράνιοι, Νυκτός φίλα τέκνα μελαίνης..» Ορφεύς (Ύμνος Άστρον). Ω Άστρα επουράνια, της μαύρης Νυκτός αγαπητά τέκνα..

-«Αιδείσθε ξενίων κεχημένον ηδέ δόμοιο..» Ομηρικός Ύμνος («Εις Ξένους»). Σεβαστείτε όποιον χρειάζεται φιλοξενία, στέγη.

-«..ο δ όλβιοσ όντινα Μούσαι φίλωνται..» Ομηρικός Ύμνος («Εις Μούσας και Απόλλωνα»). ..κι ευτυχισμένους είναι όποιον οι Μούσες αγαπούν.

-«Ἠδιστον δ' ὅτω πάρεστι λήψις ὧν ἐρά καθ' ἡμέραν» Σοφοκλής (ἀπόσπ.329). Εἶναι πάρα πολύ ευχάριστο να μπορεῖ κανεῖς να εξασφαλίζει για κάθε ἡμέρα αὐτά που αγαπά.

-«Κλύθι μοι, ὦ πολύσεμνε θεά... φιλόπαις, ἀγανόφρων... εὐάντητε, φιλοτρόφε, πάσι προσηνής... συμπάσχεις ὠδίσι.» Ορφικός Ὑμνος (Προθυραίας). Ἐλα, ὦ πολυσέβαστη θεά... που αγαπᾶς τὰ παιδιά, και εἶσαι φιλόφρων... εἶσαι καταδεκτικὴ και αγαπᾶς να τρέφεις τὰ ζῶα, και σε ὅλους εἶσαι προσηνής... και συμπάσχεις με τις γυναῖκες για τὰ κοιλοπονήματά τους (του τοκετού).

-«Ἀρμονία εἶναι ἔνωση πολυσύνθετων πραγμάτων και ὁμοφωνία αὐτῶν που διαφωνοῦν» Φιλόλαος.

-«Ὡ θνητοῖσι δικαιοτάτη ... Δικαιοσύνη... φίλη πάντων...» Ορφικός Ὑμνος (Δικαιοσύνης).

-«Ἄδικον το λυπεῖν τους φίλους ἐκουσίως» Μένανδρος. Ἄδικο εἶναι να λυπεῖς ἠθελημένα τους φίλους.

-«Νύκτα... φίλη πάντων... εὐάντητε...» Ορφικός Ὑμνος (Νυκτός). Νύκτα... εἶσαι ἀγαπητὴ σε ὅλους... εἶσαι προσηνής, καταδεκτικὴ.

-«Τρις γάρ μύριοι εἰσιν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρη ἀθάνατοι Ζηνός φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων οἱ ρα φυλάσσουσίν τε δίκας και σχέτλια ἔργα ἡέρα ἐσσάμενοι, πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν» Ἡσίοδος (Εργ. Ἡμέρ. 252-255). Τριάντα χιλιάδες εἶναι ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ οποία πολλά τρέφει, ἀθάνατοι του Διὸς φύλακες των θνητῶν ἀνθρώπων, οἱ οποίοι ἐπιβλέπουν τόσο τὴν ἐφαρμογὴ τῆς δικαιοσύνης (ἐπὶ των ἀνθρώπων) ὅσο και εἴν αὐτοὶ χρησιμοποιοῦνται σε ἔργα τὰ οποία προκαλοῦν ὀργή (παράπονα), ἐμφανιζόμενοι (ξυφανικά ὡς μέσα ἀπὸ ομίχλη) σ' ὅλη τὴν γῆ.

-«Κρήτη τις γαί εστι... ἐν δ' Ἐτεόκρητες μεγαλήτορες...» Ὅμηρος (Ὀδ. Τ177κ.εξ.). Ἡ Κρήτη εἶναι μια στεριά... ἔχει δε αὐτὴ αὐτόχθονες Κρήτες με μεγάλη καρδιά (με πλούσια συναισθήματα).

-«Ἀντὶ κασιγνήτου ξείνος θ' ἰκέτης τε τέτυκται ἀνέρι» Ὅμηρος (Ὀδ. Θ 546). Ὁ ξένος και ὁ ἰκέτης γίνεται σαν ἀδελφός στον ἀνδρα.

-«Ἐεῖνιά τα εὐ παρέθηκεν, ἅ τε ξείνοις θέμις ἐστιν» Ὅμηρος (Ἰλ. Λ. 755). Και παρέθεσε με προθυμία τις περιποιήσεις ἐκεῖνες που κατὰ τὰ ἔθιμα στους ξένους προσφέρονται.

-«Πόλεως ἐγῶγε πλούτον ἠγούμαι συμμάχους, πίστιν, εὐνοίαν» Δημοσθένης. Κατὰ τὴν γνώμη μου πλοῦτος τῆς πολιτείας εἶναι οἱ σύμμαχοι, ἡ ἐμπιστοσύνη και ἡ εὐνοία (των ἄλλων πόλεων).

-«Είναι ανάγκη οι ίδιες οι μητέρες να θηλάζουν και να περιποιούνται τα παιδιά τους» Πλούταρχος.

-«..κλαίον δε λιγέως, αδιώτερον ή τ οιωνοί, φήναι ή αγυπιοί γαμψώνυχες, οίσι τε τέκνα αγρόται εξείλοντο πάρος πετεηνά γενέσθαι» Όμηρος (Οδ.Π 216-218). Και θρηνούσαν κλαίγοντας πιο σπαρακτικά απ' τα σαρκοβόρα όρνεα, τους αλιάετους ή τους γύπες τους γαμψώνυχες, όταν τα μικρά τους οι αγρότες άρπαξαν, προτού κάνουν φτερούγες.

-«Η δε της ψυχής φιλία δια το αγνή είναι και ακορεστοτέρα εστιν» Ξενοφών (Συμπόσιο,8,13,4-14,1). Η αγάπη της ψυχής, επειδή είναι αγνή, είναι και πιο ακόρεστη (σε σχέση με την αγάπη του σώματος).

-«Νη Δι, έφη, όπως δε και έτι μάλλον ευφραίνεται, βούλομαι αυτό μαρτυρήσαι ως και πολύ κρείττων εστιν ο της ψυχής ή ο του σώματος έρωσ. Ότι μεν γάρ δη άνευ φιλίας συνουσία ουδεμία αξιόλογος πάντες επιστάμεθα. Φιλείν γε μην των μέν το ήθος αγαμένων ανάγκη ηδεία και εθελουσία καλείται». Ξενοφών (Συμπόσιο,8,12,4-13,4).

-«Οίτινες ουν υπό των φύσει πεφυκότων μάλιστα φιλείν και νόμω συνηγκασμένων ούτω μισούνται, πώς άλλου γε τινος οίεσθαι χρή αυτούς φιλείσθαι;» Ξενοφών (Ιέρων,3,9,1-4).

-«Άκαιρος εύνοι ουδέν έχθρας διαφέρει: Ταύτην φασίν Ιππόλυτον ειπείν προς Φαίδραν φάσκουσαν φιλείν τε και στέργειν αυτόν μάλιστα υπέρ πάντας ανθρώπους» Ζηνόβιος (E.c.L.T.e.D.1,50,1-4).

-«Αεί γάρ ευ πίπτουσιν οι Διός κύβοι: επί των εις πάντα ευδαιμονούντων. Οι δε, επί των αξίως τιμωμένων» Ζηνόβιος (E.c.L.T.e.D.2,44,1-3). Πάντα πέφτουν στο κατάλληλο σημείο τα ζάρια του Δία (η εύνοια του Δία): Σ αυτούς που στα πάντα ευδαιμονούν. Άλλοι κύβοι (άλλο μέρος της εύνοιας του Δία) πέφτουν σ αυτούς που άξια τιμούνται.

-«Αεί κολιός ποτί κολιόν ιζάνει: Επί των τοις ομοίοις προσομιλούντων. Επειδή ου μόνον εστι το ζών φιλάλληλον και συνδυαστικόν και αγεληδόν πετόμενον, αλλά και αλίσκεται διά την αυτού σκιάν, προσερχόμενον αυτή καθ ύδατος ορασθείση» Ζηνόβιος (E.c.L.T.e.D.2,47,1-5).

-«Ακκλητί κωμάζουσιν ες φίλων φίλοι: Παροιμία ομοία τη, Αυτόματοι δ αγαθοί αγαθών επί δαίτας ίασιν» Ζηνόβιος (E.c.L.T.e.D.2,46,1-3). Απρόσκλητοι τραγουδάνε στα σπίτια των φίλων οι φίλοι: Παροιμία όμοια με την επόμενη: Από μόνοι τους οι καλοί άνθρωποι στα δειπνα των καλών ανθρώπων πηγαίνουν.

-«Εστι τις Ελλοπίη...ένθα δε Δωδώνη τις επ εσχατή πεπόλισται. Την δε Ζεύς εφίλησε και ον χρηστήριον είναι τίμιον ανθρώποις...». Υπάρχει κάποια περιοχή Ελλοπία...σ αυτήν την περιοχή υπάρχει η Δωδώνη, που τώρα τελευταία πήρε μορφή

πολιτισμένης πόλεως. Αυτήν ο Ζεύς αγάπησε και εκεί έχτισε δικό του μαντείο άξιο τιμής εν μέσω των ανθρώπων.

-«Καδμείη δ' άρα Σεμέλη τέκε φαίδιμον υιόν μειχθείς εν φιλότητι, Διώνυσον πολυγηθέα αθάνατον θνητή. Νυν δ' αμφότεροι θεοί εισι» Ησίοδος (Θεογονία,940). Η κόρη του Κάδμου, η Σεμέλη γέννησε ένδοξο και φημισμένο υιό αφού ενώθηκε με Αγάπη (με τον Δία), γέννησε τον Διώνυσο τον πολύχαρο, τον αθάνατο, ενώ ήταν θνητή. Τώρα και οι δύο είναι θεοί.

-«Όν οι θεοί φιλούσιν, αποθνήσκει νέος» Μένανδρος (Ανθ.Στοβ.ΡΚ,8). Όποιον οι θεοί αγαπούν πεθαίνει νέος. (Η έννοια της νεότητας έχει σχέση με την φθορά του οργανισμού).

-«Πάντων εστί δυσχερέστατον το πολλοίς αρέσκειν» Δημοσθένης (Ανθ.Στοβ.ΜΕ,22). Το πιο δύσκολο πράγμα είναι να αρέσεις στους πολλούς.

-«Πιστός ανήρ χρυσού τε και αργύρου αντερύσασθαι άξιος» Θέογνις (Ελεγεία 77-78,West). Ο πιστός φίλος (ο έμπιστος άνθρωπος, ο «δικός μας άνθρωπος») αξίζει ν αντισταθμίζεται με χρυσό και με άργυρο.

-«Ξένος ανήρ δίκαιος ου μόνον πολίτου αλλά και συγγενούς διαφέρει» Πυθαγόρας (Ανθ.Στοβ.Θ,37). Ξένος άνθρωπος, δίκαιος, αξίζει πιο πολύ, όχι μόνο από τον συμπολίτη, αλλά και από τον συγγενή. Σχετικό: Αντισθένης (Διογ.Λαέρτ.Βίοι.Φιλ. VI,12).

-«Οι άνθρωποι εκ φύσεως έχουν τον πόθο να μαθαίνουν» Αριστοτέλης.

-«Οι φίλοι είναι ωφέλιμοι από πολλές απόψεις, αλλά ειδικά στις στενοχώριες. Μα και στη χαρά ζητάμε το πιστό βλέμμα ενός φίλου» Πίνδαρος.

-«Οι μητέρες αγαπούν τα παιδιά τους πιο πολύ από τους πατέρες. Κι' αυτό, γιατί πρώτα ο τοκετός είναι οδυνηρός, και δεύτερο έχουν τη βεβαιότητα πως τα παιδιά που γέννησαν είναι δικά τους» Αριστοτέλης.

-«Ποτέ μην φθονείτε αυτούς που είναι άριστοι, αλλά ευγενώς να τους αμιλλάσθε να εξισωθείτε μαζί τους, αφού γίνετε κι εσείς καλοί» Ισοκράτης.

-«Να μεταχειριστείς την αρετή όχι για να κερδίσεις μα για να κάνεις καλό στους συνανθρώπους σου» Χείλων.

-«..Ο τεχνίτης τοποθετεί το καθένα σε κάποια τάξη και κάνει το ένα στο άλλο να προσαρμόζεται και να ταιριάζει, μέχρι που να οργανώσει και να τακτοποιήσει το όλο έργο» Πλάτων. (Το έργο κάθε τεχνίτη και καλλιτέχνη, είναι η συμφωνία και συναλληλία των πλαστικών στοιχείων, η αρμονία τους σε αφηρημένο επίπεδο, κάτι που αποτελεί την μεταφορά και προβολή της αγάπης στο αφηρημένο επίπεδο. Γιατί η Αγάπη είναι συμφωνία, συναλληλία).

-«Τους τα φιλόφρονα λέγοντας] εν λόγοις γάρ μόνον ήν, ούκ εν έργοις η φιλόφρονα» Δημοσθένης (Σχόλια στον Δημοσθένη (scholia vetera) (fort.au.Ulpiano) (19,561,1-2)).

-«Και επειδή Τιμοκράτης πολὺς εστι τη φιλόφρονα του νόμου χρώμενος, αὐτη δε επί το δίκαιον αναφέροιτο αν» Δημοσθένης (Σχόλια στον Δημοσθένη (scholia vetera) (fort.au.Ulpiano) (24,1b,27-29)).

-«Και γαρ φθάνει φιλίαν έχων προς αυτούς και ειρήνην ο δήμος» Δημοσθένης (Σχόλια στον Δημοσθένη (scholia vetera) (fort.au.Ulpiano) (1,36,4-5)).

-«Μελιχίη. Τη φιλόφρονα. Φιλόφρονα. Αγαπώσι, φιλόφρονα» Σχόλια στον Ησίοδο (Scholia in Hesiodum: Glossae in Theogoniam. 92,2-97,1).

-«Φιλόφρονα. Νυν φιλία, προς μίξιν όρεξις» Σχόλια στον Όμηρο (Scholia in Homerum Scholia in Iliadem. Scholia vetera. Iliad 14,216,1-2).

-«Ά γάρ εις εαυτόν τις θέλει, ταύτα και εις τον φίλον, είπερ άλλος αυτός ο φίλος» Αριστοτέλης (Hθ.Νικ. Bekker, 1166A,1,5-6) (Scholia vetera) ...ο φίλος είναι άλλος εαυτός.

-«Ότι τα φιλικά και οίς χαρακτηρίζεται φιλία, είη δ αν φιλικόν το αγαπάν τον φίλον...» Αριστοτέλης (Hθ.Νικ. Bekker, 1166A,1,2-3) (Scholia vetera).

-«Ευνοείν] Ευνοικώς διακείσθαι, αγαπάν, ευνοικώς φέρεσθαι, εύνουν φίλον είναι, σοί» Σχόλια στον Αριστοφάνη. (Scholia in Aristophanem. Scholia in nubes. Scholia anonyma recentiora. 1411c,1). Σχετικό: -«Ευνοείν] Αγάπης τεκμήριον, το αγαπάν, εύνουν φίλον είναι, σου» Σχόλια στον Αριστοφάνη. (Scholia in Aristophanem. Scholia in nubes. Scholia anonyma recentiora. 1412c,1).

-«Φίλον μη λέγειν κακώς, αλλά μηδέ εχθρόν» Πιττακός. (Διογ.Λαέρτ.). Τον φίλο σου να μην τον κακολογείς, αλλά ούτε και τον εχθρό.

-«Μη κακολόγει τους πλησίον. Ει δε μη, ακούση, εφ οίς λυπηθήση» Χίλων (Διογ.Λαέρτ.). Μην κακολογείς τους ανθρώπους που είναι γύρω από σένα (στο περιβάλλον σου). Γιατί θα ακούσεις απ αυτούς πράγματα που θα σε στενοχωρέσουν.

-«Το πάν Διός σέβας παρεκβάς τις ου θεμιστός» Αισχύλος (Χοηφ.639). Όποιος τον κάθε πρεπούμενο σεβασμό προς τον Δία δεν έδειξε είναι ανόσιος.

-«Πυθαγόρας έφη: «και προνοείσθαι τον Θεόν ημών». Πυθαγόρας (Διογ.Λαέρτ.). Ο Πυθαγόρας είπε ότι: Και προνοεί ο Θεός για μας.

-«Βέλτιστοι γιγνώμεθα προς τους Θεούς βαδίζοντες» Πυθαγόρας (Πλούταρχος, Hθ.169 E). Γινόμαστε πάρα πολύ καλοί στον χαρακτήρα όταν πλησιάζουμε τους Θεούς.

-«Χρώ τοίς Θεοίς» Σόλων (Συλλ.Δημ.Φαλ. Στοβ.Ανθ. Α,6,79). Να επικαλείσαι τους Θεούς (την βοήθειά τους).

-«Θεός συνεργός, πάντα ποιεί ραδίως» Μένανδρος (Γν.Μον.). Όταν ο Θεός είναι συνεργός, όλα τα κάνει εύκολα.

-«Θεός ουδαμή ουδαμώς άδικος» Πλάτων (Φαίδρος, 246c). Ο Θεός ποτέ και καθόλου δεν είναι άδικος.

-«Τον φιλέοντ επί δαίτα καλείν, τον δ εχθρόν εάσαι» Ησίοδος (Εργ.Ημ.342). Αυτόν που αγαπάμε, τον φίλο στο τραπέζι να προσκαλούμε, μα τον εχθρό να τον αφήνουμε να φεύγει.

-«Ευ λέγειν τον ευ λέγοντα και ευ ποιείν τον ευ ποιούντα» Ξενοφών (Απομν.2,3,8). Πρέπει κανείς να επαινεί αυτούς που τον επαινούν και να ευεργετεί αυτούς που τον ευεργετούν.

-«Μη ελλείπεσθαι ευ ποιών τους ευεργετούντας» Ξενοφών (Απ.Β,6,5). Μην υστερείς σε ευεργεσίες απέναντι εκείνων που σε ευεργετούν.

-«Τοίς ήσσοσι πάς τις ευνοίας φέρει» Αισχύλος (Ικέτ.489). Στους αδύνατους ο καθένας τρέφει συμπάθεια.

-«Δει τοίς μέν εχθροίς και περί των πιστών απιστείν. Τοις δε φίλοις και τα άπιστα πιστεύειν» Θαλής (Συμπ.7 Σοφ.). Πρέπει κανείς στους εχθρούς του να μην έχει εμπιστοσύνη, κι όταν ακόμη πρόκειται για πράγματα πιστευτά. Μα στους αγαπημένους του ανθρώπους, στους φίλους του να πιστεύει, κι όταν μιλούν για πράγματα άπιστευτα.

-«Εύνοια πίστιν βεβαιοί» Θουκυδίδης (Γ,12). Η εύνοια στερεώνει την πίστη.

-«αγαπήνορα] ...ή υπό των ανδρών ηγαπημένος. Η φιλόανθρωπον προσηγορικός από του αγαπών τους άνδρας...» Σχόλια στον Όμηρο. (Scholia in Homerum. Scholia vetera. Scholia in Odysseam.. 14,216,1-2).

-«..Ευ γ, εμός Ερμής, ευ γ, εμός..» Καλλίμαχος (Επιγράμματα, XLV Pf = XG-P). Εύγε Ερμή μου! Εύγε, δικέ μου!

-«Τιμή στους ξένους πρέπει. Αντάμα τους οδεύει ο Δίας ο Ξένιος, για να παιδεύει αυτούς που αδίκησαν τον ξένο, τον ικέτη» Όμηρος (Οδύσσεια) (Μιλάει ο Οδυσσεάς).

-«Ούτοι έγωγε ής γαίης δύναμαι γλυκερώτερον άλλο ιδέσθαι» Όμηρος (Οδύσσεια,Ι,27). (ής γαίης = αυτή εδώ την γη (την πατρίδα του)).

-«Μάτερ εμά, το τεόν, ω αιωνία Ελλάς, πράγμα και ασχολίας υπέρτερον θήσομαι τι

φίλτερον κεδνών τοκέων αγαθοίς;» Πίνδαρος. Ο Πίνδαρος προσφωνεί την «μητέρα» Ελλάδα, παρέχοντας τη σταθερή και ασφαλή βεβαίωση ότι οι υποθέσεις της κατέχουν μέσα στην καρδιά των τέκνων της την υπέρτατη θέση. Σε εμάς κανένα πιο αγαπητό δεν είναι απ αυτήν, τη δοξασμένη και φιλόστοργη τροφό όλων μας.

-«Από Διός αρχώμεσθα...πάντη δε Διός κεκρήμεθα πάντες του γάρ και γένος ειμέν...» Άρατος ο Σολεύς (Έλληνας ποιητής από τους Σόλους της Κιλικίας (έζησε το:310-245). Όλοι στον Δία προσφεύγουμε και για όλα, αφού απ' τη γενιά του βαστούμε.

-«Ζεύ, μεγάλοι δ αρεταί θνατοίς έπονται εκ Σέθεν» Πίνδαρος (Ισθμιοικ.Γ,4-5). Ζευ, οι μεγάλες αρετές έρχονται στους θνητούς από Σένα. (Η Αγάπη είναι μία από τις αρετές, και μάλιστα η σημαντικότερη, όπως είπαν πολλοί Έλληνες φιλόσοφοι (Πυθαγόρας, Επίκουρος, Ιεροκλής..κλπ.)).

-«Όπου υπάρχει καλύτερο, δηλαδή ιεραρχική, αξιολογική διαβάθμιση, υπάρχει και το άριστο. Από τα υπάρχοντα όντα το ένα είναι καλύτερο από το άλλο. Άρα υπάρχει ένα άριστο: Ο Θεός». Αριστοτέλης (Περί φιλοσοφίας, Frag.Sel.1476b 22-24).

-«Ει μη φίλα λέγω, ουχ ήδομαι, το δ ορθόν εξείρηχ όμως» Σοφοκλής (Τραχίνια). Αν δεν λέω πράγματα αγαπητά, λυπάμαι, είπα όμως την πάσα αλήθεια.

-«..εύτε τις αμπλακήσι φόνω φίλα γυία μήνη..» Εμπεδοκλής (Fr.115), Ιππόλυτος, (Έλεγχ. VII,29,14), Πλούταρχος (Περί Φυγής, 17,607c). ..Όποιος αμαρτήσει και μιάνει τα αγαπητά του μέλη (του σώματός του) με φόνο..

-«Δεν υπάρχει πιο πολύτιμο απόκτημα από έναν καλό και πιστό φίλο» Σωκράτης.

-«Πρέπει να συμπεριφερόμαστε στους φίλους μας όπως θα θέλαμε να μας συμπεριφέρονται εκείνοι» Αριστοτέλης.

-«..Οι πένητες λαμβάνοντι παρά των δυναμένων, οι δε πλούσιοι διδόντι τοίς δεομένοις, πιστεύοντες αμφοτεροι το ίσον έξειν.» Αρχύτας ο Ταραντίνος. Οι φτωχοί να λαμβάνουν από τους πλούσιους και οι πλούσιοι να δίνουν, πιστεύοντας και οι δύο ότι έτσι θα υπάρχει ισότητα μεταξύ τους.

-«Ποιος δεν νοιώθει χαρά όταν παίζει με μικρά παιδιά;» Ευριπίδης.

-«Όυτε αυτόν που έχει τη συνήθεια να αντιλέγει τον απαλλάσσουμε με εριστικότητα από το ελάττωμα της αντιλογίας ούτε τον τρελό τον θεραπεύουμε αντιμετωπίζοντάς τον με τρέλα» Αντισθένης.

-«Για μένα το «γνώθι σαυτόν» δεν είναι σωστά ειπωμένο. Πιο χρήσιμο είναι να γνωρίζεις τους άλλους». Μένανδρος.

-«Δεν πρέπει να βάζει κανείς στο σωστό δρόμο το παιδί στενοχωρώντας το, αλλά χρησιμοποιώντας την πειθώ». Μένανδρος.

-«Καλύτερος σύμβουλος για την αρετή αποδεικνύεται εκείνος που χρησιμοποιεί τη συμβουλή και την πειθώ παρά εκείνος που χρησιμοποιεί το νόμο και τον εξαναγκασμό». Δημόκριτος (απόσπ. 181).

-«Είναι πολύ ωραίο να βλέπεις τους διπλανούς σου, όταν η πρώτη συνάντηση μ αυτούς φανερώνει διάθεση για φιλική συμβίωση». Επίκουρος (Προσφώνησις, 61).

-«Για όσα ζωντανά πλάσματα δεν μπόρεσαν να συνάψουν συμφωνία να μην βλάπτει το ένα το άλλο δεν υπάρχει ούτε δίκαιο ούτε άδικο». Επίκουρος (Κύρια Δόξαι, 32).

-«Ποτέ δεν θα μπορούσαν οι πολίτες να είναι αγαπημένοι μεταξύ τους εκεί που γίνονται πολλές δίκες και πολλές αδικίες». Πλάτων (Νόμοι, 743c).

-«Αφού απαγορεύεται γενικά το να αδικούμε, άρα ούτε όταν μας αδικούν πρέπει να αδικούμε». Σωκράτης (Πλάτων, Κρίτων).

-«Μην κακολογείς τον φίλο, αλλά ούτε και τον εχθρό σου». Πιττακός.

-«Αυτοί που έχουν τη συνήθεια να κατηγορούν τους άλλους δεν είναι κατάλληλοι για φιλία». Δημόκριτος (απόσπ. 109).

-«Ο σωματικά άρρωστος χρειάζεται γιατρό, ο ψυχικά άρρωστος φίλο». Μένανδρος.

-«Ανακουφίζονται αυτοί που λυπούνται, όταν τους συμπονούν οι φίλοι». Αριστοτέλης (Ηθικά Νικομάχεια, 1171a).

-«Ένας φίλος που μας μοιάζει στον χαρακτήρα είναι το πιο επιθυμητό πράγμα». Μένανδρος (Περικειρομένη, απόσπ. 1).

-«Ο Ευκλείδης, όταν άκουσε τον αδελφό του να του λέει: «να χαθώ, αν δεν σ'»

εκδικηθώ», του είπε: «Εγώ να χαθώ, αν δεν σε πείσω να συμφιλιωθούμε». Από την αρχαία Ελληνική προφορική παράδοση.

-«Ο Βίαντας, όταν βρέθηκε στην ανάγκη να καταδικάσει κάποιον, δάκρυσε. Κάποιος που το παρατήρησε τον ρώτησε απορημένος: «Τι έπαθες και κλαίς γι αυτόν που ο ίδιος καταδικάσες;». Ο Βίαντας απάντησε: «Είναι ανάγκη να αφήνουμε την ανθρώπινη φύση να εκδηλώνει τη συμπάθειά της όπου πρέπει, αλλά και το νόμο να εφαρμόζεται». Από την αρχαία Ελληνική προφορική παράδοση.

-«Τα παιδιά είναι η άγκυρα που κρατά στη ζωή τη μητέρα». Σοφοκλής.

-«Του καθενός η καρδιά ευχαριστιέται με διαφορετικά πράγματα». Αρχίλοχος.

-«Πρέπει οπωσδήποτε να υπερασπίζεσαι αυτούς που κατηγορούνται άδικα για αδικίες». Σωκράτης.

-«Οι άνθρωποι μοιάζουν μεταξύ τους. Οι μεγαλύτεροι των θνητών, μα και οι πιο μικροί αγαπάνε τα παιδιά τους. Άνισοι κοινωνικά, άλλοι είναι πλούσιοι και άλλοι φτωχοί. Αλλά ολόκληρο το ανθρώπινο γένος αγαπάει τα παιδιά του». Ευριπίδης.

-«Όποιος φροντίζει για τον αδελφό του, φροντίζει για τον εαυτό του». Ξενοφών.

-«Αδικούμενον τινα ου δει ανταδικείν». Πλάτων. Όταν αδικείται κάποιος, δεν πρέπει να ανταποδίδει την αδικία.

-«Νύμφαι, θυγατέρες μεγαλήτορος Ωκεανοίο..» Ορφικός Ύμνος (Νυμφών). Νύμφες, κόρες του μεγαλόκαρδου Ωκεανού.

-«Ωκεανόν καλέω...τέρμα φίλον γαίης..» Ορφικός Ύμνος (Ωκεανού). Τον Ωκεανό καλώ...το αγαπητό τέρμα της γής.

-«Έκτορος φίλον κάρα» Ευριπίδης (Τρωάδες,661). Ο αγαπημένος Έκτορας (Το αγαπημένο κεφάλι του Έκτορα).

-«Τίς όδ' - ή φίλιος φθόγγος; - τίς ανήρ; Τί το σήμα;» Ευριπίδης (Ρήσος,11-12). Ποιός είναι; Φωνή αγαπημένη; Ποιός άνδρας; Τί σημαίνει;

-«Καί νύν δόμον αμπετάσας δέξατο ξείνον νοτερών βλεφάρων, τάς φίλας κλαίων

αλόχου νέκυν εν δώμασιν αρτιθανή. Το γάρ ευγενές εκφέρεται πρὸς αιδῶ. Εν τοῖς αγαθοῖσι δε πάντ' ἔνεστιν. Σοφίας ἀγάμαι. Πρὸς δ' εμαί ψυχάι θράσος ἦσται θεοσεβή φῶτα κεδνά πράξειν» Ευριπίδης (Αλκίση, 597-605). Τώρα το σπῖτι του ἀνοίξε για να δεχθεῖ τὸν ξένο αν και τα μάτια του εἶναι υγρά ἀκόμη ἀπὸ τα δάκρυα για την ἀγαπημένη γυναίκα του που ἔχασε προ ολίγης ὥρας τώρα. Ἀλλά η ευγενική ψυχὴ πάντα τείνει πρὸς ἐκεῖνο που θεωρεῖ καθήκον της και θα ἦταν ντροπὴ να μὴ κάνει. Και οι καλοὶ πάντα καλά θα κάνουν. Θαυμάζω την σοφία. Μέσα ἀπὸ τα βάθη της ψυχῆς μου ἐγὼ ἔχω την πεποίθηση πως οι θεοὶ την ευτυχία θα δώσουν σε ἕνα τέτοιο θεοσεβὴ ἄνδρα.

-«Ἀν ἐπιβληθεῖς στις ἐπιθυμίες και στους φόβους σου, και ζεις ἀπλά και ἀγαπᾶς τους γύρω σου, η φυσική ἡδονὴ της ζωῆς θα σου ἀποκαλυφθεῖ» Επῖκουρος. (ἐλεύθερη ἀπόδοση κειμένου του Επῖκουρου. Σημείωση: η λέξη ἡδονὴ ἐδῶ σημαίνει χαρὰ).

-«Λαβὼν ἀπόδος, ἄνθρωπε, και λήψη πάλιν» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.). Ὅταν λάβεις ἀπὸ κάποιον, ἄνθρωπε, ἀνταπόδωσε την βοήθεια, το καλὸ που σου ἐγένε, και στο μέλλον θα λάβεις και πάλι.

-«Ἡ πατρίς, ὡς εἰοικε, φίλτατον βροτοῖς» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.). Ἡ πατρίδα, φαίνεται ὅτι εἶναι το πιο ἀγαπημένο πράγμα στους ἀνθρώπους.

-«Ἰσότητα τίμα, και πλεονέκτει μηδένα» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.). Να τιμᾶς την ἰσότητα των ἀνθρώπων, και να μην πλεονεκτεῖς ἐναντι κανενός.

-«Ἀπαντας η παιδεύσεις ἡμέρους τελεί» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.). Ἡ μόρφωση ἐξημερώνει ὅλους τους ἀνθρώπους.

-«Βούλου δ' ἀρέσκειν πάσι, μη σαυτῶ μόνον» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.). Να θέλεις να εἶσαι ἀρεστός σε ὅλους, ὄχι μόνο στον εαυτὸ σου.

-«Χωρισμός φίλων δοκιμαστήριον φιλίας» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.). Μία φιλία φαίνεται πόσο καλὴ εἶναι ὅταν οι φίλοι βρίσκονται μακριὰ ὁ ἕνας ἀπ' τον ἄλλον.

-«Πολλοὺς ο καιρός οὐκ ὄντας ποιεῖ φίλους» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.). Πολλοὺς η πάροδος του χρόνου κάνει φίλους, ἐνὸς πρὶν δεν ἦταν.

-«Σύν τοῖς φίλοισιν ευτυχεῖν αεὶ θέλε» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.). Να θέλεις πάντα να ευτυχεῖς ὄχι μόνο ἐσύ, ἀλλά και οι φίλοι σου μαζί με σένα.

-«Φίλων ἐπαινον μάλλον η σαυτοῦ λέγε» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.). Τους φίλους να ἐπαινεῖς, παρά τον εαυτὸ σου.

-«Ίδιας νόμιζε των φίλων τάς συμφοράς» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.). Να νομίζεις ότι οι συμφορές των φίλων σου είναι και δικές σου.

-«Προς υιόν οργήν ούκ έχει χρηστός πατήρ» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.). Ο καλός πατέρας δεν έχει οργή για τον γιό του.

-«Τω γάρ καλώς πράσονται πάσα γή πατρίς» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.). Για τον άνθρωπο που κάνει καλές πράξεις κάθε γή είναι πατρίδα.

-«Φίλος φίλω γάρ συμπονών αυτώ πονεί» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.). Ο φίλος όταν συμπονάει τον φίλο του, πονάει και για τον εαυτό του.

-«Δίκαιος ίσθι και φίλοισι και ξένοις» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.). Να είσαι δίκαιος και προς τους φίλους και προς τους ξένους.

-«Λύει δε λύπην παντός ανθρώπου λόγος» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.). Τερματίζει την λύπη ο λόγος του κάθε ανθρώπου.

-«Γονεΐς δε τίμα και φίλους ευεργέτει» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.). Να τιμάς τους γονεΐς σου και να ευεργετείς τους φίλους σου.

-«Δεί τους φιλούντας πίστιν, ού λόγους έχειν» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.). Πρέπει αυτοί που αγαπιούνται –αγαπάνε; να έχουν πραγματική πίστη, και όχι αγάπη μόνο στα λόγια.

-«Εν τοίς κακοίσι τους φίλους ευεργέτει» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.). Να ευεργετείς τους φίλους όταν τους συμβαίνει κάτι κακό.

ΚΕΙΜΕΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΠΙΟ ΠΡΟΣΦΑΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ

-«Αλλά ούτω δή τι τους Θεούς πέφρικα και φιλώ και σέβω και άζομαι και πάνθ' απλώς τα τοιαύτα προς αυτούς πάσχω, όσαπερ αν τις και οία προς αγαθούς δεσπότας, προς διδασκάλους, προς πατέρας, προς κηδεμόνας, προς πάνθ' απλώς τα τοιαύτα...» Μέγας Ιουλιανός. Αλλά τέτοιο δέος και ευλάβεια αισθάνομαι ενώπιον των Θεών, και έτσι τους αγαπώ και τους σέβομαι και γενικώς όλα τα παρόμοια συναισθήματα νοιώθω, όσα ακριβώς θα απηθύνοντο προς αγαθούς κυρίους, προς διδασκάλους, προς πατέρας, προς κηδεμόνας, προς όλους τους παρόμοιους ανθρώπους..

-«...εικόνα, και όστις εστί φιλόπαις, ηδέως ορά την του παιδός, και όστις φιλοπάτωρ, την του πατρός. Ουκούν και όστις φιλόθεος, ηδέως εις τα των θεών αγάλματα και τας εικόνας αποβλέπει» Μέγας Ιουλιανός (Απόσπασμα Επιστολής, 294 b-d). ..εικόνα, και όποιος αγαπάει το παιδί του βλέπει με ευχαρίστηση την εικόνα του παιδιού του, και όποιος αγαπάει τον πατέρα του βλέπει με ευχαρίστηση την εικόνα του πατέρα του. Κατά τον ίδιο τρόπο όποιος αγαπάει τους Θεούς βλέπει με ευχαρίστηση τα αγάλματα και τις εικόνες των Θεών.

-«Εύνοϊαν δε αληθινήν ούκ έστι προς χρυσίον αμείψασθαι, ουδέ αν τις αυτήν εντεύθεν πρίατο, θεία δε τινι και κρείττονι μοίρα ανθρώπων αγαθών

συμπροθυμουμένων» Μέγας Ιουλιανός. (Ευσ. Της. Βασ. Εγκ. 121). Η αληθινή εύνοια δεν ανταλλάσσεται με χρυσάφι ούτε αγοράζεται, διότι οφείλεται στη θεική και μεγίστη μοίρα που φέρνει κοντά τους ενάρετους ανθρώπους.

-«Φαίην δ' αν, ει και παράδοξον ειπείν, ότι και τοίς πολεμίους εσθήτος και τροφής όσιον αν είη μεταδιδόναι. Τω γάρ ανθρωπίνω και ου τω τρόπω δίδομεν. Διόπερ οίμαι και τους εν δεσμωτηρίω καθειργμένους αξιωτέον της τοιαύτης επιμελείας. Ουθέν γαρ κωλύσει την δίκην η τοιαύτη φιλανθρωπία. Χαλεπόν γαρ αν είη, πολλών αποκεκλεισμένων επί κρίσει, και των μεν οφλησόντων, των δε αθώων αποφανθησομένων, μη δια τους αναιτίους οίκτόν τινα νέμειν και τοις πονηροίς, αλλά των πονηρών ένεκα και περί τους ουδέν ηδικηκότας ανηλεώς και απανθρώπως διακεισθαι. Μέγας Ιουλιανός (Απόσπασμα Επιστολής, 291 a-b). Θα έλεγα, αν και ακούγεται παράδοξο, ότι θα ήταν πρόπον και στους αντιπάλους μας να δίνουμε ρούχα και τροφή, διότι δίνονται σε ανθρώπους και όχι σε χαρακτήρες. Γι' αυτό και πιστεύω ότι τέτοια επιμέλεια αξίζουν και οι φυλακισμένοι. Σίγουρα τέτοια φιλανθρωπία δεν θα παρακωλύσει τη δικαιοσύνη, διότι ανάμεσα στους υπόδικους άλλοι θα καταδικαστούν και άλλοι θα αθωωθούν. Άρα θα ήταν σκληρό εξαιτίας των κακούργων να υποφέρουν και οι αθώοι με το σκεπτικό ότι εάν δοθεί οίκτος στους αθώους θα επωφεληθούν και οι ένοχοι.

-Ο Πλωτίνος δίνει την εξής συμβουλή σε όποιον θέλει να βαδίσει σε μια πραγματική ψυχική εξέλιξη: Καθάρισον την ψυχή σου από πάσης φρούδης ελπίδος και από παντός φόβου περί των ανθρωπίνων πραγμάτων και τότε ο ενδότερος οφθαλμός σου θα αρχίσει να βλέπει την ευθείαν οδόν. Ενθυμού ότι η Αγάπη είναι ο σωτήρ σου και ο φρουρός σου. «Άνευ της Αγάπης ο κεντρόφυξ νόμος θα εξεσφενδόνιζε την ψυχήν σου εις πας παγωτέρας της εξωτέρας ζώνης»

-«Θεέ που τα γέννησες όλα, πανυπέρτατε, έξοχε, παμμέγιστε βασιλεύ, ύψιστε, πανοικτήρων, μόνε φιλανθρωπότατε και πολύ φιλόστοργε, πόσο ανεξιχνίαστο και ανεξερεύνητο και ανέκφραστο το πέλαγος της αγαθότητός σου, η άπειρη φιλανθρωπία σου» Πλήθων (Ευχή στον ένα Θεό).

-«Ο νόμος της Αγάπης είναι το αποτέλεσμα της μεταξύ όλων των όντων αδελφότητας η οποία οφείλεται στην κοινή προέλευση όλων και στον κοινό προορισμό τους» Σ. Νάγος. (Ο Νάγος καταγόταν από το Αρτεμίσιο Αρκαδίας. Είχε πλούσια συγγραφική δράση)

-«Ο Ιεροφάντης της Ελευσίνας έλεγε: «Όταν ο άνθρωπος δεν αγαπά τον άνθρωπο καθ' όλες τις σχέσεις του προς τους άλλους έχει έρεβος στην ψυχή του» Νάγος.

-«Ο νόμος της Αγάπης είναι η θειότερα εκδήλωση της θείας δημιουργίας. Αυτός ο νόμος συνέχει και συγκροτεί τους κόσμους» Νάγος.

Αρετές και περιοχές της ανθρώπινης ύπαρξης και του είναι

Συνοδευτικά παραθέτουμε κείμενα που αφορούν αρετές ακριβώς για να καταδειχτεί το γεγονός ότι η Αγάπη είναι η πηγή και η τελείωση όλων των Αρετών.

ΑΘΑΝΑΣΙΑ

«Τους βουλομένους αθανάτους είναι, δει ζην ευσεβώς και δικαίως» Αντισθένης
(Όσοι επιθυμούν να γίνουν αθάνατοι, πρέπει να ζούν ευσεβώς και δικαίως)

«Όλων των ανθρώπων οι ψυχές είναι αθάνατες. Όμως των δικαίων δεν είναι μόνο αθάνατες, αλλά και θεϊκές» Σωκράτης

«Ποτέ δεν θα χάσει την δόξα τη λαμπρή ούτε και τα' όνομά του, αλλά αν και θα βρίσκεται κάτω από το πρόσωπο της γης, αθάνατος θα γίνει, εκείνος που άριστος εφάνη κι έτσι έμεινε, και τη ζωή του, για την χώρα του και τα παιδιά του, άφησε να την πάρει ο Άρης ο πολεμικός» Τυρταίος

«Ουδέν τον θάνατον διαφέρει του ζήν» Θαλής ο Μιλήσιος

ΑΙΔΩΣ

«εαυτόν αιδού» Δελφικό Παράγγελμα «Γονείς αιδού» Δελ. Παρ.

«Ανδράσιν αγαθοίς έπεται γνώμη τε και αιδώς» Θέογνις ο Μεγαρεύς Τους αγαθούς συνοδεύει η φρόνηση και η σεμνότητα

«Φοβού τα αισχρά» Πιττακός ο Μυτιληναίος ,Δελφικό παράγγελμα

«Αιδώς δ'αν νέον άνδρα γαιρέτερον εξερέεσθαι» Όμηρος Αιδημοσύνη είναι για τον νέο να συμβουλευέται τον γέροντα

«Φίλοι, άνδρες φανείτε και κρατείτε ανδρεία στα στήθη, κι ο ένας τον άλλο ας ντρέπεται μέσα στις άγριες μάχες» Όμηρος

«Αιδομένων ανδρών πλείονες σόσοι ηέ πέψανται» Όμηρος Όσοι την ώρα της μάχης κρατούν ντροπή, δεν χάνονται

«Ουδένα θησαυρόν καταθήσειαι αμείνω αιδούς» Θέογνις ο Μεγαρεύς Κανέναν θησαυρό δεν μπορείς να έχης, καλύτερο από το αίσθημα τιμής

«Αιδούς ο δειλός ελεύθερος» Πλάτων Ο δειλός είναι αδιάντροπος

ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ-ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ

«Ηρακλή μεγαλοδύναμε,....αιώνιε, εύθυμε....» Ορφ. Ύμν. 12

«Εύφημα φώνει» Ευριπίδης

«Θαρσείν χρη, τάχ' αύριον έσσειε άμεινον» Θεόκριτος Ας είμαστε αισιόδοξοι. γρήγορα το μέλλον θα έλθη καλύτερο από το παρόν

«Η μελαγχολία είναι ο πλησιέστερος γείτονας της παραφροσύνης» Αντιφάνης

«Η λύπη είναι δέντρο που έχει καρπούς τα δάκρυα». Φιλήμων

«Να θλίβεσαι όταν βλέπης κάποιους να κάνουν το κακό. πρέπει όμως να πιστεύεις πάντα και να προσδοκᾷς τη βελτίωση των ανθρώπων» Απολλόδωρος

«Εἰς εὐφρονῶν μυρίων μη φρονούντων κρείττων ἐστί» Πλάτων Εκείνος ο ένας που σκέπτεται καλά, υπερέρχει μυρίων άλλων, που δεν έχουν αυτό το χάρισμα

ΑΙΣΧΡΟΚΕΡΔΕΙΑ

«Μη πλούτει κακῶς» Πιττακός ο Μυτιληναῖος. Δελφικό Παράγγελμα

«Κέρδος αισχρόν, φύσεως κατηγορία» Περίανδρος ο Κορίνθιος Δελ. Παρ.

«Προτίμα την ζημίαν σου, παρά την αισχροκέρδεια . διότι το πρώτο θα σε λυπήσει μία φορά, το δεύτερο για πάντα». Χείλων ο Λακεδαιμόνιος

«Από τα αισχρά κέρδη θα δῆς να χάνονται οι περισσότεροι, παρά να σώζονται» Σοφοκλής

ΑΛΑΖΟΝΕΙΑ-ΚΟΜΠΟΡΡΗΜΟΣΥΝΗ

Η αλαζονεία δεν ταυτίζεται προς την ύβριν. Βλέπε ιδιαίτερο μέρος

«Ὅστις αὐτός η φρονεῖν μόνος δοκεῖ, ἡ γλῶσσαν, ἣν οὐκ ἄλλος ἢ ψυχὴν ἔχειν, οὗτοι δαιτυχθέντες ὠφθησαν κενοί» Σοφοκλής Ὅποιοι νομίζουν πως μόνο αυτοί είναι φρόνιμοι ἢ πως ἔχουν γλῶσσα ἢ πνεῦμα, θα βρεθῶν κούφιοι

«Μεγάλοι λόγοι μεγάλους πληγὰς των υπεραύχων ἀποτείσαντες γῆρα το φρονεῖν ἐδίδαξαν» Σοφοκλής Των αλαζόνων τα μεγάλα λόγια, ἀφού ἐγιναν γι αὐτούς αἰτία μεγάλων συμφορῶν, τους δίδαξαν στα γεράματα να εἶναι συνετοί

«Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλῶσσης κόμπους υπεχθαίρει.» Σοφοκλής Ὁ Ζεὺς τιμωρεῖ τους κομπασμούς της γλῶσσας.

ΑΛΗΘΕΙΑ

«Ἄκουσε, μακάριε, με το ἄσβεστο μάτι που τα πάντα ορά,.....φύλαξ της ἀληθείας.» Ὀρφ. Ὑμν. 8

«Μη ψεύδου ἀλλ' ἀλήθευε.» Σόλων ο Αθηναῖος. Δελφικό Παράγγελμα.

«Ψεῦδος μισεῖτω πας φρόνιμος καὶ σοφός.» Κλεόβουλος ο Λίνδιος Το ψεῦδος ας μισεῖ κάθε φρόνιμος καὶ σοφός.

«Ἀκόνιζε πάντα τη γλῶσσα σου στο ἀκόνι της Ἀλήθειας.» Πίνδαρος.

«Ὅποιος με ἀγῶνα δικό του βρῆ το δρόμο της Ἀλήθειας, θα ἔχει την εὐλογία των θεῶν.» Πίνδαρος

«Ἀπλά γὰρ ἐστί τα της Ἀληθείας ἐπη.» Αἰσχύλος. Εἶναι ἀπλά τα λόγια της Ἀλήθειας.

«Ορθόν Αλήθεια αει.» Σοφοκλής.

«Ουκ εξ άγουσιν καρπόν οι ψευδείς λόγοι.» Σοφοκλής. Τα ψεύδη δεν δίνουν καρπούς.

«Έρχεται τα αληθές εις φως ενίστε ου ζητούμενον.» Μένανδρος. Η αλήθεια συχνά έρχεται απροσδόκητα στο φως.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

« Η σοφία του ουρανού έχει θεσπίσει να χρειάζεται πάντοτε ο άνθρωπος τους συνανθρώπους του» Θεόκριτος

«Φορτίον μη συγκαθαιρείν ,αλλά συνανατιθέναι τοις βαστάζουσι» Πυθαγόρας Μη βοηθάς να αφήνουν κάτω το φορτίο τους ,αλλά μαζί τους σηκώνε το όσους το φέρουν

«Ένθα χειρών χροία έστιν ,η δια λόγων βοήθεια ,ουδέν λυσιτελεί» Αίσωπος Όπου υπάρχει ανάγκη πρακτικής βοήθειας ,ολότελα ανώφελη είναι εκείνη που περιορίζεται στα λόγια

«Ούκ ούν γε αξιούντες στερίσκειν και την πόλην της σφετέρους αρετής ,προιέμενη δε κάλλιστον έρανον αυτοί» Περικλής Επιτάφιος Όμως δεν έκριναν άξιο τον εαυτό τους να στερήσουν και την πόλη της δικής τους ανδρείας ,αλλά προσέφεραν αφειδώς την ωραιότητα συνεισφορά για την σωτηρία της

«ανήρ γαρ άνδρα, και πόλεις σώζει πόλην» Μένανδρος ο άνθρωπος σώζει τον άνθρωπο και η πόλη σώζει την πόλην

ΑΝΔΡΕΙΑ

«Αγαθήν μεν τολμώσιν τους πόνους ,δειλοί δ' εισίν ουδέν ουδαμού» .Ευριπίδης Οι γενναίοι τολμούν τους άθλους. οι δειλοί όμως είναι μηδενικά ,οπουδήποτε.

«Ανδρείη τας άτας μικράς έρδει Δημόκριτος»Η ανδρεία μικραίνει τα πλήγματα της μοίρας

«Ανδρείος ουχ των πολεμίων μόνον ,αλλά και ο των ηδονών κρέσσω» Δημόκριτος Ανδρείος είναι εκείνος που καταβάλλει όχι μόνο τους εχθρούς του αλλά και τη φιληδονία

«Ανδρεία ,σωφροσύνης αιρετοτέρα» Αντιφάνης .Η γενναιότητα πρέπει να προτιμάται από τη φρονιμάδα

ΑΝΕΞΙΚΑΚΙΑ

«Κι αν ακόμα σε βρίσουν ,σε εξευτελίσουν και σε χαστουκίσουν ,μη θυμώνεις» Σωκράτης.

«Αν πέση το ζώο του εχθρού σου, σήκωσέ το» Σωκράτης

«Ουτ' ανταδικεῖν δεῖ οὔτε κακῶς ποιεῖν οὐδένα ἀνθρώπων, οὐδ' ἂν ὅτι οὖν πάσχη ὑπ' αὐτῶν» Πλάτων Δεν πρέπει να ανταποδίδης το ἄδικο, οὔτε να κακοποιεῖς κανέναν ἄνθρωπο, ὅ,τι κακὸ ἔχῃς υποφέρει ἐξ' αἰτίας του

ΑΝΘΡΩΠΟΣ

«Ὡς χαρίεν ἐστ' ἄνθρωπος ἀν ἀνθρώπος ἡ». Μένανδρος. Ὁμορφο πλάσμα που εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἀν εἶναι ἄνθρωπος

«Εἰς τελειότητα του ἀνθρώπου τρία δεῖ συνδραμεῖν, φύσιν, μάθησιν καὶ ἀσκήσιν.» Πλάτων

«Σκιὰς ὄναρ ἄνθρωπος.» Πίνδαρος. Ὁ ἄνθρωπος, ὄνειρο σκιάς

«Θνητὰ φρόνει.» Περίανδρος ὁ Κορίνθιος. Δελφικὸ Παράγγελμα.

«Οὐδέν ἐν ἀνθρώποισι μένει χρῆμα ἐμπεδον αἰεὶ.» Σιμωνίδης ὁ Κεῖος. Κανένα πράγμα ἀπ ὅσα κατέχουν οἱ ἄνθρωποι δὲν μένει γιὰ πάντα σταθερό.

«Πολλὰ τα δεινὰ κούδεν ἀνθρώπου δεινότερον.» Σοφοκλῆς

«Ἄνθρωπος παιδείας μὲν ὀρθῆς τυχὼν, θειότατον ἡμερώτατόν τε ζῶον γίγνεσθαι φιλεῖ. μὴ ἐπιμελῶς δὲ ἢ μὴ καλῶς τραφέν, ἀγριώτατον ὁπόσα φύει γῆ.» Πλάτων. Εἴαν ὁ ἄνθρωπος λάβῃ τὴν ὀρθὴν παιδεία, μέσα του ζυπνᾷ σφοδρὴ ἡ δύναμη καὶ ἡ θέληση νὰ ἀναπτυχθῇ ὡς τὸ θεικότερο καὶ ἡμερότερο ζῶο. Ἀλλὰ ἀν δὲν τύχῃ τῆς καλῆς καὶ ἐπιμελοῦς ἀνατροφῆς, γίνεται τὸ πιο ἄγριο ἀπ ὅσα γεννᾷ ἡ γῆ.

ΑΝΙΔΙΟΤΕΛΕΙΑ

«Μηδέν χρημάτων ἐνεκα πράττειν.» Περίανδρος ὁ Κορίνθιος. Δελφικὸ Παράγγελμα. Οὔτε νὰ πράττεις γιὰ νὰ βγάλεις λεφτά. Δηλαδή μὴ κάνεις τίποτα γιὰ χάρη τῶν χρημάτων καὶ κατ' ἐπέκταση νὰ πράττεις ὅσα σου εἶναι ἀναγκαῖα καὶ ἀκρῶς ἀπαραίτητα. Μια ἄλλη προσέγγιση εἶναι νὰ εἶσαι ἀπόλυτα ὀλιγαρκῆς καὶ αὐτάρκης.

ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ

«Εὐποροῦντα μὴ υπερήφανον εἶναι, ἀποροῦντα μὴ ταπεινούσθαι.» Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος. Ὅταν εἶσαι πλούσιος μὴ υπερηφανεύεσαι, κι ὅταν εἶσαι φτωχὸς μὴ ταπεινώνεσαι.

«Ἦν ἀναγκασθὴν κινδυνεύειν, αἴρου τεθνάναι καλῶς μάλλον ἢ ζῆν ἀισχρῶς.» Ἰσοκράτης. Ἀν ἡ ἀνάγκη σε ρίξει σε κίνδυνο, διάλεξε νὰ πεθάνῃς ἀξιοπρεπῶς μάλλον, παρά νὰ ζῆς μέσα στο αἶσχος.

ΑΠΑΘΕΙΑ-ΑΤΑΡΑΞΙΑ

«Δουλεύειν πάθεισι χαλεπώτατον ἢ τυράννοις.» Πυθαγόρας.

«Μεγαλοφυχία εἶναι ὅταν μισθὸν κανεῖς νὰ υποφέρει, νὰ παραδέχεται μὲ ἀταραξία τὰ σφάλματά του.» Δημόκριτος.

«Είναι προτιμώτερο να πεθάνης από την πείνα έχοντας επιτύχει να μην σε ταραξή η λύπη και ο φόβος, παρά να ζης έχοντας άφθονα υλικά αγαθά, αλλά μέσα σου γεμάτος ταραχή.» Επίκτητος.

ΑΡΕΤΗ

«Στον δρόμο της Αρετής οι θεοί έβαλαν από την αρχή του, τον ιδρώτα. Δρόμος στενός και ανηφορικός και δύσβατος φέρει σ' αυτήν σαν ξεκινάς. Όταν όμως αξιωθής και φθάσεις στο άκρο, εύκολος είναι έπειτα, αν κι έχη πάντα κόπους.» Ησίοδος.

«Αρετήν επαινεί.» Σόλων ο Αθηναίος. Δελφ. Παρ.

«Κακίας απέχου.» Θαλής ο Μιλήσιος. Δελφ. Παρ.

«Η Αρετή φέρνει φήμη στους ζωντανούς, δόξα στους νεκρούς και αθανασία στους ουράνιους.» Χείλων ο Λακεδαιμόνιος.

«Αρετή δε, κ αν θάνη τις, ουκ απόλλυται.» Αριστείδης Η Αρετή δεν χάνεται μετά τον θάνατο του ανθρώπου.

«Αρετά επαινούμενα δένδρον ως αέξεται.» Πίνδαρος. Η Αρετή όταν επαινείται, αυξάνει σαν δένδρο.

«Αρετή εστί δύναμις ευεργετική πολλών και μεγάλων και πάντων περί πάντα». Αριστοτέλης. Η Αρετή, είναι δύναμη δημιουργική πολλών και μεγάλων πράξεων, και ωφελεί τους πάντες σε οτιδήποτε.

«Αρετή, πάντη τελείωσις .» Ζήνων ο Κιτιεύς

«Ομολογουμένως τη φύσει ζην όπερ εστί κατ αρετήν ζην άγει γαρ προς ταύτην η φύσις» Στωικοί Να ζης σε απόλυτη αρμονία προς τη φύση. αυτό ακριβώς είναι το να ζης σύμφωνα με την αρετή. Διότι η φύσις οδηγεί προς αυτήν.

«Ω Αρετή, αντικείμενο των μόχθων του ανθρωπίνου γένους, ωραιότατο θέαμα του ανθρωπίνου βίου, προς χάριν σου, ω παρθένε, κι αυτόν τον θάνατο θεωρούν ζηλευτή τύχη οι Έλληνες, και τον πιο σκληρό και αδιάκοπο μόχθο. Τόση αγάπη ξέρεις να εμπνέης, αγάπη αθάνατη κι ανώτερη κι απ τον χρυσό κι απ τους γονείς κι απ τον γλυκό τον ύπνο .Για σένα, ω Αρετή, ο γιός του Δία Ηρακλής υπέφερε μύρια δεινά, για να σε κατακτήσει». Αριστοτέλης.

«Νόμισμα είναι κι η Αρετή. και θα 'πρεπε να είχε συναλλαγματική αξία». Ευριπίδης

«Αρετή βαίνει δια μόχθων.» Ευριπίδης Η Αρετή προχωρεί με μόχθους

«Αρετή, ουδέν κτήμα σεμνότερον ουδέ βεβαιότερον» Ισοκράτης

«Αρετή διδακτή εστί» Αντισθένης

«Εγώ η Αρετή συνυπάρχω προς τους Θεούς και του ανθρώπους. χωρίς εμέ κανένα καλό έργο δεν γίνεται. Τιμώμαι δε πάρα πολύ και από τους Θεούς και από τους

ανθρώπους... ευμενής συμπαραστάτης, εγώ, των ικετών, εγώ είμαι η ακαταπόνητη εμπνευστής των ειρηνικών, φιλόπων έργων και κρίκος που δένει την φιλία. Ο ύπνος για τους φίλους μου είναι γλυκός, παρά για εκείνους που αδρανούν... Και χάρις σ'εμένα οι νέοι απολαμβάνουν τους επαίνους των πρεσβυτέρων, και οι πρεσβύτεροι αγάλλονται με τις τιμές που τους αποτίουν οι νέοι». Ξενοφών.

ΑΡΙΣΤΕΙΑ

«Αιέν αριστεύειν» Όμηρος.

«Αι άριστα δοκούσαι είναι φύσεις μάλιστα παιδείας δέονται» Ξενοφών Εκείνοι που φαίνονται ότι εκ φύσεως είναι άριστοι, χρειάζονται περισσότερο από τους άλλους την παιδεία.

ΑΡΜΟΝΙΑ

Η κρυφή Αρμονία είναι τελειότερη από την φανερή. Ηράκλειτος

«Πάντα κατ'έριν γίγνεται, το αντίξουν συμφέρον και εκ των διαφερόντων η καλλίστη αρμονία». Ηράκλειτος Τα πάντα γεννώνται από την διαπάλη και την αντίθεση. το ενάντιο είναι στ αλήθεια το συμβατό. Και από τα διαφορετικά προκύπτει η καλλίστη αρμονία

«Όπως και του αγάλματος, έτσι και όλα τα μέρη της ζωής μας πρέπει να είναι αρμονικά.» Σωκράτης

«Την τε Αρετήν Αρμονίαν είναι, και την Υγιείαν, και το Αγαθόν άπαν, και τον Θεόν . δι ο και καθ Αρμονίαν συνιστάναι τα όλα . φίλιαν τε είναι εναρμόνιον ισότητα.» Πυθαγόρας Και η Αρετή, και η Υγεία, και το Όλον του Α γαθού είναι Αρμονία . και ο Θεός ο ίδιος. Γι αυτό τα πάντα έχουν συντεθει άρμονικά. Και η φιλία, είναι εναρμόνια ισότητα.

ΑΥΤΑΡΚΕΙΑ

Μηδενί φθόνει Σόλων ο Αθηναίος-Δελφ.παρ.

«Αλλοτρίων μη επιθύμει.» Κλεόβουλος ο Λίνδιος –Δελφ.παρ. Μην επιθυμείς ξένα αγαθά

«Αρκείσθαι παρευούσι και αλλοτρίων απέχεσθαι» .Φωκυλίδης ο Μιλήσιος Να αρκείσθε στα υπάρχοντα αγαθά και να μην εγγίζετε τα ξένα

«Το δ' αυτάρκες λέγομεν ούκ αυτώ μόνο τω ζώντι βίον μονώτιν, αλλά και γονεύσι και τέκνοις και γυναικί και όλως τοις φίλοις και πολίταις,επειδή φύσει πολιτικόν ο άνθρωπος». Αριστοτέλης Όταν μιλάμε για την αυτάρκεια, δεν την εννοούμε σαν ένα αγαθό που αφορά σ αυτόν που ζει μοναχικό βίο, αλλά και στους γονείς, και στα τέκνα, και στη γυναίκα, και σε όλους τους φίλους και συμπολίτες μας. Επειδή ο άνθρωπος είναι εκ φύσεως ον κοινωνικό.

ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑ-ΑΥΤΟΚΡΙΤΙΚΗ

Εδιξησάμην εμαυτόν. Ηράκλειτος Μελέτησα βαθειά τον εαυτό μου

«Γνώθι σ'αυτόν». Χείλων ο Λακεδαιμόνιος -Δελφ. παράγγελμα

«Σεαυτόν ίσθι» Δελφ. Παράγγελμα

«Χαλεπόν εαυτόν γνώναι» Θαλής ο Μιλήσιος Δύσκολο να γνωρίσεις τον εαυτό σου

«πή παρέβην; τι δ'ερεξα; τι μοι δέον ούκ ετελέσθη;» Πυθαγόρας: Τι έκανα πού δεν έπρεπε; Τι έκανα που έπρεπε;

«Αρχή σοφίας ,της αγνοίας η γνώσης» Κλεόβουλος ο Λίνδιος

«Γενοίο οίος εσσι μαθλων» Πίνδαρος Ανακάλυψε τις δυνατότητες σου και ανάπτυξε τις

«Νίκαν αυτόν εαυτόν πασών αρετών πρώτη και άριστη» Δημόκριτος Το να νικάς εσύ ο ίδιος τον εαυτόν σου ,είναι η πρώτη και η άριστη αρετή

ΒΡΑΧΥΛΟΓΙΑ-ΕΓΚΡΑΤΕΙΑ ΛΟΓΩΝ-ΣΙΓΗ

Επισφαλές προπέτεια. Περίανδρος ο Κορίνθιος. Δελ. Παρ.Η προπέτεια είναι επικίνδυνο πράγμα.

«Αποκρίνου εν καιρώ». Περίανδρος ο Κορίνθιος. Δελ. Παρ.Να απαντάς στην κατάλληλη στιγμή.

«Ο μέλλεις πράττειν μη πρόλεγε, αποτυχών γαν γελασθήση». Πιττακός ο Μυτιληναίος. Αυτά που σχεδιάζεις να κάμης μην τα προλέγης. Διότι αν από τύχης, θα γίνεις περίγελος.

«Πολλ' έχει σιγή καλά». Σοφοκλής.

«Μη σπεύδε λαλών». Πιττακός ο Μυτιληναίος. Δελ. Παρ.Μη βιάζεσαι να μιλήσης.

«Μη εν πολλοίς ολίγα λέγε, αλλ εν ολίγοις πολλά». Πυθαγόρας.

«Γλώττης κρατείν.» Κλεόβουλος ο Λίνδιος. Δελ. Παρ.

«Ουδέν σιωπής εστίν χρησιμότερον.» Μένανδρος.

ΓΛΥΚΥΤΗΣ

«Μη δείχνεσαι στα παιδιά με αυστηρό πρόσωπο. η γλύκα σου κερδίζει την αγάπη τους». Φωκυλίδης ο Μιλήσιος.

«Όχι με τη βία, άριστε δάσκαλε, αλλά παίζοντας να διδάσκης τα παιδιά»Πλάτων.

«Σε απαλά νήπια ποτέ μην απλώνης βίαιο χέρι». Φωκυλίδης.

ΓΝΩΣΗ

«Άπανθ' ο ζητούντος ευρίσκει πόνο». Σοφοκλής.

«Τα σπουδαία μελέτα.» Σόλων ο Αθηναίος. Δελ. Παρ.

«Μελέτα το Παν.» Περίανδρος ο Κορίνθιος. Δελ. Παρ.

«Δίδασκε και μάνθανε το άριστον.» Πιττακός ο Μυτιληναίος. Δελ. Παρ.

«Γηράσκω δ' αιεί πολλά διδασκόμενος.» Σόλων ο Αθηναίος.

«Καλόν δε και γέροντα μανθάνειν σοφά.» Αισχύλος.

«Το πάθος μάθος». Αισχύλος.

ΔΙΑΒΟΛΗ

«Διαβολήν μίσει». Περίανδρος ο Κορίνθιος. Δελ. Παρ.

ΔΙΑΝΟΙΑ

«Του σωματικού κάλλους αμείμων εστί ο της διανοίας κόσμος.» Αίσωπος Η ωραιότης της διανοίας είναι ανώτερη από το σωματικό κάλλος.

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

«Ο σύ μισείς ,ετέρω μη ποιήσεις» Κλεόβουλος ο Λίνδιος Δελφικό παράγγελμα

«Κριτής μη καθίσο. ειδημή ,τω ληφθέντι εχθρός έση» Σόλων ο Αθηναίος Δελφ. Παράγγελμα Μην γίνεσαι κριτής. ειδ' άλλως ,θα γίνης εχθρός εκείνου που θα κρίνης

«Τα δίκαια κρίνε» Κλεόβουλος ο Λίνδιος Δελφ. παράγγελμα

«Κρείττον το αδικείσθαι του αδικείν» Καλύτερα να υφίστασαι την αδικία ,παρά να τη διαπράττης Σωκράτης

«Δικαιοσύνην ασκείν λόγω τε έργω τε» Σόλων ο Αθηναίος Δελφ. Παράγγελμα Να εφαρμόζεις τη δικαιοσύνη με λόγια και έργα

«Και το πιο κρυφό έγκλημα δεν ξεφεύγει από το διαπεραστικό βλέμμα του βασιλιά του σύμπαντος ...Αυτός γνωρίζει να το ξεσκεπάζει στα βάθη της καρδιάς .Άλλοτε το τιμωρεί αυτοστιγμεί ,άλλοτε αργότερα .Και μερικές φορές ,η ποινή που αξίζει στον πατέρα ,πέφτει στα παιδιά του» Σόλων ο Αθηναίος.

«Εν δε δικαιοσύνη συλλήβδην πασ' αρετή εστί». Θέογνις ο Μεγαρεύς.

«Ειρήνη αν είναι δυνατό, αλλά δικαιοσύνη με κάθε τρόπο». Αριστείδης.

«Το έσχατο όριο της αδικίας είναι να νομίζεις δίκαιο εκείνο που δεν είναι». Σωκράτης.

«Φθιμένους μη αδίκει» Δελφικό παράγγελμα. Να μην αδικείς αυτούς που είναι σε δύσκολη θέση (αδυναμίας).

«Μηδενί δίκην δικάσης πριν αμφοίν μύθον ακούσης». Πλάτων. Μην καταδικάζεις κανέναν σε αντιδικία, πριν ακούσης τα επιχειρήματα και των δύο πλευρών.

«Ο μη αδικών μηδενός δείται νόμου». Πλάτων. Εκείνος που δεν αδικεί, δεν χρειάζεται κανέναν νόμο.

ΔΟΛΟΠΛΟΚΙΑ

«Μη δολοπλοκής και μη βάψης τα χέρια σου με αίμα.» Φωκυλίδης.

ΕΓΚΡΑΤΕΙΑ

«Θυμού κράτει.» Χίλων ο Λακεδαιμόνιος. Δελφικό Παράγγελμα .Να συγκρατής τις συναισθηματικές εξάρσεις.

«Ου δαπανάς ακολασταίνων». Πυθαγόρας.

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

«Εχθρός μου σαν τον Άδη είναι, όποιος άλλα λέγει κι άλλα κρύβει μέσα του.» Όμηρος.

«Ο διπρόσωπος άνθρωπος δεν μπορεί να είναι φίλος.» Αίσωπος.

«Όχι άλλα να χης στο νου και στην καρδιά, και να διδάσκης άλλα.» Φωκυλίδης.

«Παρόντας έλεγχε . ψιθυρισμούς μίσει». Βίας ο Πριηνεύς. Όταν κάποιος είναι παρόντες, πρόβαλε τις αντιρρήσεις και την κριτική σου. Πρέπει να απεχθάνεσαι τους ψιθυρισμούς.

ΕΙΡΗΝΗ

«Ειρήνη βαθύπλουτε και καλλίστα μακάρων θεών». Ευριπίδης.

«Ειρήνην αγάπα». Θαλής ο Μιλήσιος. Δελ. Παρ.

«Ειρήνη ανά γην κουροτρόφος.» Ησίοδος. Η Ειρήνη τρέφει τα παιδιά των ανθρώπων πάνω στη γη.

«Τας νίκας άνευ αίματος ποιείν». Πιττακός. Δελ. Παρ.

«Ειρήνη και πλούτος έχοι πόλιν, κακού δ' ουκ ερώμαι πολέμου». Θέογνις ο Μεγαρεύς. Μακάρι η Ειρήνη κι ο Πλούτος να κατέχουν την πόλη. Τον κακό πόλεμο δεν αγαπώ.

ΕΚΛΕΚΤΙΚΟΤΗΣ

«Άκουε τα προσήκοντα.» Περίανδρος. Δελφικό Παράγγελμα. Ν' ακούς μόνο τους εκλεκτούς λόγους.

«Δοκίμαζε φίλους.» Θαλής. Δελ. Παρ. Να δοκιμάζεις τους φίλους σου.

«Μη κακοίς ομίλει». Σόλων ο Αθηναίος. Δελ. Παρ. Να μη συναναστρέφεις κακούς ανθρώπους.

«Ποιού φίλον, όστις άριστος αρετή». Σόλων. Δελ. Παρ. Φίλο σου κάνε εκείνον, που είναι άριστος στην αρετή.

«Ηδέως έχε προς άπαντας χρω δε τοις βελτίστοις.» Ισοκράτης. Να είσαι ευχάριστος και ευγενής προς όλους, αλλά να συγχρωτίζεσαι με τους εκλεκτούς.

«Μηδένα φίλον ποιού, πριν αν εξετάσης πώς κέχρηται τοις προτέροις φίλοις.» Ισοκράτης. Μην κάνης κανέναν φίλο, αν πριν δεν εξετάσης πώς μετεχειρίσθη τους παλαιότερους φίλους του

ΕΛΕΟΣ

«Μη μέμφου πλην ελέησον.» Αίσωπος Να μην κατηγορής, αλλά να ελεής.

«Ποτέ δεν θα βάλω ζυγό σε άνθρωπο ούτε σ αυτόν τον εχθρό μου.» Θέογνις ο Μεγαρεύς.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

«Ω παίδες Ελλήνων ίτε, ελευθερούτε πατρίδ' ,ελευθερούτε δε παίδας, γυναίκας, θεών τε πατρώων έδη, θήκας τε προγόνων . νυν υπέρ πάντων ο αγών.» Αισχύλος

«Όλα θεραπεύονται, αρκεί να μην χαθή η ελευθερία». Πίνδαρος.

«Εύδαιμον το ελεύθερον, το δ ελεύθερον το εύψυχον.» Περικλής. Η ευτυχία είναι πηγάζει από την ελευθερία, κι η ελευθερία πηγάζει από τις γενναίες ψυχές.

ΕΛΠΙΣ

«Όσο υπάρχει βροχή, υπάρχει και ελπίδα .Ο Δίας που στέλνει τη θύελλα και τη βροχή, στέλνει όμοια και τις ηλιόλουστες ημέρες» Θεόκριτος.

«Γλυκύτατο είναι με θαρρετές ελπίδες να διαβαίνεις το δρόμο της μακρινής ζωής» Αισχύλος

«Εν ελπίσιν χρή τους σοφούς έχειν τον νουν.» Ευριπίδης Οι σοφοί πρέπει να έχουν τον νουν τους εμβαπτισμένον στις ελπίδες

«Ελπίς εν ανθρώποις μούνη θεός εσθλή ένεστιν.» Θέογνις Η Ελπίδα είναι η μόνη ευχάριστη θεότητα που έχει μέσα του ο άνθρωπος

ΕΞΟΥΣΙΑ

«Άρχεσθαι μαθών, άρχειν επιστήση» Σόλων ο Αθηναίος -Δ.Π Αφού μάθης να κυβερνάσαι,θα γνωρίσεις και να κυβερνάς

«Ου παννύχιον εύδειν βουληφόρον άνδρα,ω λαοί τα επιτετράφαται και τόσα μέμηλεν.» Όμηρος Δεν πρέπει να κοιμάται όλη τη νύχτα όποιος έχει εξουσία στα χέρια του . γιατί κρατάει την τύχη των λαών κι έχει πολλές φροντίδες

«Αρχή άνδρα δείκνυσι». Πιττακός Μυτιληναίος Η εξουσία φανερώνει το ποιόν του ανθρώπου

«Πλουτίσαντες από των κοινών παραχρήμα άδικοι γεγένηνται.» Αριστοφάνης Αυτοί που επλούτισαν από το δημόσιο χρήμα, αυτομάτως μετατράπησαν σε αδίκους

«Δει τον αγαθόν άνδρα παυόμενον της αρχής μη πλουσιώτερον, αλλά μάλλον ενδοξότερον γεγονέναι.» Βίας ο Πριηνεύς Ο ενάρετος άνθρωπος, όταν αποσύρεται από την εξουσία, δεν πρέπει να έχει γίνει πλουσιότερος, αλλά ,μάλλον, ενδοξότερος από πριν

«Ολιγαρχία μια μορφή διακυβερνήσεως, που στηρίζεται στην αξία της ιδιοκτησίας και στην οποία ο πλούσιος έχει κάθε δύναμη και ο φτωχός δεν έχει καμία.» Πλάτων

«Οι τύραννοι είναι φίλοι των ύπουλων και διεφθαρμένων, επειδή τους κολακεύουν κι αυτό τους αρέσει. Κανένας άνθρωπος με ανώτερη μόρφωση και τιμιότητα δεν κυριεύεται από αυτό το ελάττωμα, γιατί, οι καλοί, μπορούν να αισθάνονται στοργή για τους φίλους αλλά δεν τους κολακεύουν. Αντίθετα, οι κακοί, επαινούν τις κακές πράξεις των ισχυρών και συμμετέχουν σ αυτές» Αριστοτέλης.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

«Των όντων αγαθών και καλών άνευ πόνου και επιμελείας οι θεοί διδόασιν ουδέν ανθρώποις.» Ξενοφών. Από ότι είναι πράγματι αγαθό και καλό, τίποτε δεν έδωσαν οι θεοί στους ανθρώπους δίχως κόπους και επιμέλεια.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ

«Πάσα επιστήμη χωριζομένη της αρετής, πανουργία ού σοφία φαίνεται.» Πλάτων. Κάθε επιστήμη, αν δεν συνοδεύεται από την Αρετή, είναι όμοια της πανουργίας και όχι της σοφίας.

«Είναι αδύνατον να γνωρίση κάποιος την έκταση της Συμπαντικής Επιστήμης». Σόλων ο Αθηναίος.

«Ανάμεσα στην ιατρική και την φιλοσοφία δεν υφίσταται πραγματική διαφορά.»
Ιπποκράτης.

«Μελέτα, παιδί μου ιστορία...γιατί έτσι θα γίνεις χρήσιμος στην ανθρώπινη κοινωνία και το μυαλό σου θα γίνη οξύτερο και καθαρότερο».

«Μηδ'εις αγεωμέτητος εισιέτω.» Πλάτων.

ΕΥΒΟΥΛΙΑ

«Κράτιστον χρημάτων ευβουλία» (Σοφοκλής)(Το καλύτερο από όσα διαθέτει ο άνθρωπος είναι η καλή γνώμη)

«Ο κακώς διανοηθείς περί των οικείων ,ουδέποτε καλώς βουλευεται περί των αλλοτρίων» (Ισοκράτης) (Εκείνος που άσχημα έχει σκεφθεί για όσα των αφορούν ,ουδέποτε θα γνωμοδοτήσει καλά για τα ζητήματα άλλων)

ΕΥΓΕΝΕΙΑ – ΕΥΠΡΕΠΕΙΑ

Γελά ο μωρός καν τι μη γελοίο η (Πιττακός ο Μυτιληναίος Δελφ. Παράγγελμα) (Ο ηλίθιος γελά και όταν δεν υπάρχει κάτι γελοίο)

«Η ειρωνεία συχνά σημαίνει έλλειψη πνεύματος» (Σόλων ο Αθηναίος)

«Μη στιγματίσεις το δέρμα του δούλου σου όνειδος είναι για αυτόν και για σένα»
(Φωκυλίδης ο Μιλήσιος)

«Αυθαδία τοι σκαιότητ'οφλισκάνεις» (Σοφοκλής) (Δίχως αμφιβολία ,η αυθάδεια συντρέχει με την σκληρότητα και την κακία)

«Όταν ο νους υπό οίνου διαθφαρή ,ταύτα πάσχει τοις άρμασι τοις τους ηνιόχους αποβάλουσιν» (Ισοκράτης) (Όταν ο νους διαφθείρεται από το μεθύσι ,παθαίνει ό,τι και τα άρματα που έχουν χάσει τους ηνιόχους τους) Όποιος συνήθισε ν'αντιμετωπίζει ήρεμα ,με καλωσύνη και ευγένεια τα πράγματα της ζωής ,αυτός εύκολα μπορεί εύκολα να συναναστρέφεται τους ανθρώπους με ευγένεια και πραότητα
(Πλούταρχος)

ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ

«Ευποιίας ης έτυχες ,μνημόνευε» (Κλεόβουλος ο Λίνδιος Δελφ. Παράγγελμα) (Την ευεργεσία που έλαβες, να την μνημονεύης)

«Η αχαριστία είναι προδοσία κατά της ανθρωπότητας» (Θεόφραστος)

ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑ

«Κάλλιστον το δικαιοτάτον ,λήστων δε υγιαίνειν ,πράγμα δε τερπνότατον ,του τις ερά ,τυχείν» (Δηλιακόν επίγραμμα στο Λητήον της Δήλου από τον Θεόγνι τον Μεγαρέα)
(Το ωραιότερο πράγμα είναι η απόλυτη δικαιοσύνη. έπειτα βέβαια η υγεία ,και το εξαιρετικά ευχάριστο είναι ό,τι επιθυμεί κανείς να το πετυχαίνη)

«Η ευδαιμονία δεν βρίσκεται στα μεγάλα κοπάδια ,ούτε στον χρυσό. Η ψυχή είναι έδρα αυτής της θεότητας» (Δημόκριτος)

«Η αληθινή ευδαιμονία συνίσταται σε βίον αγαθό και ευτυχή θάνατο» (Σόλων ο Αθηναίος)

«Ολβιος ος θείων πραπίδων εκτήσατο πλούτον ,δειλος δ'ος σκοτόεσσα θεών περι δόξα μέμηλεν» (Εμπεδοκλής) (Ευτυχισμένος εκείνος που κατέκτησε τον πλούτον των θείων νοημάτων και αισθημάτων ,και αξιοθρήνητος εκείνος που έχει θολή για τους θεούς ιδέα)

«Κάθε άνθρωπος αναζητεί την ευδαιμονία. Είναι αυτή ο σκοπός της ανθρώπινης ζωής. Αν την ορίσουμε σωστά, είναι ενέργειες σύμφωνες με την αρετή» (Αριστοτέλης)

«Θεωρώ ευτυχισμένο εκείνον που αποκτά χρήματα χωρίς αδικίες και τα χρησιμοποιεί για έργα καλά και ωφέλιμα» (Ξενοφών)

«Ενώ οι άλλοι αγοράζουν ακριβά τα αντικείμενα των απολαύσεων τους, εγώ προμηθεύομαι ,δίχως καμμίαν δαπάνη τις χαρές της ψυχής ,που είναι απείρως καθαρότερες» (Ξενοφών)

«Η ευδαιμονία είναι μια αρετή για την οποία δεν μεταμελείται κανείς» (Σωκράτης).

ΕΥΘΥΜΙΑ

«Σκοπός της ζωής είναι η ευθυμία, όχι εκείνη που ταυτίζεται με την ηδονή, αλλά εκείνη, κατά την οποία η ψυχή διάγει με γαλήνη και ηρεμία, χωρίς να ταραάζεται από φόβο η δεισιδαιμονία, η από άλλα πάθη.» Δημόκριτος.

«Η μελαγχολία είναι ο πλησιέστερος γείτονας της παραφροσύνης.» Αντιφάνης

«Η λύπη είναι δένδρο που καρποί του είναι τα δάκρυα»Φιλήμων

«Ακούσατέ με, ένδοξες Χάριτες, θυγατέρες του Διός και της Ευρυνόμης με τη βαθιά αγκαλιά, Αγλαΐα και Θάλεια κι Ευφροσύνη πανευτυχή ...περιπόθητες στους ανθρώπους.....ούτε της σοφίας, μήτε της αρετής και της δραστήριας τόλμης το καύχημα....φέρει χαρά δίχως εσάς.....»Υμνος Χαρίτων

«Δεν αγαπώ εκείνον που δίπλα στο μεγάλο κροντήρι, πίνοντας κρασί, τραγούδια λέει για μάχες και για το δακρυογέννητο τον πόλεμο . Μα εκείνον που σμίγοντας τα πρόσχαρα της Αφροδίτης δώρα και των Μουσών, την ποθητή χαρά στο νου του φέρνει.»Ανακρέων

ΕΥΚΟΣΜΙΑ

«Ευ το σώμα έχειν και την ψυχήν».Κλεόβουλος ο Λίνδιος -Δ.Π Φρόντιζε το σώμα και την ψυχή σου, να είναι ωραία και υγιή

«Οι νέοι πρέπει να είναι κόσμιοι στην εμφάνιση, στο βάδισμα και στην περιβολή».Ισοκράτης

«Φιλοκαλούμεν μετ'ευτελείας».Περικλής Επιζητούμε το ωραίο με απλά μέσα και απλές μορφές

ΕΥΛΑΒΕΙΑ

«Ευλάβεια, πανσεβάσμια θεά που χρυσοφτέρουγη περπατάς πάνω απ'τη γη»
Ευριπίδης – Βάκχες

«Περί την απορρήτων μηδενί λέγε» Ισοκράτης Σε κανέναν μη μιλάς για τα απόρρητα (μυστήρια)

«Ενεκα χρημάτων μηδένα θεών ομόσεις»Ισοκράτης Σε κανένα θεό μην ορκιστείς κατόπιν αμοιβής

ΕΥΝΟΜΙΑ

«Των Αθανάτων καλώ και των θνητών τον αγνό βασιλέα, τον ουράνιο Νόμο, τον αστροθέτη, την δίκαιη σφραγίδα του θαλάσσιου πόντου και της γης, της φύσεως τη βεβαίωση, τον φροντιστή της σταθερότητάς της, που την διασφαλίζει με μερικότερους νόμους, ειδικούς, με τους οποίους κατευθύνει τα πάντα από ψηλά και τα πάντα διατρέχει, αυτός ο κυρίαρχος του ουρανού, ο Υπέρτατος Νόμος . Τον άδικο φθόνο αυτός αποδιώκει ,ωσάν κίνηση ορμητική . Αυτός ξυπνά και δοξάζει τους τρόπους, που οδηγούν τους θνητούς σε καλά τέλη του βίου. Διότι μόνος αυτός κατέχει το πηδάλιον όσων χαίρονται το δώρο της ζωής, μέσα στις σωστές γνώμες υπάρχοντας, αμετάτρεπτος, αδιάπτωτος, πριν από τους αιώνες, πανάρχαιος, πολύπειρος, σύννοικος φίλος των δικαίων, βαρύς τιμωρός των ανόμων. Μακάριε συ και πολύτιμε, κομιστή ευτυχίας, αγαπημένηε μας, καλόκαρδος και μεγάλθυμος γίνε . Και μη μας λησμονείς, άριστε».Ορφικός Ύμνος LXIV-Νόμου

«Ευνομία δ'άρτια και εύκοσμα πάντ'αποφαίνει, και θ'άμα τοις αδίκοις αμφιτίθησι πέδε.»Σόλων ο Αθηναίος. Η Ευνομία παρουσιάζει τα πάντα άρτια και ωραία, ενώ τους αδίκοις τυλίγει με δεσμά.

ΕΥΠΡΑΞΙΑ

«Πράττε δίκαια « Περίανδρος ο Κορίνθιος Δέλ. Παρ.

«Πράττε αμεταμέλητα» Χείλων ο Λακεδαιμόνιος. Δ.Π.

«Μη την όψιν καλλωπίζου, αλλ εν τοις επιτηδεύμασιν ίσθι καλός» Πιττακός ο Μυτιληναίος. Δελφ. Παρ.Μην καλλωπ.ίζεσαι εξωτερικά, αλλά φρόντιζε να είσαι ωραίος στα έργα σου.

«Βραδέως εγχείρει . ο δ'αν άρξει διαβεβαιού.» Βίας ο Πριηνεύς. Μην βιάζεσαι ν αρχίσης ένα έργο . αλλά αυτό που θα ξεκινήσεις, υπερασπίσου το

«Τα λόγια έχουν την αξία σκιάς μπροστά στα έργα. Το έργο αποδεικνύει» Ξενοφών.

ΕΥΣΕΒΕΙΑ

«Ευσέβεια άσκει» Πιπτακός ο Μυτιληναίος Δελφ.Παρ. Να τηρής την ευσέβεια .

«Αθάνατους μεν πρώτα Θεούς ,νόμω ως διάκειται ,τίμα . και σέβον όρκον»
Πυθαγόρας. Πρίν από όλα να τιμάς τους Θεούς ,έτσι όπως και οι νόμοι, οι παράδοση
και οι θεσμοί το προστάζουν . και να σέβεσαι τον όρκο.

«Θεούς αιδού και δέδιθι». Θεόγνις ο Μεγαρεύς. Να ντρέπεσαι και να δέεσαι τους
Θεούς.

«Θεοίς εύχου ,Θεοίς επί κράτος . ου τι άτερ θεών γίγνεται ανθρώποις ουτ' αγαθά ούτε
κακά.» Θεόγνις ο Μεγαρεύς. Να προσεύχεσαι στους Θεούς , για κάθε δύναμη που
επιθυμείς .Διότι ,τίποτε δεν γίνεται δίχως τη συνδρομή των θεών ,ούτε καλό ούτε
κακό.

ΕΥΦΗΜΙΑ

«Φήμη κακή αργαλή φέρει χαλεπόν δ αποθέσθαι.» Ησιόδος. Η κακή φήμη είναι
βαρύ φορτίο , και είναι δύσκολο ν απάλλαγείς από αυτήν .

«Η φήμη είναι η ευωδία των καλών πράξεων «Σαπφώ.

«Ο γιατρός δεν πρέπει να νοιάζεται καθόλου για την αμοιβή του ,αλλά πάρα πολύ να
φροντίζει για την φήμη του.» Ιπποκράτης.

ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ

«Παντού η ζωή είναι ωραία .Στην αγορά βλέπεις επαινετές πράξεις . μέσα στα σπίτια
ξεκουράζεσαι . στους αγρούς η ομορφιά της φύσεως . στη θάλασσα το κέρδος. στα
ξένα μέρη ο θαυμασμός . παντρεμένος θα έχης άριστο νοικοκυριό . ανύπαντρος ζεις
ξένοιαστος . τα παιδιά πόθος . ο άτεκνος βίος δίχως φροντίδες . τα νιάτα δύναμη. τα
γεράματα εμπνέουν ευλάβεια Λοιπόν τι προτιμάς τη ζωή ή το θάνατο» Μητροδωρος
ο Λαμψακηνός

«Να θλίβεσαι όταν βλέπεις κάποιους να κάνουν το κακό Όμως να πιστεύεις πάντα και
να προσδοκάς τη βελτίωση των ανθρώπων» Απολλόδωρος.

ΕΧΕΜΥΘΕΙΑ

«Λόγων απορρήτων εκφορά μη ποιού.» Περίανδρος ο Κορίνθιος.

«Ό αν μη ίδης, μη λέγε. ειδώς σίγα.» Σόλων ο Αθηναίος Εκείνο που δεν γνωρίζεις,
μην το αναφέρεις. Και όταν το μάθεις, σώπαινε.

«Όυ πάντα τοις πάσι ρητά.» Πυθαγόρας. Δεν μπορούν τα πάντα να λέγονται στους
πάντες.

«Απορρήτων επέων σφραγίς γλώσση επικείσθω». Λουκιανός. Για τα μυστικά λόγια
πρέπει να σφραγίζεται η γλώσσα.

«Όποιος έλαβε μυστικά για να τα φυλάξη και τα είπε, η άδικος είναι η ασυγκράτητος.» Αναξανδρίδης.

ZΩΗ

«Θα προτιμούσα, ζώντας πάνω στη γη, να υπηρετούσα άνθρωπο φτωχό, παρά να βασιλεύω στο πλήθος των νεκρών.» Όμηρος.

«Βίος ανεόρταστος, μακρά οδός απανδόχεντος.» Δημόκριτος. Ζωή δίχως γιορτές, είναι σαν μακρύς δρόμος δίχως πανδοχεία.

«Όυ το ζην περί πλείστου ποιητέον, αλλά το ευ ζην.» Πλάτων. Δεν χρειάζεται να φροντίζει κανείς τόσο για το να ζη, όσο για το να ζη με καλό τρόπο.

«Έκ του βίου κράτιστόν εστί εξελθείν ως εκ συμποσίου, μήτε διψώντα, μήτε μεθύοντα.» Αριστοτέλης. Το καλύτερο είναι να φεύγη κάποιος από την ζωή όπως από συμπόσιο, μήτε διψασμένος, μήτε μεθυσμένος.

ΗΔΟΝΗ

«Δεν πρέπει να θέλη κανείς οποιαδήποτε απόλαυση, αλλά να διαλέγη μονάχα εκείνη που σχετίζεται με το ωραίο.» Δημόκριτος.

«Η εγκράτεια αυξάνει τις ηδονές και τις κάνει πιο έντονες.» Δημόκριτος.

«Αι μεν ηδοναί θνηταί, αι δ' αρεταί αθάνατοι.» Περίανδρος ο Κορίνθιος. Δ. Π.

«Ηδονή φεύγε ήτις ύστερον λύπην τίκτει.» Σόλων ο Αθηναίος. Δελφ. Παρ.

«Ηδονή κράτει.» Κλεόβουλος ο Λίνδιος. Δελφ. Παρ.

«Βραχεία τέρψις ηδονής κακής.» Ευριπίδης.

«Όι μεγάλες τέρψεις γεννιώνται με το να βλέπη κανείς καλές πράξεις.» Δημόκριτος.

«Τας ηδονάς θήρευε τας μετά δόξης.» Ισοκράτης. Να θηρεύης εκείνες τις ηδονές, που τις συνοδεύει η δόξα.

«Δεν είναι δυνατόν να ζη κάποιος ευχάριστα δίχως φρονιμάδα, καλοσύνη και δικαιοσύνη, αλλά ούτε και να ζη φρόνιμα, ενάρετα και δίκαια μπορεί, αν δεν ζη και ευχάριστα.» Επίκουρος.

ΗΘΟΣ

«Ηθος ανθρώπου δαίμων». Ηράκλειτος Το ήθος είναι θεός προστάτης του ανθρώπου

«Ηθος πηγή βίου αφ'ης αι κατά μέρος πράξεις ρέουσιν.» Ζήνων ο Κιτιεύς Το ήθος είναι πηγή ζωής από την οποία απορρέουν οι επιμέρους ανθρώπινες πράξεις

-«Τη μεγαλύτερη σωφροσύνη παρουσιάζει η δημοκρατία, όπου οι πολιτικοί φοβούνται περισσότερο την ηθική κατηγορία, παρά το νόμο» Πλούταρχος.

ΗΠΙΟΤΗΣ-ΑΥΤΟΚΥΡΙΑΡΧΙΑ

«Εριν μίσει.» Δελφικό Παράγγελμα

«Μη απειλείν μηδενί.» Χείλων ο Λακεδαιμόνιος - Δελφικό Παράγγελμα

«Θυμού κράτει» Χείλων ο Λακεδαιμόνιος - Δελφικό Παράγγελμα

«Ουδείς ελεύθερος ,εαυτού μη κρατών.» Πυθαγόρας

«Εν οργή μήτε λέγειν μήτε πράσσειν.» Πυθαγόρας

«Ουδέν οργής αδικώτερον η τον έχοντα πημαίνει». Θέογνις ο Μεγαρεύς Τίποτα πιο άδικο από την οργή ,η οποία φθείρει αυτόν που κυριεύει

«Μην σηκώνεις χέρι. βάζε στην οργή χαλινάρι». Φωκυλίδης ο Μιλήσιος

ΗΡΩΕΣ

«...τέταρτο γένος έπλασεν ο Δίας,.....πιο δίκαιο και πιο ανδρείο, το θείο το γένος των ηρώων που τους λεν ημίθεους.....ο Δίας τους έφερε στα πέρατα της γης.....και ζούνε αυτοί μ απίκραντη στα στήθη τους ψυχή μέσα στον μακαρίων τα νησιά.....μακάριοι ήρωες αυτοί...». Ησίοδος

«Τίμα ήρωες αγαπούς.» Σόλων ο Αθηναίος - Δελφικό Παράγγελμα

«Τους ήρωες δεν τους βρίσκεις ποτέ στο σκοτάδι» Αριστοφάνης

ΘΑΝΑΤΟΣ

«Άκουσε με, συ που κρατείς όλων των ανθρώπων /την ζωήν, που δίνεις αγνόν χρόνο σ' εκείνους /που δεν πλησιάζεις /ο ύπνος ο δικός σου θραύει την ψυχή /και σέρνει το σώμα. γιατί λύνεις τα δεσμά που η φύση έχει βάλει σ' αυτά /...από εσένα μόνον εκτελείται εκείνο /που είναι μοίρα κοινή /και μόνο εσύ δεν πείθεσαι ,μήτε από προσευχές ,μήτε από παρακλήσεις ./Μακάριε, σου ζητώ να έρχεσαι ύστερα από μακρούς χρόνους ζωής /και σε παρακαλώ με προσευχές και θυσίες γι' αυτό /ώστε το γήρας να γίνει βραβείο καλό /στους ανθρώπους» Ύμνος LXXXVII

«Ο Θάνατος ουδέν προς ημάς. το γαρ διαλυθέν αναισθητεί, το δε αναισθητον ουδέν προς ημάς.» Επίκουρος. Ο Θάνατος δεν είναι τίποτα για εμάς, διότι εκείνο που έχει πλέον διαλυθή είναι αναισθητο. και το αναισθητο δεν μας αφορά.

«Όταν εμείς υπάρχομε ζώντες, ο θάνατος δεν υφίσταται. και όταν έλθη ο θάνατος ,τότε εμείς δεν υπάρχομε» Επίκουρος

ΘΕΙΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ

«Ου τοι απόβλητ'εστί θεών ερικυδέα δώρα» Όμηρος Δεν είναι, βέβαια, αξιοκαταφρόνητοι των θεών τα δώρα, καρποί μεγάλων φροντίδων

«Ό,τι ακριβό μας χάρισαν οι θεοί ,δεν πρέπει να το περιφρονούμε» Πιττακός ο Μυτιληναίος ή Περίανδρος ο Κορίνθιος» ό,τι αγαθό πράττεις ,εις θεούς ανάπεμπε» Βίας ο Πριηνεύς

«Χάρις τη μακαρία φύσει ότι τα αναγκαία εποίησεν ευπόριστα ,τα δε δυσπρόσιτα ουκ αναγκαία» Ευριπίδης Ευλογημένη να' ναι η φύση η μακαρία ,που όσα είναι αναγκαία τα έκαμε εύκολα ν' αποκτηθούν ,και όσα είναι δύσκολα ,τα έκαμε περιττά

ΘΕΟΣ

« Θεός ζώνων αυτάρκης εν ευδαιμονία ,αίδιος , της αγαθού φύσεως αιτία» ,ο Θεός είναι έμβιο όν που χαίρει απόλυτης αυτάρκειας σε κατάσταση ευδαιμονίας, ουσία αγέννητη και άφθαρτη ,αιτία της δημιουργίας του υπέρτατου καλού. Πλάτων .

«Ο Θεός είναι όν αθάνατον ,λογικόν , τέλειον, νοερόν εν ευδαιμονία ,κακού παντός ανεπίδεκτον ,προνοητικόν κόσμον τε και εν τω κόσμω .Μη είναι ανθρωπόμορφον. είναι δημιουργόν των όλων ,ώσπερ πατέρα πάντων» .Ζήνων ο Κιτιεύς .

«Θεός ύπατος μήστωρ εν αιθέρι ναίων «. Όμηρος. Ο Θεός είναι υπέρτατος ρυθμιστής , και κατοικεί στον αιθέρα.

«Τον Θεό να τον θεωρείς ον άφθαρτον και μακάριον, όπως μας τον παρουσιάζει η κοινή σε όλους μας παράσταση του Θεού και να μη του επισυνάπτεις τίποτε ξένο προς την αφθαρσία και την αιωνιοτήτά του»Επίκουρος.

«Περί Θεών λέγε ως εισίν .» Βίας ο Πριηνεύς. Δελ. Παρ. Όταν μιλάς για τους Θεούς ,να λες για αυτούς αυτό που τους ταιριάζει στην αληθινή φύση.

«Πάντες δε Θεών χατέουσ'άνθρωποι.» Όμηρος. Όλοι οι άνθρωποι έχουν ανάγκη των Θεών.

«Τοις Θεοίς τίθει τα πάντα». Αρχίλοχος (Απόσπ.56). Τα πάντα ν αποδίδεις στους Θεούς. Όλα άφηνέ τα στη θέληση των Θεών.

«Πρεσβύτατον των όντων Θεός, αγέννητον γαρ και μήτε αρχήν έχον, μήτε τελετήν» Θαλής ο Μιλήσιος Απ' όλα τα όντα ,ο θεός είναι το αρχαιότατο .Διότι είναι αγέννητος, και μήτε αρχή έχει ,μήτε πέρας

«Εστιν ηγεμών και άρχων απάντων θεός, εύς αεί εών ,μόνιμος ,ακίνητος ,αυτός εαυτώ όμοιος ,έτερος των άλλων» Πυθαγόρας Υπάρχει κάποιος θεός ηγεμόνας και άρχοντας των πάντων. Είναι πάντοτε ένας, σταθερός, ακίνητος, όμοιος μόνον προς τον εαυτόν του, διαφορετικός από τους άλλους

«Ει θεοί εισί κακοί ,ουκ εισί θεοί» Ευριπίδης Αν οι θεοί είναι κακοί ,δεν είναι θεοί

«Τίποτε δεν κάνει ο θεός που να μην αρμόζει σε μια μακάρια και άφθαρτη φύση»
Διονύσιος Αλικαρνασεύς

«Ουδέν εκφεύγει το θείον. Τούτο γνώσκειν σε δει. Αυτός εσθ' ημών επόπτης,
αδυνατεί δ ουδέν θεός». Επίχαρμος . Τίποτε δεν μένει άγνωστο στους θεούς. πρέπει να
το γνωρίζεις. Ο θεός είναι επόπτης μας ,και τίποτε γι αυτόν δεν είναι αδύνατον

«Μεταβιβληκτιών των περί θεούς δοξών τοις ανθρώποις, μεταβάλλειν χρή και τους
νόμους». Πλάτων. Αν αλλάξουν οι γνώμες των ανθρώπων σχετικά με τους θεούς αν
αλλάξει η θρησκεία πρέπει να αλλάξουν και οι νόμοι

ΘΕΟΣΕΒΕΙΑ

Ανδρών γαρ εστίν ενδίκων τε σοφών καν τοις δεινοίς μη τεθυμώσθαι θεοίς.
Αισχύλος. Οι δίκαιοι και σοφοί άνθρωποι και στις μεγάλες συμφορές δεν τα βάζουν
με τους θεούς.

«Καλύτερος είναι ο βωμός από τον πύργο»

«Όλα μπορούμε να τα περιμένουμε ,εκτός από το να εξουσιάσουμε τους
θεούς». Αισχύλος

«Η απιστία είναι η αιτία που αγνοούμε τα περισσότερα από όσα αφορούν στους
θεούς» Ηράκλειτος

«Συν θεοίς ουδέν απορήσωμεν». Ξενοφών Τίποτα δεν θα έχουμε ανάγκη ,αν οι θεοί
είναι μαζί μας

«Φυγάς ειμί θεόθεν.» Εμπεδοκλής Ξέκοψα από τους θεούς ,γι αυτό περιπλανιέμαι σαν
κατάδικος

«Οι θεοί δίνουν όλα τα αγαθά στους ανθρώπους τώρα όπως παλαιότερα. Όσα
βλαβερά ή ανωφελή συμβαίνουν στους ανθρώπους ,αυτά δεν τα δίνουν οι θεοί ,ούτε
παλαιότερα ούτε τώρα. Αυτοί οι ίδιοι τα προκαλούν ,ένεκα της φαυλότητάς
τους.» Δημόκριτος

«Θεούς μιάνειν ου τις ανθρώπων σθένει» Ευριπίδης Κανείς άνθρωπος δεν μπορεί να
μιάνει τους θεούς

«Ουδείς θεός δύσνους ανθρώποις.» Ευριπίδης Κανείς θεός δεν είναι δυσμενής προς
τους ανθρώπους

«Αναγκάσαι θεούς ουδέ γ'εις δύνατ' αν» . Ξενοφών Κανείς δεν μπορεί, βέβαια ,να
επιβάλλει τη θέλησή του στους θεούς

«Εύροις δ' αν επιών και πόλεις ατειχίστους, αγραμμάτους, αβασιλεύτους,
αχρημάτους. ανιέρους δε πόλεις και αθέους ουδείς έστιν ούδ' έσται γεγονώς
θεατής» Πλούταρχος.

«Όποιος νομίζει ότι προσφέροντας θυσίες με ταύρους και ερίφια και άλλα τέτοια ,ή με υφαντά πορφύρας και χρυσής γλαμύδας , ή με είδωλα από ελεφαντόδοντο και σμαράγδι , θα εξευμενίσει έτσι τους Θεούς ,αυτός πλανάταιΟ άνθρωπος για να' ναι αρεστός στο Θεό πρέπει να είναι δίκαιος και ενάρετος , να μη διαφθείρει παρθένες ,να μη μοιχέυει να μην κλέβει και να μην σκοτώνει προς χάριν των χρημάτων .Ούτε μια βελόνα ξένη μην επιθυμήσης ,γιατί ο Θεός στέκεται πλάι σου και βλέπει κάθε σου πράξη» .Φιλήμων ο Συρακούσιος .

«Τίμα το δαιμόνιον αεί μεν ,μάλιστα δε μετά της πόλεως» .Ισοκράτης. Αδιάκοπα τίμα τους θεούς ,αλλά ιδίως μαζί με όλη την πόλη .

ΙΣΟΤΗΣ

«Και οι επήλιδες πρέπει να ναι ισότιμοι πολίτες» .Φωκυλίδης ο Μιλήσιος.

«Φίλων ουδέν ίδιον ,αλλά κοινά τα χρήματα».Ευριπίδης . Μεταξύ φίλων δεν είναι τίποτε ιδιόκτητο, αλλά ότι έχουν είναι κοινό.

«Πάσα δουλεία παρά φύσιν εστί» .Αντιφάνης.

«Οι πολίτες επαναστατούν όχι μόνο για την ανισότητα του πλούτου τους αλλά και για την ανισότητα στις τιμητικές διακρίσεις». Αριστοτέλης.

«Αδιανέμητα πάντα πάντες κατέχετε»..Πυθαγόρας.

«Στη Σπάρτη επικρατούσε φοβερή ανωμαλία και πολλοί ακτήμονες και άποροι είχαν συγκεντρωθήθέλοντας ο Λυκούργος να εκδιώξει την αλαζονεία και τον φθόνο και την μοχθηρία και την ακολασία και τα ακόμη παλαιότερα και μεγαλύτερα από αυτά , νοσήματα κάθε πολιτείας ,του πλούτου δηλαδή, και την πτωχείαν κατέπεισεν τους πολίτες να πανεξετάσουν από κοινού τον πλούτο της χώρας και να την μοιράσουν έξ αρχής ώστε να ζουν όλοι εξισωμένοι και εξωμοιωμένοι στην περιουσία ,και τα πρωτεία να ζητούν δια της αρέτης». Πλούταρχος.

ΚΑΚΙΑ

«Κακίαν μίσει.» Δελφ. Παρ.

«Στον κακό άνθρωπο η αρχική ζωτικότητα του πνεύματος δεν διατηρείται πολύ» .Σοφοκλής .

«Κάκιστος γίγνεται ος αν τυρανικώτερος φύσει ων μοναρχήσει» .Αριστοτέλης . Εκείνος που ρέπει εκ φύσεως στον αυταρχισμό αν αναλάβει την βασιλεία γίνεται απόλυτα κακός .

«Ουκ αρετά κακά έργα.» Όμηρος. Δεν προκόβουν τα έργα της κακίας .

«Ουδείς εκών κακός». Σωκράτης. Κανείς δεν είναι κακός με τη θέλησή του.
ΚΑΛΛΟΣ

«Κάλλος μη σωφρονών τοις κεκτημένοις καθέστηκεν όνειδος «.Αίσωπος. Η ομορφιά δίχως σωφροσύνη έγινε ντροπή για όσους την είχαν.

ΚΑΛΟΣΥΝΗ – ΑΓΑΘΟΤΗΣ

«Αγαθούς τίμα» Περίανδρος ο Κορίνθιος, Δελφικό Παράγγελμα

«Άσκει καλοκαγαθίαν» Βίας ο Πριηνεύς, Δελ.παρ.

«Στους καλούς υπάρχει κάθε είδους σοφίας» Ευριπίδης

«Μόνο οι μεγάλες ψυχές ξέρουν πόση δόξα εξαρτάται από την καλοσύνη» Σοφοκλής

«Αγαθόν ου το μη αδικείν, αλλά το μη εθέλειν» Δημόκριτος (Αγαθότης δεν είναι το να μην αδικείς αλλά το να μην έχεις καμμία επιθυμία να αδικήσεις)

«Εφ όσον δεν μπορούμε να κατανοήσουμε το αγαθό με μίαν μόνο ιδέα, ας το κατανοήσουμε με τρείς με την ομορφιά, με την αρμονία και με την αλήθεια» Πλάτων

«Το μεγαλύτερο καλό είναι να κάνεις το καλό με κάθε τρόπο» Σοφοκλής «Πας ερυθριών χρηστός είναι μοι δοκεί» Μένανδρος. Μου φαίνεται πως εκείνος που κοκκινίζει είναι καλός άνθρωπος.

ΚΑΡΤΕΡΙΑ

«Το καλύτερο για τον άνθρωπο που πονάει είναι να αισθάνεται καθαρή την καρδιά του και να μην δυσφορεί για την τύχη του.» Αισχύλος . Όσα η μοίρα έταξε ,πρέπει κανείς ατάραχος να τα δέχεται γνωρίζοντας πως η δύναμη της ανάγκης είναι αήττητη» .Αισχύλος

«Πολλοί άρρωστοι, αν και γνωρίζουν ότι η κατάστασή τους είναι πολύ σοβαρή ,γιατρεύονται , επιδεικνύοντας καρτερία ,που την γεννά η καλωσύνη του γιατρού». Ιπποκράτης.

«Καρτερία είναι να υπομένης πόνους και λύπες για κάτι καλό» .Ιπποκράτης.

ΚΟΜΠΟΡΗΜΟΣΥΝΗ

«Πολλοί μεγάλα επαγγέλλονται, μηδέ μικρά ποιήσαι δυνάμενοι». Αίσωπος. Πολλοί μεγάλα πράγματα διαλαλούν, οι οποίοι ούτε μικρά δεν δύνανται να πράξουν.

«Ζευς γαρ μεγάλης γλώσσης κόμπους υπεχθαίρει». Σοφοκλής. Αλλά ο Ζευς της μεγάλης γλώσσας τους κομπασμούς τιμωρεί.

«Όστις γαρ αυτός φρονείν μόνος δοκεί, η γλώσσαν, ην ουκ άλλος, η ψυχήν έχειν, ούτοι διαιπτυχθέντες ώφθησαν κενοί». Σοφοκλής. Όποιοι νομίζουν, πως μόνοι αυτοί είναι φρόνιμοι ή πως έχουν γλώσσα η πνεύμα, που δεν έχουν άλλοι, αυτοί, αν τους ελέγξης καλά, θα αποδειχθούν ολότελα κενοί.

ΚΟΛΑΚΕΙΑ

«Μην κάνεις φίλους κόλακες τραπεζοκόρους. αυτοί χαϊδεύουν τις περιστάσεις για να τρώνε πολλά». Φωκυλίδης ο Μιλήσιος.

«Πέφυκε και άλλως άνθρωπος το μεν θεραπεύον υπερφρονείν, το δε μη υπείκον θαυμάζειν.» Θουκυδίδης. Και τούτο είναι στη φύση του ανθρώπου, να περιφρονεί τους κόλακες και να θαυμάζει εκείνους που δεν υποκύπτουν.

«Μίσει τους κολακεύοντας όσπερ τους εξαπατούντας.» Ισοκράτης.

ΚΟΣΜΙΟΤΗΣ

«Αισχρόν τον μεθύοντα παρ ανδράσι νήφεσιν είναι, αισχρόν δ'ει νήφων παρά μεθύουσι μένει.» Θέογνις ο Μεγαρεύς. Αισχρό είναι ο μεθυσμένος να βρίσκεται πλάι σε νηφάλιους και αισχρό να βρίσκεται ο νηφάλιος πλάι σε μεθυσμένους.

ΛΙΤΟΤΗΣ

«Τα εμά πάντα μετ'εμού φέρω».Βίας ο Πριηνεύς

«Πλουσιώτατος ο ελαχίστοις αρκούμενος. Αυτάρκεια γαρ φύσεως εστί πλούτος».Σωκράτης Πλουσιώτατος είναι εκείνος αρκείται στα ελάχιστα. Διότι ο πλούτος που προέρχεται από τη φύση είναι η αυτάρκεια.

«Φιλοκαλούμεν μετ' ευτελείας». Περικλής Με λιτότητα υπηρετούμε το ωραίο

«Ο Λυκούργος με τα κοινά συσσίτια εσκέφθη να πατάξει την τρυφή και να αφαιρέσει το πάθος για τον πλούτο ...έτσι, ώρισε να μην τρώνε....ξαπλωμένοι σε πολυτελή κρεβάτια....παχυνόμενοι υπό το σκότος ,σαν αδηφάγα ζώα...καταστρέφοντας μαζί με τα ήθη και τα σώματά τουςκαι έκαμε τον πλούτο αζήλευτο και άχρηστο με την κοινότητα των δειπνων και τη λιτότητα στη διαίτα».Πλούταρχος

ΛΟΓΙΚΗ

«Η Λογική είναι όπλο πιο διαπεραστικό από το σίδηρο».Φωκυλίδης ο Μιλήσιος

«Της άρρωστης ψυχής είναι γιατρός η λογική. Αισχύλος»

ΜΑΘΗΣΗ-ΠΑΙΔΕΙΑ

«Γηράσκω αεί διδασκόμενος».Σωκράτης

«Μη κατόκνει μακράν οδόν πορευέσθαι προς τους διδάσκειν χρήσιμον τι επαγγελομένους».Ισοκράτης Μη διστάξεις να πορευτείς πολύ μακριά για να πας σ εκείνους που συνηθίζουν να διδάσκουν κάτι χρήσιμο

«Από άνθρωπο αγράμματο μην απαιτείς αρετή».Σωκράτης

«Πολύ γαρ τοι μείζον με αγαθόν εργάσει αμαθείας παύσαι την ψυχὴν ἢ νόσου το σώμα». Πλάτων Πολύ μεγαλύτερο καλό θα μου κάνεις ,αν απαλλάξεις την ψυχή μου από την αμάθεια ,παρά το σώμα μου από την αρρώστια

«Πάντες άνθρωποι φύσει του ειδέναι ορέγονται». Αριστοτέλης Όλοι οι άνθρωποι ,εκ φύσεως, αγαπούν τη γνώση

«Βαρύ παιδευσία». Πιττακός ο Μυτιληναίος -Δελφ. Παράγ

«Απαιδευσία πάντων παθών μήτηρ» Πυθαγόρας

«Τις αρχά πολιτείας απάσης Νέων τροφά.» Πυθαγόρας. Ποια είναι η θεμέλια αρχή όλης της πολιτείας Η ανατροφή των νέων.

«Ότι μαθαίνει το παιδί με αγάπη, το διατηρεί στοργικά μέχρι τα γηρατεία του. Πρέπει λοιπόν να διαπαιδαγωγούνται με καλοσύνη τα παιδιά». Ευριπίδης.

«Παιδεία την εν υμίν, μόνον εστί θάνατον και θεϊον». Πλάτων. Από όλα όσα διαθέτουμε, η παιδεία είναι το μόνο θάνατο και θεϊκό.

ΜΑΤΑΙΟΔΟΞΙΑ

«Νόσος ψυχής το των αδυνάτων εράν». Βίας ο Πριηνεύς. Αρρώστια της ψυχής είναι να επιθυμείς τα αδύνατα.

ΜΑΤΑΙΟΠΟΝΙΑ

«Τα μηδέν ωφελούντα μη πόνει μάτην.» Αισχύλος. Τα ανώφελα μην επιδιώκεις μάταια.

«Εστι δε φύλον εν ανθρώποισι ματαιότατον όστις αισχύνην επιχώρια παπταίνει τα πόρσω μεταμόνοια θηρεύων ακράτοις ελποίσιν». Πίνδαρος. Είναι αδιάφορο το φύλο για τον άνθρωπο που περιφρονεί τα κοντινά και οικεία και επιδιώκει τα μακρινά, μάταια κυνηγώντας άπιαστες προσδοκίες.

ΜΕΤΑΜΕΛΕΙΑ

«Μεταμέλεια επί αισχροίσιν έργμασι βίου σωτηρήη». Δημόκριτος Το να μετανοείς για τις αισχρές σου πράξεις είναι σωτήριο για το βίο σου

«Αμαρτάνων μετανόει». Δελφικό Παράγγελμα. Όταν αμαρτάνεις να μετανοείς.

«Μόνη σιγή μεταμέλειαν ου φέρει». Μένανδρος Μόνον με τη σιωπή δεν δείχνεις τη μετάνοιά σου-πρέπει να τη δηλώνεις, δηλαδή. ΜΕΤΡΙΟΦΡΟΣΥΝΗ

«Καν ο χρόνος ενέγκη τινα εις δόξαν, της εαυτού αρχής μη επιλαθέσθαι αβέβαιος γαρ εστί ο βίος». Αίσωπος. Κι αν ο καιρός το φέρει να γίνει κάποιος ένδοξος, ας μη λησμονεί το ξεκίνημά του. Διότι ο βίος είναι αβέβαιος.

ΜΕΤΡΟΝ

«Η έννοια του μέτρου δεν είναι μετριότητας, αλλά αρμονική αναλογία, ισορροπία. Μέτρω χρω». Δελφικό παράγγελμα.»

«Να τηρής το μέτρον. Ζυγόν μη υπερβαίνειν». Πυθαγόρας.

«Μην υπερβάλλης. Μέτρον δε επί πάσιν άριστον». Πυθαγόρας.

«Το μέτρο, η ισορροπία είναι για όλα το άριστο.»

«Η ύπατη αρετή είναι η τήρησις του μέτρου.» Ηράκλειτος.

«Ηλιος ούκ αν υπερβήσεται μέτρα» Ηράκλειτος. Και ο ήλιος δεν μπορεί να υπερβή αυτά που του αναλογούν.

«Παν το πολύ τη φύσει πολέμιον». Ιπποκράτης. Κάθε υπερβολή είναι εχθρική για την φύση.

«Αγάπα των αγαθών μη την υπερβάλλουσαν κτήσιν, αλλά την μετρίαν απόλαυσιν.» Ισοκράτης.

«Τούτο άσκει, ο δύνασαι». Επίκτητος

ΝΟΜΟΣ

«Νόμοις πείθου». Χείλων ο Λακεδαιμόνιος. Δελ. Παρ.

«Όταν οι νόμοι εφαρμόζονται δίκαια για γηγενείς και ξένους, χωρίς να παραβιάζεται ποτέ το δίκαιο, τότε η πολιτεία ευημερεί». Ησίοδος.

«Ο Νόμος της Φύσεως είναι ο βασιλιάς των θνητών και των αθανάτων». Πίνδαρος.

«Ο λαός πρέπει να πολεμά για το Νόμο όπως πολεμά για να υπερασπίσει τα τείχη.» Ηράκλειτος.

«Η πόλη της οποίας οι πολίτες πείθονται σε μεγάλο βαθμό να τηρούν τους νόμους, διάγει ειρηνικά και στον πόλεμο είναι αήττητη.» Ξενοφών.

«Πόλεως ψυχή οι νόμοι εισίν.» Πλάτων.

ΝΟΥΣ – ΛΟΓΟΣ

«Τάχιστον νους, δια παντός γαρ τρέχει». Θαλής. Ο νους είναι το ταχύτερο από το κάθε τι, διότι τρέχει διαπερνώντας τα πάντα.

«Νούν ηγεμόνα ποιού». Σαπφώ. Κάνε νου ηγεμόνα.

«Καθαρόν αν τον νουν έχης, άπαν το σώμα καθαρός ει». Επίχαρμος. Αν έχεις τον νου σου καθαρό, είσαι καθαρός σε όλο σου το σώμα.

«Πάντα χρήματα ην ομού. είτε ο νους ελθών αυτά διεκόσμησε.» Αναξαγόρας ο Κλαζομέσιος. Τα πάντα ήσαν ανάκατα. Έπειτα, ήλθε ο νους και τα συνέταξε σύμφωνα με την ευταξία και την ομορφιά του κόσμου.

«Νούς λεπτότατον πάντων καθαρώτατον»». Αναξαγόρας ο Κλαζομέσιος. Κριτήριο τον λόγον, τας αισθήσεις μη ακριβείς υπάρχουν.» Παρμενίδης. Να χης κριτήριο τον νου. Διότι οι αισθήσεις δεν είναι ακριβείς.

ΟΙΗΣΙΣ

«Οίησις πημάτων παραιτλια εστί». Αίσωπος. Η οίηση είναι αιτία των δεινών.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

«Εστίαν τίμα». Δελφικό παράγγελμα.

«Ν' αγαπάς αυτούς που τρέφεις.» Δελ. Παρ.

«Άριστο σπιτικό είναι εκείνο που ο οικοδεσπότης δεν προκαλεί φόβο, αλλά αγάπη» Φωκυλίδης.

ΟΜΟΝΟΙΑ

«Ομόνοιαν χρωμένοις, σωτήριον.» Αίσωπος. Η Ομόνοια είναι σωτήρια σε όσους την τηρούν.

«Τα αγαθά μη φθονήσης του άλλου. πλήθη αστέρων φέγγουν δίχως να φθονούν το μεγαλύτερο του ήλιου φως. ούτε και η γη φθονεί τα ουράνια ύψη. ούτε κι οι ποταμοί τα πελάγη. πάντα όλα ομόνοια έχουν.» Φωκυλίδης.

«Από ομονοίης τα μεγάλα έργα.» Δημόκριτος Από την ομόνοια γίνονται τα μεγάλα έργα.

«Ομόνοια μέγιστον αγαθόν δοκεί ταις πόλεσιν είναι». Ξενοφών.

ΟΡΚΟΣ

«Ορκω μη χρω». Σόλων ο Αθηναίος. Δελφ. Παρ. Μην ορκίζεσαι.

«Όρκον παραιτήσαι, ει μεν οίον τε, εισάπαν. ει δε μη, εκ των ενόντων.» Επίκτητος. Να παραιτείσαι από τους όρκους αν είναι δυνατόν, πάντοτε διαφορετικά, όσο είναι δυνατόν.

«Μηδέ ομνύναι θεοίς...» Πυθαγόρας. Ούτε να ορκίζεσαι στους θεούς.

«Όταν κάποιος με τη θέλησή του ορκιστεί ψέμματα, αυτός πάρα πολύ βλέπει τους ανθρώπους» Ησίοδος

«Αθάνατους μεν πρώτα θεούς ,νόμω ως διάκειται τίμα και σέβου όρκον»Περίανδρος
ο Κορίνθιος Πρώτα απ' όλα να τιμάς τους θεούς όπως προβλέπουν οι νόμοι ,και να
σέβεσαι τον όρκο

«Τον ψεύδορκον δύσκολα τον συγχωρεί ο θεός» Πολύβιος

ΠΕΙΘΩ

«Πείσας λάβε ,ου βιασάμενος»Βίας ο Πριηνεύς Με την πειθώ, όχι με την βία ,να
πάρης αυτό που θέλεις

«Πολλάκις το πείθειν του βιάζεσθαι ανυτικώτερον εστί» Αίσωπος

«Το πείθεσθαι μέγιστον αγαθόν εστί και εν πόλει και εν στρατώ και εν οίκω»
Ξενοφών

«Ου θέμις τω ορθώς λέγοντι μη συγχωρείν» Πλάτων Είναι άδικο να μην πείθεται
κάποιος σ' εκείνον που λέγει το σωστό

ΠΛΕΟΝΕΞΙΑ

«Πλεονεξία μέγιστον ανθρώποις κακόν» Μένανδρος

«Οι δια πλεονεξίαν των πλειόνων επιθυμούντες και τα παρόντα αποβάλλουσιν»
Αίσωπος Εκείνοι που από πλεονεξία επιθυμούν τα περισσότερα ,χάνουν και όσα
έχουν

«Πολλώ τοι πλειόνους λιμού κόρος ώλεσεν ήδη άνδρας,όσοι μοίρης πλείν θέλουσιν
έχειν» Θεόγνις Λοιπόν ,σε μεγάλο βαθμό εχόρτασαν πείνα και χάθηκαν από αυτήν
όσοι θέλησαν να αποκτήσουν περισσότερα από όσα είχαν κανονικά

«Πλεονεξίη τα πάντα λέγειν, μηδέν δε εθέλειν ακούειν» Δημόκριτος Είναι πλεονεξία
να μιλάς για τα πάντα και να μην θέλης να ακούς τίποτε

ΠΛΟΥΤΟΣ

«Τι εστί πλούτος θησαυρός κακών ,εφόδιον ατυχημάτων ,χορηγία πονηρίας» Χείλων
ο Λακεδαιμόνιος Δελφ. Παράγγελμα

«Πολλοί μεν πλουτούσι κακοί ,αγαθοί δε πένονται» Σόλων ο Αθηναίος

«Πλούτον άδικον φεύγε» Βίας ο Πριηνεύς

«Ο πλούτος πάντοτε έχει καλές σχέσεις με τους φαύλους» Αίσωπος

«Μη πλουτείν άδίκως ,αλλ' εξ οσίων βιοτεύειν» Φωκυλίδης ο Μιλήσιος Μην
πλουτίζεις με άδικο τρόπο ,αλλά να βιοπορίζεσαι με τρόπους άμεμπτους

«Χρυσάφι ,κακών αρχηγέ ,διαφθορέα των πάντων ,...για σένα γίνονται οι πόλεμοι ,οι λεηλασίες ,οι φόνοι, τα τέκνα γίνονται των γονέων εχθροί και ομόιμοι αδελφοί μισούνται» Φωκυλίδης ο Μιλήσιος

ΠΟΛΙΣ – ΠΟΛΙΤΕΥΜΑ – ΠΟΛΙΤΗΣ

«Δημοκρατία κρείτον τυρρανίδος». Περίανδρος ο Κορίνθιος. Δελφ. Παρ. Η δημοκρατία είναι καλύτερη από την τυραννία.

«Πόλις άριστα πράττει, η μήτε πλουσίους έχουσα άγαν, μήτε πένητας πολίτας». Θαλής ο Μιλήσιος. Άριστη κατάσταση επικρατεί σε εκείνη την πόλη, που δεν έχει ούτε υπερβολικά πλούσιους, ούτε πένητες πολίτες.

«Εκείνες οι πόλεις ευδαιμονούν, στις οποίες οι αγαθοί τιμώνται, οι δε κακοί τιμωρούνται» Σόλων ο Αθηναίος.

«Δει τας πόλεις κοσμείν ουκ αναθήμασιν, αλλά ταις των οικούντων αρεταίς». Ζήνων ο Κιτιεύς Οι πόλεις πρέπει να στολίζονται όχι με αφιερώματα, αλλά με τις αρετές των κατοίκων τους.

«Τον του δήμου εχθρόν πολέμιον νόμιζε». Κλεόβουλος ο Λίνδιος. Τον εχθρό του λαού να τον θεωρείς εχθρό σου.

«Το μη άναρχον μήτε δεσποτούμενον σέβει». Αισχύλος. Να τιμάς το καθεστώς που δεν είναι ούτε αναρχία, ούτε δεσποτεία.

«Ένα από τα προνόμια της τυρρανίας είναι να λέγη και να κάνη ότι θέλει». Σοφοκλής.

ΠΟΝΗΡΙΑ

«Η δε μωρία μάλιστα αδελφή της πονηρίας έφυ.» Σοφοκλής. Η βλακεία είναι εκ φύσεως αδελφή της πονηρίας.

ΠΡΑΟΤΗΣ

«Πράος ίσθι.» Σόλων ο Αθηναίος. Δελφ. Παρ. Να είσαι πράος.

«Βία μηδέν Πράττειν» Κλεόβουλος ο Λίνδιος. Τίποτα μην κάνεις με τη βία.

«Εχθρας διαλύειν.» Κλεόβουλος.

«Κανείς, τίποτε δεν μπορεί να σκεφθεί οργισμένος.»Ευριπίδης.

ΠΡΟΝΟΙΑ

«Κυβερνάν εστί προβλέπειν» Αλκιβιάδης.

«Χρόνου φείδου». Χείλων ο Λακεδαιμόνιος. Μην σπαταλάς τον χρόνο σου.

«Ει μη φυλάσσης τα σμικρά απολείς τα μείζονα.» Ησίοδος. Αν δεν φυλάγης τα μικρά, χάνεις τα μεγαλύτερα αγαθά σου.

«Κώλυε τους μέλλοντας αμαρτάνειν» Περίανδρος. Δ.Π. Εμπόδιζε εκείνους που φαίνονται έτοιμοι να κάνουν λάθη.

«Πράττε αμεταμέλητα.» Περίανδρος. Δελ. Παρ.

«Καιρόν γνώθι» Πιττακός ο Μυτιληναίος. Δελ. Παρ. Να καταλαβαίνεις την κατάλληλη για κάτι στιγμή.

«Προόρα το μέλλον.» Κλεόβουλος. Να προβλέπης τα μέλλοντα.

«Στέργει τα παρόντα, ζήτηι δε τα βέλτιστα.» Ισοκράτης.

ΠΡΟΠΕΤΕΙΑ

«Μίσει το ταχύ λαλείν.» Βίας ο Πριηνεύς. Δελ. Παρ.

«Η γλώττα μη προτρεχέτω του νου.» Χείλων ο Λακεδαιμόνιος. Δελ. Παρ.

«Μη σπεύδε λαλών». Χείλων.

ΣΕΒΑΣΜΟΣ

«Πρεσβύτερον σέβου» Χείλων. Δελ. Παρ.

«Μη έριζε γονεύσι, καν δίκαια λέγεις». Πιττακός ο Μυτιληναίος. Δ. Π. Μην ερίζεις με τους γονείς σου ακόμη κι αν όσα λέγης είναι δίκαια.

«Είναι βαρύ παράπτωμα ν αψηφούμε τον λόγο του πατέρα». Αισχύλος.

«Τίποτε πιο αγαπητό στα παιδιά από τη μητέρα. Αγαπάτε ω τέκνα τη μητέρα σας. Δεν υπάρχει πιο αγνός και γλυκός έρωτας από αυτόν.» Ευριπίδης.

«Πας υμών αιδείσθω τον εαυτού πρεσβύτερον». Πλάτων. Ο καθένας πρέπει να σέβεται τους πρεσβύτερους.

«Βουλήν γερόντων πάσαν εις πράξιν λαβέ.» Μένανδρος. Για κάθε τι που σκέπτεσαι να κάμης, πάρε την γνώμη των γερόντων.

ΣΕΜΝΟΤΗΤΑ

«Μιμού τα σεμνά, μη κακούς μιμού τρόπους» Μένανδρος. Να ακολουθείς τα σεμνά, να μην μιμείσαι όσους έχουν κακό χαρακτήρα.

«Σεμνά γάρ σεμνύνεται» Ευριπίδης. Η σεμνότητα προσδίδει μεγαλοπρέπεια.

«Αρετής απάσης σεμνός ηγείται λόγος» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.). Η συζήτηση γύρω από τα σεμνά πράγματα, οδηγεί στην αρετή.

«Καλόν φέρουσι καρπὸν οἱ σεμνοὶ τρόποι» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.). Οἱ σεμνοὶ τρόποι θα χαρίσουν στον ἄνθρωπο ωραίους καρπούς.

ΣΟΦΙΑ

«Να εἶσαι παιδί με τα παιδιά, ἄνδρας με τους ἄνδρες, γέροντας με τους γέροντες. αὐτό εἶναι το ταλέντο του σοφοῦ». Πίνδαρος.

«Τον ζητούντα σοφὸν αὐτὸν πρότερον εἶναι δεῖ σοφόν.» Εμπεδοκλῆς. Αὐτὸς που ζητᾷ να βρεῖ κάποιον σοφὸ, πρέπει πρώτα να εἶναι ο ἴδιος σοφός.

«Σογία μόνον κτημάτων ἀθάνατον.» Ἰσοκράτης.

ΣΥΓΓΝΩΜΗ

«Συγγνώμη τιμωρίας κρείσσον.» Πιττακός. Δ. Π. Η συγγνώμη εἶναι προτιμότερη ἀπὸ την τιμωρία.

«Μπροστὰ σ αὐτοὺς που ἔσφαλαν παρὰ τη θέλησή τους ἀπὸ μία ἀστοχὴ κρίση, πρέπει να συκρατούμε τον θυμὸ μας.» Σοφοκλῆς.

ΣΥΜΠΟΝΙΑ

«Κακοπραγούντα μη ονειδεῖζεν.» Θαλῆς ο Μιλήσιος. Δελ. Παρ. Μην περιγελάς τον δυστυχή.

«Τω δυστυχοῦντι μη επιγέλα» Χείλων ο Λακεδαιμόνιος. Δελ. Παρ.

«Μην αφαιρήτε τους βωμούς ἀπὸ τους ναοὺς και τη συμπόνοια ἀπὸ τις καρδιές σας». Πυθαγόρας.

«Μηδενὶ συμφορὰν ονειδίσης. Και γαρ η τύχη και το μέλλον ἀόρατον.» Ἰσοκράτης. Κανέναν μην ἐξευτελίσης στη συμφορὰ του. Γιατί η τύχη των ἀνθρώπων εἶναι μία, και το μέλλον ἀόρατο.

«Μηδενὸς καταφρόνει.» Μένανδρος. Κανέναν μην περιφρονής.

ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΙΣ

«Εχθρας διαλύειν.» Κλεόβουλος.

«Η συμφιλιώση κάνει καλὸ και στους δύο ἀντιπάλους» Θουκυδίδης.

«Αν πέση το ζῶο του εχθροῦ σου, σήκωσέ το». Φωκυλίδης.

ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΗ

«Πῆμα κακὸς γείτων, ὅσσον ἀγαθὸς μέγα.» Ησίοδος. Συμφορὰ ο κακὸς γείτονας, κι ο ἀγαθὸς μέγα κέρδος.

«Τοις επιτηδείοις συγχρώ». Δελφικό παράγγελμα. Να συναναστρέφεται τους ικανούς.

«Μην συναναστρέφεται με τους κακούς. Μήτε να κατηγορήσ , μήτε να διαοληκτίζεσαι με τους καλούς». Ησίοδος.

«Η συζήτηση πλουτίζει το λογικό. Η μόνιμη συζήτηση μορφώνει μεγαλοφυΐες.» Κλεόβουλος ο Λίνδιος.

ΣΥΝΕΣΙΣ

«Πυρ μαχαίρα μη σκαλεύειν» .Πυθαγόρας. «Μην οξύνεις επιθετικές διαθέσεις - κ.τ.ο.»

«Χρη σιγάν ή κρείσσονα σιγής λέγειν» .Πυθαγόρας. Πρέπει ή να σωπαίνεις ή να λέγεις κάτι καλύτερο από τη σιωπή .

«Κάλιο να σε λένε λιγόψυχο παρά φυγά» . Αισχύλος.

«Όσοι βιάζονται πολύ , σκοντάφτουν» .Σοφοκλής.

«Η ανδρεία και η σύνεση πρέπει να συνοδεύει η μία την άλλη» .Ευριπίδης.

«Σπεύδε βραδέως». Χείλων ο Λακεδαιμόνιος. Δελφ. Παρ.

«Μην πάσι πιστεύε.» Πιττακός ο Μυτιληναίος. Μην πιστεής τον καθέναν.

ΣΩΦΡΟΣΥΝΗ

«Δει σώφρων , δίκαιος, αγαθός ανήρ σιγάν ή λαλείν τα καίρια.» Αισχύλος. Ο σώφρων ,δίκαιος, αγαθός άνθρωπος ,πρέπει να λέγη όσα επιβάλλουν και επιτρέπουν οι καταστάσεις.

«Μέγα το εν συμφορήσι, φρονέειν ά δει».Δημόκριτος . Είναι σπουδαίο να φρονής αυτά που πρέπει , όταν σε βρίσκουν συμφορές .

«Ευτυχών μεν μέτριος ίσθι , ατυχών δε φρόνιμος «. Περίανδρος ο Κορίνθιος .Δελφ. Παρ. 'Όταν ευτυχής να είσαι μετριόφρων και όταν δυστυχής φρόνιμος.

ΣΩΜΑ

«Των σωμάτων θηλυνομένων και αι ψυχαί πολύ ασθενέστεραι γίνονται» .Σωκράτης 'Όταν τα σώματα γίνονται μαλθακά και αι ψυχαί χάνουν τη δύναμή τους .

«Σώματος κάλλος ζωώδες , ει μη νους υπή» . Δημόκριτος 'Όταν λείπει ο νους ,το κάλλος του σώματος είναι ζωώδες..

«Άσκει τα των περί το σώμα γυμνασίων ,τα μη προς ρώμην ,αλλά προς υγείαν» Ισοκράτης . Να γυμνάζεις το σώμα , όχι για ν' αποκτήσεις δύναμη ,αλλά για την υγεία σου

«Ωραίος είναι ο θρίαμβος της πλαστικότητας του σώματος , ωραιότερος όμως ο θρίαμβος της ψυχής και του πνεύματος» . Ισοκράτης .

«Μάλιστα το σώμα συνεργεί στην ψυχή και συγκάμνει» .Πλούταρχος. Πάρα πολύ το σώμα συνεργάζεται και κοπιάζει μαζί με την ψυχή

ΤΑΠΕΙΝΟΤΗΣ

«Υπερηφάνια μέγιστον ανθρώποις κακόν» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.).

«Τα μεν υψηλά ταπεινούν, τα δε ταπεινά υψούν.» Χείλων ο Λακεδαιμόνιος. Δελ. Παρ.

«Θνητός γεγονώς, άνθρωπε, μη φρόνει μέγα» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.).

«Υβρις κακόν μέγιστον ανθρώποις έφυ» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.).

«Κακόν μέγιστον εν βροτοίς απληστία» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.).

«Υπέρ σεαυτού μη φράσης εγκώμιον» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.).

«Ότ' ευτυχείς μάλιστα μη φρόνει μέγα» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.).

ΤΕΧΝΗ

«Η μεν τέχνη μακρά ο δε βίος βραχύς» .Ιπποκράτης .

«Η μνήμη είναι εργατική Μουσογεννήτρα.» Αισχύλος.

«Η Ζωγραφική είναι σιωπηλή ποίηση και η ποίηση ομιλούσα ζωγραφική» .Σόλων ο Αθηναίος

«Πρέπει να χορεύη όποιος θέλει να έχει σώμα γερό και αρμονικό» . Ξενοφών .

«Ο δημιουργός δεν μπορεί να είναι ούτε ο μόνος , ούτε ο καλύτερος κριτής του έργου του» .Πλάτων.

«Πολυτιμώτατο πράγματι για όλους τους ανθρώπους είναι η τέχνη και το να αποζούν από αυτήν .Γιατί όλα τα άλλα ,ο πόλεμος ,οι μεταβολές, τα καταστρέφουν ,ενώ η τέχνη πάντα σώζεται» Ίππαρχος

«Όσες τέχνες εξελίχθηκαν ,τους δίδαξε ο χρόνος ,όχι ο δάσκαλος» Φιλίμων

«Η ανάγκη είναι το κεντρί των καλών τεχνών» Θεόκριτος

«Ο συγγραφέας πρέπει να' ναι άφοβος ,αδέκαστος ,ελεύθερος ,θαρραλέος και φίλος της αλήθειας, και να λέγη ,καθώς ο κωμικός ,τα σύκα-σύκα και τη σκάφη-σκάφη» Λουκιανός

ΤΙΜΗ

«Γονείς τίμα.» Δελφ. Παρ.

«Προγόνους στεφάνους». Δελφ. Παρ. Στεφάνωνε τους προγόνους .

«Γονείς δει αιδείσθαι» .Κλεόβουλος ο Λίνδιος .Δελφ. Παρ. Πρέπει να σεβόμαστε τους γονείς .

«Ζηλωτός όστις ητυύχησεν εις τέκνα» Θαλής ο Μιλήσιος .

«Γλυκύτατο είναι να βλέπης των γονέων σου τα μάτια».Σοφοκλής.

«Χρη δε νομίζειν αναθήναι τα τρόπαια ταύτα τους πατέρας ημών ουχί να θαυμάζωμεν αυτά θεωρούντες αλλ ίνα και μιμώμεθα τας εκείνων αρετάς»Δημοσθένης. Πρέπει να πιστεύουμε ότι αναθέτομε αυτά τα τρόπαια στους προγόνους μας , όχι για να θαυμάζωμε βλέποντας τα ,αλλά και για να μιμώμεθα τις αρετές τους .

«Βούλου, γονείς πρώτιστον εν τιμαίς έχειν» . Μένανδρος. Πίστευε αυτό ότι πριν από κάθε άλλον πρέπει να τιμάς τους γονείς σου.

Τιμή στους νεκρούς:

«Τον τελευτηκότα μακάριζε» .Χείλων ο Λακεδαιμόνιος .Δελφ. Παρ.

«Τον τεθνηκότα μη τις κακώς αγορευέτω». Σαμψών . Τον πεθαμένο κανένας δεν πρέπει να κακολογή.

ΥΒΡΙΣ

«Ου γαρ καλόν υπέρβιον ευχετάασθαι» .Όμηρος. Είναι κακό να καυχέσαι υπέρμετρα.

«Ζευς κολαστής των άγαν υπερφρόνων» .Ευριπίδης. Ο Ζευς τιμωρεί εκείνους που τρέφουν υπερβολικά μεγάλες φιλοδοξίες και έχουν μεγάλη ιδέα για τον εαυτό τους .

«Η Ύβρις είναι η αληθής βλακεία και το αίσχος» .Ιεροί λόγοι Ορφέως.

«Όσοι , ξεγελασμένοι από την ισχύ τους ύψωσαν αναιδώς το ανάστημα εχθρικό προς τον καλύτερό τους , αυτοί επλήρωσαν την αστοχασιά τους με τον χαμό τους». Ιεροί λόγοι Ορφέως.

ΥΓΕΙΑ

«Συ, περιπόθητη, αξιέραστη , ζωογόνε των πάντων των πάντων βασίλισσα.....Υγεία , ευτυχίας δωρήτρια , μητέρα των πάντων από σένανικώνται οι ασθένειες των θνητών και κάθε σπιτικό θάλλει, γεμάτο χαρά και οι τέχνες ακμάζουν . Ο κόσμος σε ποθεί , βασίλισσα και μόνο ο Άδης σε μισεί , ο θανατηφόρος . Αειθαλής εσύ , τις πολλές ευχές μας σ εσέ απευθύνουμε ,εσύ ανάπαυμα των θνητών . Χωρίς εσένα , όλα μάταια..... Εσύ στα πάντα δεσπόζεις και

κυβερνάς τα πάντα. Έλα στους μύστες πάντοτε βοηθός ,θεά και σώζε μας από την κακορίζικη ανία των ολέθριων νόσων .

«Εν τω διανοείσθαι πολλοί μεγάλα σφάλλοναται δια το μη υγιαίνεις» Σωκράτης Στη σκέψη ,πολλοί σε μεγάλα ζητήματα σφάλλουν ,διότι δεν είναι υγιείς

«Ουδέν όφελος ούτε χρημάτων ούτε άλλου τινός άτερ υγιής» Ιπποκράτης Κανένα όφελος ούτε από χρήματα ούτε από κάτι άλλο ,χωρίς υγεία

«Συμπάσχει η ψυχή τω σώματι νοσοούντι και τεμνομένω και το σώμα τη ψυχή».Κλεάνθης ο Τρωας.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΤΗΣ

«Αίτιοι τινές εαυτοίς των κακών καταστάντες την μέμψιν αφρόνως τιθεάσι τω θεώ.» Αίσωπος. Μερικοί ενώ οι ίδιοι ήσαν υπαίτιοι για τα δεινά που τους βρήκαν, ασυλλόγιστα έριξαν την κατηγορία στους θεούς.

ΥΠΟΜΟΝΗ – ΑΝΟΧΗ

«Όποια κι αν είναι η μοίρα σου, υπόμενε την δίχως αγανάκτηση». Πυθαγόρας.

«Ανέχου Πάσχων». Ευριπίδης. Δείχνε υπομονή όταν υποφέρης.

ΦΙΛΑΡΓΥΡΙΑ

«Φιλάργυρον παν το βάρβαρον γένος».Σοφοκλής «Απόλοιτο πρώτος αυτός ο τον άργυρον φιλήσας».Ανακρέων. Ο φιλοχρήματος είναι εκείνος που πρώτος από κάθε άλλον χάνεται

«Η φιλοχρημοσύνη ,μητέρα κάθε κακίας» Φωκυλίδης ο Μιλήσιος

«Η ζωή του φιλάργυρου μοιάζει με δείπνο νεκρού ,ενώ όλα τα έχει ,δε μπορεί να δοκιμάσει τίποτε» .Σωκράτης

«Ο δούλος των χρημάτων δε μπορεί να είναι δίκαιος .»Δημόκριτος

«Ορώ πολλούς ιδιώτας οι πάνυ πολλά έχοντες χρήματα ούτω πένεσθαι ηγούνται ,ώστε πάντα κίνδυνον υποδύονται εφ'ω πλείονα κτείσονται» .Ξενοφών Βλέπω πολλούς που έχουν πάρα πολλά χρήματα να πιστεύουν ότι πρέπει να στερούνται τα απαραίτητα τόσο πολύ ,ώστε εκτίθενται σε κάθε κίνδυνο μόνο και μόνο για να αποκτήσουν περισσότερα .

ΦΙΛΟΔΟΞΙΑ

«Ο της φιλοδοξίας έρωσ τον ανθρώπων νουν επιθολεί». Αίσωπος. Ο έρωτας για τη δόξα θολώνει τον νούν των ανθρώπων.

ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ

«Είναι ωραίο να φιλεύης αμέσως σε λιτό τραπέζι τον ξένο». Φωκυλίδης ο Μιλήσιος.
Δεν χρειάζεται να παραθέσουμε πολλά σχετικά με την φιλοξενία .

Η Μυθολογία ,η ιστορία ,τα έπη του Ομήρου , αλλά προ πάντων η θρησκεία των Ελλήνων, που θέτει ως προστάτη της φιλοξενίας τον Ύπατο θεό ,τον Ολύμπιο Ξένιο Δία, είναι περιτράνες υπομνήσεις της μεγάλης – και μοναδικής ως προς την βαρύτητα της – αυτής, ελληνικής αρετής.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΑ

«Θνήσκει υπέρ πατρίδος». Δελφ. Παρ.

«Εις οίωνος άριστος ,αμύνεσθαι περί πάτρης». Όμηρος. Ένας είναι ο άριστος χρησμός , να αμύνεσαι για την πατρίδα.

«Ουδέν γλύκιον πατρίδος». Όμηρος. Τίποτε γλυκύτερο από την πατρίδα.

«Η αγάπη που έχει κανείς για την πατρίδα του, προέρχεται από την αγάπη που ένοιωσε για την μητέρα του στην παιδική του ηλικία». Πυθαγόρας .

«Ελλήνων προμαχούντες Αθηναίων Μαραθώνι χρυσοφόρων Μήδων εστόρεσαν δύναμιν». Σιμωνίδης ο Κείος. Οι Αθηναίοι , μαχόμενοι στην πρώτη γραμμή υπέρ των Ελλήνων ,των χρυσοφόρων Μήδων την δύναμη κατέβαλαν .

«Ω ξειν' αγγέλλειν Λακεδαιμονίους ότι τήδε κείμεθα τοις κείνων ρήμασι πειθόμενοι». Σιμωνίδης ο Κείος .

«Ει το καλώς θνήσκειν αρετής μέρος εστί μέγιστο, ημίν εκ πάντων ταύτα απένειμε τύχη .Ελλάδι γαρ σπεύδοντες ελευθερίην περιθειναι κείμεθ' αγηράντω χρώμενοι ευλογίη». Επίγραμμα Σιμωνίδη του Κείου για τους πεσόντες στα Μηδικά. Αν ο καλός θάνατος είναι το μέγιστο μέρος της αρετής ,σ' εμάς η τύχη αυτό το δώρο μας το έδωσε. επειδή, σπεύδοντας να σώσουμε την Ελλάδα μας με της ελευθερίας τα τείχη ,κείμεθα στους τάφους μας ,αθάνατη ευλογία έχοντας κερδίσει.

«Τι γαρ φίλτερον ανδρί πατρώας χθονός». Αριστείδης . Τι τάχα είναι περισσότερο αγαπημένο για τον άνθρωπο , από την πατρική του γη.

«Ηδ' εστίν η σώζουσα και ταύτης επί πλέοντες ορθής τους φίλους ποιούμεθα». Σοφοκλής . Αυτή η πόλη είναι που μας σώζει , και αν πλέουμε το πλοίο πάνω σ αυτήν , όσο είναι σώα , μόνο τότε μπορούμε να αποκτούμε τους φίλους μας.

«Ουδέν φίλτερον πατρώας γης , μακάριος δ όστις ευτυχών μένει εν τη ίδια αυτού πατρίδι». Ευριπίδης Τίποτε γλυκύτερο από την πατρίδα . Και ευτυχής εκείνος που δίχως μακριά της να τον διώχνουν βάσανα ,μένει στην πατρίδα του .

«Νόμιζε την πατρίδα οίκον , τους δε πολίτας εταίρους». Ξενοφών.

ΦΙΛΟΠΟΝΙΑ

«Αργός μη ίσθι, μηδ' αν πλουτής». Πιττακός Δελ. Παρ. Ακόμη κι αν είσαι πλούσιος, μην μένης άνεργος.

«Εργασίη ουδέν όνειδος, αεργία δε τα' όνειδος.» Ησίοδος. Η εργασία δεν είναι καθόλου ντροπή, αλλά η τεμπελιά

«Το θείον φιλεί συγκάμνειν τω κάμνοντι.» Αισχύλος. Οι θεοί αγαπούν να κοπιάζουν μαζί με εκείνον που κοπιάζει.

«Η πείνα συνοδεύει τον άνεργο. Αλλά οι θεοί μισούν εκείνον που ζει με άνέσεις χωρίς να εργάζεται.» Ησίοδος.

«Ανιαρόν αργία». Πιττακός ο Μυτιληναίος. Δελφ. Παρ.

«Των πόνων παλούσιν ημίν πάντα τα αγαθά οι θεοί». Επίχαρμος, Θέογνις ο Μεγαρεύς. Οι θεοί μας προσφέρουν όλα εκείνα τα αγαθά, που χρειάζονται από μέρους μας κόπο για να γίνουν.

«Πόνου χωρίς ουδέν ευτυχεί». Σοφοκλής. Τίποτε δεν επιτυγχάνει δίχως κόπο.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

«Η φιλοσοφία είναι η Επιστήμη της Αλήθειας» Αριστοτέλης.

«Φιλοσοφίαν άσκει. Πιττακός.» Δελφικό Παράγγελμα.

«Εάν μη οι βασιλείς φιλοσοφήσουν, ούκ έστιν των δεινών παύλα» Πλάτων.

Αν δεν γίνουν οι βασιλείς φιλόσοφοι, δεν είναι δυνατή η παύση των συμφορών..

ΦΙΛΟΤΙΜΙΑ

«Αιέν αριστεύειν και υπείροχον έμμεναι άλλων. Όμηρος. Να αριστεύης πάντοτε και να στέκης ψηλότερα από τους άλλους.

«Από τη λάμψη του χρυσού προτιμώ την τιμή» Σαπφώ.

«Δύο ταύτα ωσπερεί στοιχεία αρετής εστιν, ελπίς τιμής και φόβος» Πλούταρχος.

Της γενναιότητας δύο είναι τα κρυφά κίνητρα, η προσδοκία της τιμής και ο φόβος.

ΦΡΟΝΗΣΙΣ

«Φρόνησιν αγάπα». Βίας ο Πριηνεύς. Δελ. Παρ.

«Τους φρονίμους δει πρότερον σκοπεῖν τα τέλη των πραγμάτων, εἴθ' οὕτως αυτοῖς επιχειρεῖν.» Αἰσώπος. Οι φρόνιμοι πρέπει να εξετάζουν που οδηγούν τα πράγματα, κι έπειτα, μ αυτήν την γνώση, να τα χειρίζονται.

«Καιρόν πρόσμενε». Περίανδρος ο Κορίνθιος. Δελ. Παρ. Περίμενε την κατάλληλη στιγμή.

«Μηδένα προ του τέλους μακάριζε.» Σόλων ο Αθηναῖος.

«Σε λίγες περιπτώσεις η τύχη μάχεται κατά της φρονήσεως». Αριστοτέλης

«Η δε αρετή ουδέν άλλο τι ει μη έλλογος φρόνησις, τον σοφόν άγουσα δια της ηδονής εις την του βίου ευδαιμονίαν». Επίκουρος. Η αρετή δεν είναι παρά η στοχαστική φρόνηση, που οδηγεί τον σοφό μέσω της ηδονής στην ευδαιμονία της ζωής.

ΦΥΣΙΣ – ΚΟΣΜΟΣ

«Ω Φύση ,θεά μητέρα των πάντων πολυμήχανη μητέραπαντοκράτειρα.... υπέρτατε θεέ.... των θεών ρυθμιστή, δίχως τέλος εσύ....αυτογεννής,....αυτάρκης, Δίκη και πειθώ των χαρίτων....τρέφεις τα πάντα...τα πάντα δημιουργείς, τα πάντα κτίζεις...κινείς τα πάντα...κινείσαι σαν γρήγορο ρεύμα με αδιάκοπο στροβιλισμό Διαρρέεις από παντού, κυκλικά τρέπεσαι ,και αλλάζεις μορφή συνεχώς εσύ με τον ωραίο θρόνο...μόνον εσύ εκτελείς εκείνο που απεφασίσθη κρατείς το σκήπτρο και από ψηλά κυβερνάς...Μοίρα προωρισμένη, πυρίπινη αιωνία ζωή και αθάνατη πρόνοια.Τα πάντα είσαι εσύ.Και μόνη σου δημιουργείς όλα του κόσμου τα στολίδια» Ύμνος 10

«Κόσμον τόνδε τον αυτόν απάντων ούτε τις θεών ούτε ανθρώπων εποίησεν. αλλ' ην αεί και έσται πυρ αείζωνον. απτόμενον μέτρα και σβεννύμενον μέτρα» Ηράκλειτος

«Η φύση δεν είναι έργο κανενός, αλλά είναι αρμονική ανάμιξη πολλών στοιχείων».Εμπεδοκλής

«Νόμος της φύσεως είναι να κυβερνούν οι άριστοι» Δημόκριτος

«Το κατά φύσιν ζην, ταυτό του κατ αρετήν ζην».Ζήνων ο Κιτιεύς.

ΧΑΡΑ

«Καρδίας ευφραινομένης πρόσωπον θάλλει».Πίνδαρος. Όταν χαίρεται η καρδιά μας λάμπει το πρόσωπό μας.

«Καρδίαν μη εσθίειν». Πυθαγόρας. «Μην τρως την καρδιά σου με λύπες.

Μην παραχαϊδεύεις τις λύπες»Πίνδαρος

«Σώραζε να χης σπίτι σου, αν σ' αρέσει, άμετρα πλούτη. πήγαινε, γίνε βασιλιάς. αν από αυτά λείπη η χαρά, εγώ δεν θα τα αγοράζα ούτε με τη σκιά καπνού μπρος στις χαράς τη γλύκα.». Σοφοκλής.

«Χάρις χάριν γαρ ἐστὶ ἡ τίκουσα αἰεὶ.» Σοφοκλής. Ἡ χαρὰ γεννάει πάντα χαρὰ.

ΨΥΧΗ

«Ψυχὴ ἡ τῶν πάντων ἐντελέχεια ἡ πρώτη» Ἀριστοτέλης .

Ἡ ψυχὴ εἶναι τὸ πρῶτο ολοκληρωμένο στοιχεῖο τῶν ὄντων .

«Ἡ ψυχὴ κλείνει μέσα τῆς δύναμη ἀγάπης γιατί καθὼς ἐπλάστηκε γιὰ νὰ αἰσθάνεται, νὰ σκέπτεται καὶ νὰ θυμάται , ἐτσι ἐπλάστηκε καὶ νὰ ἀγαπᾷ» .Πλούταρχος.

«Δεῖ γὰρ τὴν μὲν τέχνην χρῆσθαι τοῖς ὀργανοῖς , τὴν δὲ ψυχὴν τῷ σώματι». Ἀριστοτέλης .

Πρέπει λοιπὸν νὰ ἀσκήτε τὴν τέχνην με τὰ ὄργανα ποὺ χρειάζονται ,καὶ τὴν ψυχὴν με τὸ σῶμα .

«Ψυχὴ ,ποὺ βαρύτερα σε συντάρραζαν πόνοι ,ορθώσου, καὶ σε ὅσους νὰ σε βλάψουν θέλουν ,στήσε τὸ στήθος , καὶ υπερασπίσου , καὶ μείνε ἀκλόνητη , μετὰ τὰ καρτέρια τῶν ἐχθρῶν. μὴτε κρυφὰ νὰ κλαῖς, ἀν νικηθῆςκαὶ γνῶριζε καλὰ ποῖος ρυθμὸς τοῦς ἀνθρώπους κυβερνάει» Ἀρχίλοχος .

Σχετικὰ με τὸν Νου καὶ τὴ δύναμη τῆς θεωρητικῆς σκέψης τίποτε δὲν εἶναι φανερό. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι εἶναι μίᾳ ἄλλῃ μορφῇ τῆς ψυχῆς , καὶ ἴσως μόνον αὐτὸ νὰ μπορεῖ νὰ χωρίζεται ἀπὸ τὸ σῶμα , ὅπως τὸ προαιώνιο ,τὸ ἀγέννητο ,διακρίνεται ἀπὸ τὸ φθαρτὸ Ἀριστοτέλης .

«Ἀπὸ τὴν καθαρὴν ψυχὴν ,καλύτερο μερίδιον δὲν ἔχει ὁ Θεὸς πάνω στὴ Γῆ» Πυθαγόρας

«Πάσαν ἐπιπορευόμενος ὁδὸν ,ψυχῆς πείρατα οὐκ ἀν ἐξεύροιο» Ἡράκλειτος Ὅποιον δρόμο καὶ νὰ πάρω ,τὰ πέρατα τῆς ψυχῆς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ βρῶ.

«Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου περισσότερο ἀπὸ κάθε τι ἀπὸ τὸν ἀνθρώπινα μετέχει τοῦ θεοῦ καὶ κοινωνεῖ με αὐτὸ».Σωκράτης .

«Ἡ μὲν τοῦ σώματος ἰσχύς γηράσκει , ἡ δὲ τῆς ψυχῆς ῥώμη ἀγήραστος ἐστίν» . Ξενοφών .

«Ἡ ἀληθινὴ οὐσία τῆς ψυχῆς , ἡ ἀχρωμάτιστη καὶ ἀσχημάτιστη καὶ ἀνέγγιχτη , εἶναι θεατὴ μόνον ἀπὸ τὸν κυβερνήτη τῆς ψυχῆς , ποὺ εἶναι ὁ νοῦς» . Πλάτων.

ΩΡΑΙΟ

«Ἡ ὁμορφιά τῆς ψυχῆς εἶναι ἀξία μεγαλύτερης τιμῆς ἀπὸ τὴν ὁμορφιά τοῦ σώματος.» Πλάτων.

«Ἡ ὁμορφιά ὑπάρχει αἰώνια κι οὔτε γεννιέται, οὔτε ἀφανίζεται, οὔτε μεγαλώνει, οὔτε λιγοστεύει. Δὲν εἶναι ωραία ἐδῶ καὶ ἀσχημὴ ἀλλοῦ, οὔτε εἶναι ωραία γιὰ μερικοὺς καὶ γιὰ ἄλλους ἀσχημὴ». Πλάτων.

Σχόλια - επισημάνσεις

-Ο Ελληνισμός είναι η έντονη Αγάπη προς τον κόσμο, προς το παν.

-Στην ελληνική παράδοση, ο ΕΡΩΣ (=ΑΓΑΠΗ, κάθε είδους Αγάπη) (Έρωσ Αρετής, Έρωσ γης, Έρωσ θαλάσσης, Έρωσ επιστήμης, Έρωσ μητρός, Έρωσ τέχνης, Έρωσ γυναικός κλπ) είναι η πρωτίστη και συνεχής αιτία της κοσμογονίας και της κοσμοποιοίας (Τόσο στην Ορφική, όσο και στην Ησιόδεια κοσμογονία). Είναι έννοια αφηρημένη, πολυσυλλεκτική, είναι το σύνολο της συμπαντικής Αγάπης, Αγάπη προς το σύνολο του εκδηλωμένου κόσμου, προς τον άνθρωπο, προς το φυτό, το ζώο, την πέτρα, το ποτάμι, προς κάθε μορφή, προς μία έννοια, προς μία κατάσταση, προς ένα πράγμα, προς τα πάντα, από την πρωτογενή ύλη μέχρι τους Θεούς. Είναι η ελκτική και συνεκτική δύναμη που συγκρατεί την ύλη και δημιουργεί, διατυπώνει κάθε μορφολογία. Είναι ο αρχαιότερος των εγκοσμίων Θεών και υπεύθυνος για κάθε δημιουργία. Η ενέργειά του υπάρχει σε όλους τους Θεούς αλλά και σε όλους τους ανθρώπους, ζώα, φυτά κλπ, σε όλη την υλική εκδήλωση, διακατέχει το παν, πληρεί τον κόσμο.

Είναι ενδεικτικό ότι άλλες θεότητες – προσωποποιημένες στο θείο επίπεδο έννοιες όπως η Αρετή, η Αρμονία, η Ευνομία, η Μνημοσύνη, η Πειθώ κλπ βρίσκονται στο γενεαλογικό δέντρο της θεογονίας σε κατοπινά στάδια και γενεές. Αυτό το γεγονός καταδεικνύει την τεράστια σημασία και έμφαση που έχει ο Έρωτας (=Αγάπη) στην Ελληνική θρησκεία καθώς βρίσκεται στην αρχή της κοσμογονίας και θεογονίας ως το πρώτιστο και μοναδικό στοιχείο κοσμοποιοίας στο σύμπαν ενώ ταυτόχρονα είναι η ελκτική δύναμη που συγκρατεί την ύλη στο μέγακοσμο (πλανητικά συστήματα) και τον μικρόκοσμο (υποδιαιρέσεις της ύλης). Και όπως προαναφέραμε, όχι μόνο συγκρατεί την ύλη αλλά επίσης την κινητοποιεί δημιουργώντας συμπλέγματα και μορφές περισσότερο ή λιγότερο εξελιγμένες. Δημιουργεί έτσι όλες τις μορφές του αισθητού κόσμου αλλά και του νοητού καθώς ο κόσμος των νοητών είναι μια προβολή και επεξεργασία των δεδομένων του αισθητού κόσμου.

Ο Ελληνικός κόσμος λοιπόν είναι ένας κόσμος στον οποίο το κύριο στοιχείο είναι η Αγάπη. Ένας κόσμος έντονης Αγάπης. Η Αγάπη είναι ο βιότοπος του Ελληνισμού και ο καθολικός προσδιοριστικός όρος του ελληνικού πολιτισμού.

Όλα τα γεννήματα του Έρωτος (της Αγάπης): ο κόσμος τα φυτά τα ζώα οι άνθρωποι και οι θεοί φέρουν μέσα τους την ενέργεια του Έρωτος.

-«Ούτω πολλαχόθεν ομολογείται ο Έρωσ εν τοις Θεοίς πρεσβύτατος είναι.» Πλάτων. Πράγματι από πάρα πολλούς ομολογείται, ότι ο Έρωσ είναι ο παλαιότερος από τους Θεούς.

-«Πρώτιστον μὲν Έρωτα θεῶν μητίσαντο πάντων» Παρμενίδης (στ.13).

-«Σεμνός Έρωσ Αρετής.» Φωκυλίδης Ο Έρωτας για την Αρετή είναι άξια επιθυμία.

-«Σε όσους γιατρούς υπάρχει και φιλανθρωπία, εκεί υπάρχει και Έρωτας για την επιστήμη.» Ιπποκράτης.

-«Ουκ έστι μητρός ουδέν ήδιον τέκνοις. Εράτε μητρός, παίδες, ως ούκ έστ' έρωσ τοιούτος άλλος όστις ηδίων εράν». Τίποτε πιο αγαπητό στα παιδιά από τη μητέρα. Αγαπάτε, ω τέκνα την μητέρα σας. Δεν υπάρχει πιο αγνός και πιο γλυκός Έρωτας από αυτόν. Ευριπίδης (Απ.358,1-3).

-«...Έρωσ πατρώας τήσδε γής...» Αισχύλος. Αγ.540.

-«Έρωσ των θεών βασιλεύει» Αγάθων.

-«Ο Έρωτας στρέφεται πάντοτε προς αυτό, την παντοτινή κατοχή του αγαθού». Διοτίμα η Μαντινεία.

-«Τίποτα πιο δυνατό από τον Έρωτα δεν υπάρχει». Μένανδρος.

-«Ο Έρωτας της ψυχής είναι πολύ ανώτερος από τον Έρωτα του σώματος». Ξενοφών. Συμπόσιο.

Ο Ζευς, ο ύψιστος των Θεών, έχει πολλά ονόματα που σημαίνουν Αγάπη (Ο Ζευς είναι Αγάπη). Για καμμία άλλη ιδιότητα του Διός (δικαιοσύνη, ισχύς, κλπ.) δεν υπάρχουν τόσα πολλά επίθετα όσα για την Αγάπη:

Ο «ΦΙΛΙΟΣ ΖΕΥΣ» (φιλώ=αγαπώ) δηλαδή ο Ζευς που είναι Αγάπη και που ευνοεί κάθε εκδήλωσή της. Συχνά επικαλούνταν το Φίλιο Ζευ λέγοντας μόνο το επίθετο: (μα τον Φίλιο, νη τον Φίλιο, προς Φιλίου κλπ). Υπήρχαν και ναοί αφιερωμένοι στον Φίλιο Ζευ, όπως π.χ. στη Μεγαλόπολη Αρκαδίας (Πausανίας 8.31), στην Αθήνα, την Επίδαυρο, την Πέργαμο, κλπ.

Το επίθετο φίλιος-φιλία έχουν και άλλοι θεοί: «Φίλιος Ερμής», «Φίλιος Έρωσ», «Φιλία Φύσις», «Φίλιος Απόλλων», «Φιλία Νύξ» κλπ. Ο «Φιλήσιος Δίας» (Με την ίδια ακριβώς έννοια με τον: Φίλιο Δία).

Ο «Ζευς Εταιρείος» (εταιρείος = πλήρης Αγάπης προς τον άλλον) (έτερος = ο άλλος, προϋποθέτει ύπαρξη δύο μερών) . Ο Ζευς Εταιρείος είναι προστάτης της Αγάπης μεταξύ των ανθρώπων, της φιλίας, της συναδέλφωσης και επίσης της κοινωνικής οργάνωσης των ανθρώπων. Στη Μαγνησία και στη Μακεδονία εορτάζονταν προς τιμήν του τα «εταιρίδεια»(εορτή του Εταιρείου Διός) (Ηγήσανδρος εν (Υπομνήμασι) παρ Αθην. 572D).

Ο «Εταίριος Δίας» (με την ίδια έννοια).

Ο «Εταιρήιος Δίας» (με την ίδια έννοια).

Ο «Εταιρίδας Ζευς» (με την ίδια έννοια).

Ο «Ζευς Φίλος» (φίλος = αγαπημένος, αγαπητός, φιλώ = αγαπώ).

Ο «Ζευς Οικειός» είναι προστάτης της οικειότητας, της Αγάπης και της Φιλίας που πρέπει να αισθάνονται οι άνθρωποι στις διαπροσωπικές τους σχέσεις. (Τα πολλά επίθετα του Διός σε σχέση με την έννοια της Αγάπης απλά υπενθυμίζουν και υπογραμμίζουν αυτό το δεδομένο).

Ο «Πρευμενής Δίας» δηλαδή ο πράος, ευμενής, ο φίλα διακείμενος, ο αγαθός.

Ο «Ξένιος Δίας» (ο οποίος αναφέρεται στην καλή αντιμετώπιση, την καλή προδιάθεση και φιλική, αγαπητική συμπεριφορά και στάση προς τον ξένο, καθώς επίσης και στη φιλοξενία αλλά και στην φροντίδα η περιποίηση φίλου η ξένου. Επίσης, «ξενία» είναι η φιλική σχέση μεταξύ πόλεων η εθνών. Ο Δίας είναι ο δημιουργός και προστάτης των φιλικών σχέσεων μεταξύ εθνών και πόλεων).

Ο «Ξείνιος Ζευς» (με την ίδια έννοια).

Ο «Πολυξενώτατος Ζευς» (με την ίδια έννοια).

Ο «Εύξεινος Δίας» (με την ίδια έννοια).

Ο «Ομονώος Ζεύς»(από τη λέξη: ομόνοια) φέρνει στους ανθρώπους ομόνοια, σύμπνοια, συμπόρευση.

Ο «Ομολώιος Ζευς» (από το: ομολογία = ομόνοια). Στη Θεσσαλία και στη Βοιωτία (Στον Ορχομενό και στη Θήβα) εορτάζονταν τα Ομολώια (εορτές του Ομολωίου Διός).

Το ίδιο επίθετο έχει και η Δήμητρα: «Ομολώια Δήμητρα».

Ο «Ζεύς Ομολούιος» (έχει την ίδια έννοια με το: ομονώος, ομολώιος).

Ο «Πίστιος Ζευς» (πίστις = η εμπιστοσύνη, δηλαδή ο Δίας που προάγει την εμπιστοσύνη μεταξύ των ανθρώπων, την καλή πίστη).

Ο «Θεόταιρος Ζευς» (θεός και εταίρος, θεός – εταίρος, δηλαδή ο φίλος ανθρώπων και θεών).

Ο «Φρατρίος Ζευς» (φράτηρ = αδελφός, Φρατρίος Ζευς = Αδελφικός Ζευς) δηλαδή ο Δίας που προστατεύει και δημιουργεί κάθε συναίσθημα αδελφοσύνης, αδελφότητας μεταξύ των ανθρώπων. Για το λόγο αυτό, ο Φατρίος Ζευς συνέχει, (είναι το συνεκτικό στοιχείο) μιας οικογένειας, μίας ομάδας, μίας αδελφότητας, ενός γένους, ενός λαού.

Ο «Φατρίος Ζευς» (με την ίδια έννοια).

Ο «Εκαλος Ζευς» Λατρεία του Διός, ως θεού της αγάπης και της φροντίδας για τον συνάνθρωπο, της φιλοξενίας, πολύ συγγενής προς την λατρεία του Διός Ξένιου. (Εκάλη, ήταν μια υπέργρηρη γυναίκα που περιποιήθηκε και φιλοξένησε τον ήρωα Θησέα, όταν αυτός κουρασμένος από μια καταιγίδα, αναζήτησε φιλοξενία, και ενώ πήγαινε να αντιμετωπίσει τον ταύρο του Μαραθώνος. Η Εκάλη, έταξε στον Δία για

την αίσια επάνοδο του ήρωα, όπως και έγινε, αλλά η ίδια, δεν πρόλαβε να τον δει γιατί πέθανε πριν την επιστροφή του).

Ο «Εκαλείος Δίας» (Με την ίδια έννοια).

Ο «Εκαλήσιος Δίας» (Με την ίδια έννοια).

Ο «Ομαγύριος Ζεύς» (συνάγων, συνενώνων, συναθροίζων, συγκαλών) Ο Ζευς δηλαδή που φέρνει κοντά τους ανθρώπους.

Ο «Ομηγύριος Ζευς» (με την ίδια ακριβώς έννοια).

Ο «Πρόξενος Δίας» (1) δημιουργών και εφορευών επι της επισήμου χαρακτήρος λαμβάνουσας φιλίας μεταξύ μιας πόλεως και ενός ξένου, ενός πλέον γενομένου δημόσιου φίλου. Για παράδειγμα, οι Αθηναίοι και ο Αλέξανδρος ο Ά της Μακεδονίας (Ηρόδ.8.136,143) 2) προστάτης, βοηθός, επίκουρος προς τους ανθρώπους).

Ο «Ειρηνάιος Ζευς» που δημιουργεί την ειρήνευση στους ανθρώπους, η οποία δεν είναι μόνο η αποφυγή πολέμου, αλλά και η κοινωνία εν Αγάπη.

Ο «Φιλότεκνος Δίας». Ο Δίας που αγαπάει τα παιδιά του. Παιδιά του Διός είναι οι θεοί και οι άνθρωποι. (Ο Όμηρος αποκαλεί τον Δία: «Πατήρ ανδρών θεών τε» (Πατέρα θεών και ανθρώπων). Επίσης, ο Δίας έχει το επίθετο: «Ζεύς Πατήρ», που δείχνει και αυτό το επίθετο αυτή την σχέση Αγάπης και στοργής με τα παιδιά του, τους ανθρώπους. Η επίκληση του Διός πολύ συχνά ξεκινάει στους ύμνους και στις προσευχές με το: «Ζευ Πάτερ».

Ο φιλεύσπλαγχος Δίας είναι προστάτης των πιο ευπαθών ομάδων των ανθρώπων και όλων των ανθρώπων που βρίσκονται σε μια αδυναμία, σε αδύνατη θέση. Είναι προστάτης των φτωχών, των ξένων «είναι του Διός όλοι οι φτωχοί και οι ξένοι» (Όμηρος, Οδύσσεια). Επίσης, αποκαλείται: «Φύξιος» γιατί είναι προστάτης των φυγάδων, «Ασυλαίος» (ο παρέχων άσυλο). «Ίκέτας» γιατί είναι προστάτης των ικετών, «Ίκέσιος» (θεός της συγχώρεσης) και «Ίκετήσιος». Με όμοια σημασία: «Ίκτήρ», «Ίκταίος», «Αφίκτωρ» (ικτήρ = ικέτης).

Ο «Προστροπαίος Ζεύς»: Λατρεία του Διός, ως θεού που δέχεται με ευμένεια τις προσευχές, τα αιτήματα και τις ικεσίες των ανθρώπων.

Ο «Προστρόπιος Ζευς» (με την ίδια έννοια με τον Προστροπαίο Δία). Είναι επίσης προστάτης των ταπεινών, των καταφρονεμένων και των κατατρεγμένων. Όταν ο Χίλων ο Λακεδαιμόνιος ρωτήθηκε: Με τι ασχολείται ο Δίας; Απάντησε: «Με το να υψώνει τους ταπεινούς και να χαμηλώνει τους αλαζόνες» (Διογένης Λαέρτιος. Βίοι Φιλοσόφων. Α,69).

Επίθετα του Διός που επίσης είναι δηλωτικά Αγάπης είναι:

Ο «Δίας Σωτήρ» (ως έμπρακτη εκδήλωση Αγάπης).

Ο «Δίας Σαώτης» (με την ίδια έννοια με το: Σωτήρ. Σαώτης = Σωτήρ).

- Ο «Ζευς Μειλίχιος» (πράος,πραυντικός) κλπ.(προς τιμήν του Μειλιχίου Διός ετελούντο τα Διάσια στην Αθήνα (Θουκ.1.126).
- Ο «Μείλιχος Δίας» (με την ίδια έννοια).
- Ο «Μηλείχιος Δίας» (με την ίδια έννοια).
- Ο «Δίας Μελισσαίος» (έχει την ίδια έννοια με τον: Δία Μειλίχιο, Μείλιχο Δία, Μηλείχιο Δία).
- Ο «Ζευς Πανήμερος» (ο απολύτως ήμερος, ο πράος).
- Ο «Ζευς Πανάμαρος» (με την ίδια έννοια με το: Ζευς Πανήμερος).
- Ο «Ζευς Παναμέριος» (με την ίδια έννοια).
- Ο «Ζευς Πανημέριος» (με την ίδια έννοια).
- Ο «Ζευς Ημέριος» δηλαδή ο Ζευς που εξημερώνει.
- Ο «Ημεράσιος Δίας» (με την ίδια έννοια).
- Ο «Ζευς Ήπιος».
- Ο «Ζευς Ερκείος» που είναι προστάτης της αγάπης ανάμεσα στα μέλη μιας οικογένειας (όπως και η Εστία). (Ερκείος, από το:Έρκος = προαύλιο, γιατί το άγαλμά του ήταν τοποθετημένο σε κάθε σπίτι στο κεντρικό προαύλιο γύρω από το οποίο αναπτύσσονταν τα δωμάτια στο αρχαίο ελληνικό σπίτι).
- Ο «Δίας Μεσέρκειος» (με την ίδια έννοια).
- Ο «Ομόριος Ζευς» είναι ο προστάτης της καλής γειτονίας, της αγάπης και της φιλίας μεταξύ των γειτόνων (ομού και όριον, όμορος = ο γειτονικός).
- Ο «Ομάριος Δίας» (Με την ίδια έννοια).
- Ο «Ζεύς Αγαθός» (ως σύνοψη της αγαθής και αγαθοποιού υποστάσεως, ταυτότητας του Διός).
- Ο «Ζευς Άγιος»και ο «Ζευς Τέλειος» (κάθε ένα από τα δύο αυτά επίθετα ως ο δημιουργός κάθε αρετής και τελειότητας). (Σχετική επιγραφή: «Δί Αγίω»).
- Ο «Ζευς Αρωγός» (αρωγός = βοηθός) δηλαδή ο Ζευς που βοηθάει, προστατεύει και συντρέπει τους ανθρώπους.
- Ο «Ζευς Επίκουρος» (με την ίδια έννοια: επίκουρος = βοηθός).
- Ο «Δίας Αγνός» (αγαθός, αγνός). Ο «Άριστος Δίας» (ο ως προς όλα άριστος).
- Ο «Αρισταίος Δίας» (με την ίδια έννοια με τον Άριστο Δία).

-«..ο Ζεύς, δηλαδή το αγαθόν και το άριστον» Ορφεύς (Ορφικά. αποσπ. 107).

-«Ζευ, μεγάλοι δ' αρεταί θνατοίς έπονται εκ Σέθεν» Πίνδαρος (Ισθμιονικ.Γ,4-5). Ζευ, οι μεγάλες αρετές έρχονται στους θνητούς από Σένα. Θεότητες που εφορεύουν, έχουν ως αντικείμενό τους την Αγάπη είναι επίσης:

-Η Αφροδίτη

-Η Φιλότης (=Αγάπη)(κόρη της Νυκτός) η οποία όπως και ο Έρωσ προσωποποιεί και αυτή την Αγάπη.

-Ο Ώμερος (Ο Ώμερος ο οποίος είναι θεός που έχει πολύ κοντινά χαρακτηριστικά με τον Έρωτα, κατοικεί κοντά στην κορυφή του Ολύμπου μαζί με τις Μούσες και τις Χάριτες).

-Ο Αντέρως ο οποίος εκφράζει την αμοιβαία Αγάπη. Αντιστοιχεί στο πρόσωπο που το αγαπούν, που δέχεται την Αγάπη. (Στο μουσείο του Ηρακλείου υπάρχει ανάγλυφο πάνω σε κυκλική επιφάνεια, που απεικονίζονται ο Έρωσ και ο Αντέρως ως δύο όμοιοι μικροί ερωτιδεΐς (νήπια) με φτερά που αγκαλιάζονται μεταξύ τους, ως εικαστική απόδοση της αμοιβαίας αγάπης).

-Ο Πόθος (Ο Πόθος είναι θεός ο οποίος σημασιολογικά δηλώνει την Αγάπη που συνοδεύεται από σφοδρή επιθυμία)

-Η Πειθώ η οποία παρακινεί τους νέους να ανοίξουν την καρδιά τους στην Αγάπη και να εξομολογηθούν την αγάπη τους ο ένας στον άλλον.

-Οι Ερωτιδεΐς (μικροί Έρωτες).

- Η Ειρήνη (Η οποία εκτός από αποφυγή πολέμου, σημαίνει και κοινωνία εν Αγάπη)

- Η Ομόνοια. Σημαντικός είναι ο ναός της Ομόνοιας στον Ακράγαντα της Σικελίας

- Ο Οίστρος (Ο οποίος εκφράζει υπερβολική αγάπη, πόθο και θέληση, επιθυμία για κάτι).

- Η Αρετή (Που εμπεριέχει όλες τις αρετές, και την Αγάπη προς τον συνάνθρωπο).

- Η Εύκλεια («ευ» και «κλέος» με την έννοια ότι η καλή δόξα είναι και προϋποθέτει Αγάπη των ανθρώπων προς ένα συγκεκριμένο πρόσωπο, λόγω των ενάρετων πράξεών του). Σημαντικά λατρευτικά κέντρα της Εύκλειας είναι η Αθήνα, οι Δελφοί, Η Θήβα και η Κόρινθος στην οποία γιορτάζονταν τα «Εύκλεια».

Να σημειώσουμε εδώ ότι η έννοια της Αγάπης ενυπάρχει και σε άλλες ιδιότητες των θεών:

Η Ήρα, η Ερατώ, και ο Υμέναιος είναι προστάτες της συζυγικής Αγάπης.

Η Εστία προστατεύει την Αγάπη ανάμεσα στα μέλη μιας οικογένειας.

Η Μητέρα των Θεών, η Ρέα, η Λητώ και η Ειλείθυια είναι προστάτες της μητρικής Αγάπης.

Οι Διόσκουροι είναι προσωποποίηση της αδελφικής Αγάπης, της «φιλαδελφίας».

Κάθε θεός, θα έλεγε κανείς, εκφράζει στην ουσία την Αγάπη για ένα διαφορετικό αντικείμενο:

Η Αθηνά εμφυσά στους ανθρώπους την Αγάπη για τη γνώση και τη μόρφωση.

Ο Απόλλων εκπροσωπεί την Αγάπη για τις τέχνες όπως και οι Μούσες.

Ο Ήφαιστος την Αγάπη για την τεχνουργία, ο Ασκληπιός την Αγάπη για την Ιατρική κλπ.

-Η ίδια η ελληνική λατρεία δεν είναι τίποτε άλλο από μια σχέση Αγάπης ανάμεσα στους ανθρώπους και τους θεούς

==Η αγάπη του Διός είναι πύρινη (Είναι ζέστη σαν τη φωτιά) (Η θερμουργός αγάπη του Διός)

Έχουμε ήδη προαναφέρει 30 και πλέον επίθετα του Διός που σημαίνουν Αγάπη.

Η Αγάπη του Διός είναι πύρινη, είναι ζεστή σαν τη φωτιά. Στα Ορφικά κείμενα έχουμε περιγραφή του πύρινου χαρακτήρα του Διός. «Το καθαρότατον και κορυφαϊότατον άτε διαυγές όν πύρ Ζήνα ωνόμασαν δια την εν αυτώ ζέουσαν φύσιν... πυρώδης ουσία ζωτική... Τήι ούν ιδίαι θερμότητι ο Ζεύς – τουτέστιν η ζέουσα ουσία...» Ιερώνυμου και Ελλάνικου Θεογονία (56). Το καθαρότατον και υψούμενον στα ανώτατα πεδία του χώρου διαυγές πυρ Δία ωνόμασαν, χάριν του θερμοτάτου και εμπύρου χαρακτήρος της φύσεώς του... πυρώδης ουσία πλήρης ζωής και ισχύος... με την έμφυτη θερμότητά του ο Ζεύς – δηλαδή η υπέρθερμος ουσία...».

Ο Ζευς έχει τα επίθετα: «Φλογόεις», «Πυρσαγεύς», «Πυρίδρομος», «Πυρίβρομος», «Πυριβρεμέτης», «Πυρόεις», «Πάμφλεκτος», «Πυρφόρος» ως ο Θεός που ταυτίζεται με το κοσμικό πύρ.

Για τον πύρινο χαρακτήρα του Έρωτος, ο Ορφεύς λέει: «..όν Φάνητα Ορφεύς καλεί, ότι αυτού φανέντος το πάν εξ αυτού έλαμψεν, τώι φέγγει του διαπρεπεστάτου των στοιχείων πυρός εν τώι υγρώι τελεσφορουμένου» Ιερώνυμου και Ελλάνικου Θεογονία (56). ... (για τον Έρωτα)... τον οποίο ο Ορφεύς ονομάζει Φάνητα, διότι, αφ' ότου ενεφανίσθη, εξ αυτού έλαμψε το σύμπαν, με το φέγγος του πλέον εξόχου και θαυμαστού απ' όλα τα στοιχεία: εκείνου του Πυρός, που γεννάται και μεγαλώνει και τελειούται μέσα στου υγρού την κοιτίδα.

Είδαμε λοιπόν τον πύρινο χαρακτήρα της Αγάπης του Διός, και επίσης του Έρωτος. Ο Φιλόλαος, επίσης, μας λέει ότι στο κέντρο του Όντος, που ταυτίζεται με το σύμπαν και το Θεό (που ονομάζεται Δίας, κατ' άλλους Νούς, κατ' άλλους Ειμαρμένη, κλπ. όπως λέει ο Ζήνων ο Κιτιεύς) υπάρχει άσβεστη φλόγα, το «κεντρικόν πύρ». Ο Στοβαίος αναφέρει (Ανθολόγιο, 1, 22, 1): «Ο Φιλόλαος τοποθετεί το πύρ στο μέσον, στο κέντρο. Το ονομάζει εστία των πάντων, οίκον του Διός, μητέρα των θεών, βωμό

και συνοχή και μέτρο φύσεως. Επίσης τοποθετεί ένα δεύτερο πύρ, ανώτατο όλων, που περιέχει μέσα του τον κόσμο. Το κέντρο, λέει, είναι από την φύση του πρώτο, γύρω απ' αυτό τα δέκα διαφορετικά σώματα εκτελούν τον ομαδικό τους χορό». Έτσι, ο συνειρμός ανατρέχει στην θερμότητα, την θερμότητα ως το κατ'εξοχήν στοιχείο της Αγάπης, και ως εκ τούτου, αποδίδεται ως εικόνα από τον Φιλόλαο η θερμή Αγάπη του ανώτατου όντος ως πύρινη (η Αγάπη συνδέεται, ταυτίζεται με την φωτιά). Η ύπαρξη ενός τέτοιου πυρώδους κέντρου συμβολίζεται από την ιερή και άσβεστη εστία κάθε βωμού και ναού, αποτελώντας την έδρα της τιμώμενης θεότητας σε κάθε οικία με την κεντρική εστία, όπου η οικογένεια μαζευόταν γύρω από την φωτιά, αλλά και απ' το άσβεστο πύρ του Πρυτανείου. Έτσι, γενικώς η εστία (με την φωτιά) είναι μια καθολική συμβολική παρουσίαση της θερμής από Αγάπη καρδιάς (κέντρου) του ανώτατου θείου όντος που ταυτίζεται με το σύμπαν. Παρόμοιο είναι και το νόημα της χρήσης της ιερής δάδας στις ιερές τελετές και τα δρώμενα (λαμπαδηδρομίες, κλπ).

«Και τα αγάλματα και οι βωμοί και η διατήρηση της άσβεστης φωτιάς και γενικώς όλα τούτα καθιερώθηκαν από τους πατέρες μας, σύμβολα της παρουσίας των θεών» Μέγας Ιουλιανός (Επιστολαί, 89β, 293).

Ο Ηράκλειτος επίσης, χαρακτηρίζει το σύμπαν: «πυρ αείζων, απτόμενον μέτρα και αποσβεννύμενον μέτρα» (φωτιά αιώνια που ανάβει με μέτρο και σβύνει με μέτρο).

«Ο Ίπασσος ο Μεταποντίνος και ο Ηράκλειτος ο Εφέσιος λένε, ότι το σύμπαν είναι ένα, κινούμενο και πεπερασμένο, και το πύρ θεωρούν ως την αρχή των όλων αλλά και των όντων, και δημιουργούνται τα όντα από την φωτιά με πύκνωση και αραιώση, ενώ διαλύονται και πάλι στο πύρ» (Αριστοτέλης, Μετά τα φυσικά, 984α).

Ο Δημόκριτος αποκαλεί τον Θεό νού πύρινο και σφαιροειδή «Δημόκριτος νούν τον θεόν εν πυρί σφαιροειδεί» (Αέτιος, Περί θεού, 302, 13). Για τους Πυθαγόρειους η αρχή της γενέσεως του σύμπαντος έγινε απ' το πύρ και το πέμπτο στοιχείο μαζί, τον αιθέρα «Άρξασθαι δε την γένεσιν του κόσμου από πυρός και του πέμπτου στοιχείου» (Αέτιος, Πόθεν τρέφεται ο κόσμος, 333, 19).

Ο Αέτιος μας πληροφορεί ότι για την πυρώδη φύση της ψυχής μίλησαν ο Παρμενίδης, ο Ίπασσος, ο Ηρακλείδης, ο Λεύκιππος και οι Στωικοί. «Πύρ γεννώμεθα, δια πυρός οδεύομεν» Πρόκλος.

Ο Παρμενίδης, λέει ότι το γήρας επέρχεται από την έλλειψη του θερμού στοιχείου «Παρμενίδης γήρας γίνεσθαι παρά την του θερμού υπόλειψιν» (Αέτιος, Περί τροφής, 443, 8).

Ο Αριστοτέλης επίσης μιλάει για το πρώτο «ενυπάρχον πύρ» (Μετά τα φυσικά, 1052, 9) και ο Θεόφραστος για την «θερμότητα της πρώτης σφαίρας». Ο Πλάτων λέει: «Το Πρώτο Αγαθό είναι άρρητο, αλλά όταν έρχεσαι μαζί του σε επαφή κατ'επανάληψη, άξαφνα, είναι λες και αναπηδά μέσα από το πυρ το φως και αναδύεται μες στην ψυχή»

-Αρχαίες Ελληνικές λέξεις όπως: αγαπώ, αγάπησις (αξίζει εδώ να σημειώσουμε ότι ο τύπος της λέξεως που μέχρι και το τέλος της Ελληνιστικής εποχής ήταν: «αγάπησις» αργότερα θα γίνει: «αγάπη», θα μετατραπεί δηλαδή από ουσιαστικό της τρίτης κλίσης σε ουσιαστικό της πρώτης κλίσης χάνοντας την κατάληξή του(-σις)), αγαπησμός,

ΑΜΦΑΓΑΠΑΖΩ, ΑΜΦΑΓΑΠΩ (=αγαπώ και αγαπιέμαι, εναγκαλίζομαι με Αγάπη)
στέργω, στοργή, συμπονέω, φιλώ, φιλότης, φιλία, φιλόθεος (= ο αγαπών τους Θεούς),
ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ, ΦΙΛΑΛΛΗΛΙΑ, φιλοτήσιος ή φιλοτάσιος (= ο προάγων,
υποβοηθών την Αγάπη) φιλοσυμπαθής (ο αγαπών να συμπαθή), φιλητικός (ο
διατιθέμενος να αγαπά) φιλόστοργος (=αυτός που αγαπάει στοργικά, τρυφερά),
φιλιωτής, φιλογνώμων,(=ο έχων αισθήματα Αγάπης για κάποιον) φιλιάζω, φιλιακός,
φιλιαστής, υπεραγαπώ, φιλοσυγγενής, φιλότεκνος, φιλοσύζυγος, φιλόδημος,
φιλοξενία, φιλοσοφία, φιλοκαλία, αγαπητός, αγαπατός (με την ίδια έννοια με το
αγαπητός), αγάπημα, αγαπητέος, αγαπητικός, οικειώω-ώ: κάνω κάποιον οικείο μου,
φίλο μου. οικειούμαι: αποκτώ την εύννοια, οικειοποιούμαι. οικειώσις: οικειοποίηση.
ξενόομαι-ούμαι: φιλοξενούμαι, φιλάνθρωπος, φιλανθρώπινος, φιλανθρωπεύομαι:
φέρωμαι φιλάνθρωπα, φιλόφρονα φιλανθρωπευθέντες: οι τυχόντες φιλανθρωπία,
φιλανθρώπευμα: η φιλάνθρωπος πράξις, φιλανθρώπως έχω: εκδηλώνω φιλάνθρωπα
συναισθήματα. φιλικώς χρώμαι τινί: έχω φιλικές διαθέσεις, φιλάλληλος: ο αγαπών
και αγαπούμενος αμοιβαίως φιλεύσπλαχνος, θεοφιλής, θεόστοργος (= ο αγαπών τους
Θεούς), φιλευσεβής, σύνειμι: συναναστρέφομαι. συνεδρία: συντροφιά, φιλοφροσύνη,
φιλοφρονέομαι-ούμαι, φιλοικτίμων: ευσπλαχνικός, φιλέταιρος: αυτός που αγαπάει
τους συντρόφους του, φιλειταιρικός, φίλερως, φιλέραστος, φιλένθεος, φιλέλεος,
φιλελεήμων, φιλελήμων: (η ίδια έννοια με το φιλελεήμων), φιλημοσύνη: το
συναίσθημα της Αγάπης/η φιλική διάθεση, φιλευσέβεια, φιλητός: ο αξιαγάπητος,
προσφιλής, φιλεγκώμιος: ο αγαπών να εγκωμιάζει, φίληβος: ο αγαπών τους νέους και
τη νεότητα, φιλόγονος: ο αγαπών τα παιδιά του, φιλογονία, φιλογύνης: ο αγαπών τις
γυναίκες, φιλογυνία, φιλήνωρ/φιλάνωρ: ο αγαπών τους άνδρες, φιλοβάρβαρος: ο
αγαπών τους ξένους, φιλόβιος: ο αγαπών τη ζωή, φιλίωσις/ το φιλιούσθαι: η Αγάπη,
φιλίσκος: υποκοριστικό του φίλος, φιλιώνομαι: γίνομαι φίλος, συμφιλιώνομαι με
κάποιον, φιλικός, φιλόγαιος: ο αγαπών τη γη, φιλόδενδρος: ο αγαπών τα δέντρα,
φιλόκοινος: ο αγαπών το κοινό/την κοινωνία, φιλοδημόσιος/φιλόδημος, φιλοδημία: η
Αγάπη για το λαό, φιλοικτος, φιλοικτήμων, φιλόθερμος: ο αγαπών την θερμότητα,
φιλοδίκαιος: ο αγαπών το δίκαιο/τη δικαιοσύνη, φιλόλαος,φιλόμβροτος: ο αγαπών
τους ανθρώπους (βροτός = άνθρωπος), φιλιπάτωρ: ο αγαπών τον πατέρα του,
φιλοπατρία, φιλοποιός: ο ποιών σχέσεων Αγάπης/φίλους, φιλοποίησης: η δημιουργία
σχέσεων Αγάπης/η κτήσις φίλων, φιλάρετος, φιλαιδήμων: ο αγαπών την σεμνότητα,
φιλαγαθία: η Αγάπη για το αγαθό, φιλαγαθέω-ώ, φιλάγαθος, φίλαγνος, φίλαβρος: ο
αγαπών την αβρότητα, την λεπτότητα, φιλόζωος: αυτός που αγαπάει τα ζώα και τη
ζωή, φίλαντος, φιλοψυχία: η υπερβολική Αγάπη της ζωής, φίλτρον: μέσον
προσέλκυσης συμπάθειας, φίλημα: ασπασμός/φίλημα, φιλοπροσήγορος: αυτός που
του αρέσει να καλοδέχεται, να χαιρετά με καλή διάθεση τους άλλους,
φιλοπροσηγορία, συνενθουσιάζω, συμπνέω, σύμπνοια, συμπαρίσταμαι, συμπάσχω:
συμπάσχω/τρέφω συμπάθεια, συμπαρίσταμαι, συμπροθυμέομαι-ούμαι: συμπράττω με
προθυμία, συμπάρειμι: συμπορεύομαι, βοηθώ, επικουρώ: βοηθώ, φροντίζω,
μακροθυμία: το να ανέχεται κανείς/ να υπομένει -Κλίνουμε εδώ τα ρήματα: αγαπώ,
φιλώ(=αγαπώ):

ΑΓΑΠΩ

[Ενεργητική Φωνή]

Ενεστώτας:

(Οριστική): Αγαπώ-αγαπάς-αγαπά-αγαπώμεν-αγαπάτε-αγαπώσι(ν)-αγαπάτον-αγαπάτον.

(Υποτακτική): αγαπώ- αγαπάς-αγαπά-αγαπώμεν-αγαπάτε-αγαπώσι(ν)-αγαπάτον-αγαπάτον.

(Ευκτική): αγαπώμι, αγαπώην-αγαπώς, αγαπώης-αγαπώ, αγαπώη-αγαπώμεν-αγαπώτε-αγαπώεν-αγαπώτον-αγαπώτην.

(Προστακτική): αγάπα-αγαπάτω-αγαπάτε-αγαπώντων, αγαπάτωσαν-αγαπάτον-αγαπάτων.

(Απαρέμφατο): αγαπάν

(Μετοχή): αγαπών-αγαπώντος αγαπούσα-αγαπώσης αγαπών-αγαπώντος

Παρατατικός:

(Οριστική): ηγάπων

Μέλλοντας:

(Οριστική): αγαπήσω

(Ευκτική): αγαπήσοιμι

(Απαρέμφατο): αγαπήσειν

(Μετοχή): αγαπήσων, αγαπήσουσα, αγαπήσων

Αόριστος:

(Οριστική): ηγάπησα

(Υποτακτική): αγαπήσω

(Ευκτική): αγαπήσαιμι

(Προστακτική): αγάπησον

(Απαρέμφατο): αγαπήσαι

(Μετοχή): αγαπήσας, αγαπήσασα, αγαπήσαν

Παρακείμενος:

(Οριστική): ηγάπηκα

(Υποτακτική): ηγαπηκώς ώ

(Ευκτική): ηγαπηκώς εἶην

(Προστακτική): ηγαπηκώς ἴσθι

(Απαρέμφατο): ηγαπηκέναι

(Μετοχή): ηγαπηκώς, ηγαπηκυία, ηγαπηκός

[Παθητική Φωνή]

Ενεστώτας:

(Οριστική): αγαπώμαι

(Υποτακτική): αγαπώμαι

(Ευκτική): αγαπώμην

(Προστακτική): αγαπώ

(Απαρέμφατο): αγαπάσθαι

(Μετοχή): αγαπώμενος, αγαπωμένη, αγαπώμενον

Παρατατικός:

(Οριστική): ηγαπώμην

Αόριστος:

(Οριστική): ηγαπήθην

(Υποτακτική): αγαπηθώ

(Ευκτική): αγαπηθείην

(Προστακτική): αγαπήθητι

(Απαρέμφατο): αγαπηθήναι

(Μετοχή): αγαπηθείς, αγαπηθείσα, αγαπηθέν

Παρακείμενος:

(Οριστική): ηγάπημαι

(Υποτακτική): ηγαπημένος ώ

(Ευκτική): ηγαπημένος είην

(Προστακτική): ηγάπησο

(Απαρέμφατο): ηγαπήσθαι

(Μετοχή): ηγαπημένος, ηγαπημένη, ηγαπημένον

ΑΓΑΠΑΖΩ

ΦΙΛΩ

(=Αγαπώ)

(Να επισημάνουμε ότι στην αρχαία Ελληνική γλώσσα το ρήμα: (φιλώ) έχει εντονότερη την έννοια της Αγάπης από το ρήμα: (αγαπώ)).

[Ενεργητική Φωνή]

Ενεστώτας:

(Οριστική): φιλέω, φιλώ-φιλέεις, φιλείς-φιλεί, φιλεί-φιλόμεν, φιλούμεν-φιλέετε, φιλείτε-φιλέουσι, φιλούσι(ν)-φιλέετον, φιλείτον-φιλέετον, φιλείτον

(Υποτακτική): φιλέω, φιλώ-φιλέης, φιλής-φιλέη, φιλή-φιλέωμεν, φιλώμεν-φιλέητε, φιλήτε-φιλέωσι, φιλώσι(ν)-φιλέητον, φιλήτον-φιλέητον, φιλήτον

(Ευκτική): φιλέοιμι, φιλοίμι, φιλοίην, φιλοίην-φιλέοις, φιλοίς, φιλοίης, φιλοίης-φιλέοι, φιλοί, φιλοίη, φιλοίη-φιλέοιμεν, φιλοίμεν-φιλέοιτε, φιλοίτε-φιλέοιεν, φιλοίεν-φιλέοιτον, φιλοίτον-φιλοίτην, φιλοίτην

(Προστακτική): φίλεε, φίλει-φιλέετω, φιλείτω-φιλέετε, φιλείτε-φιλέοντων, φιλούντων, φιλέετωσαν, φιλείτωσαν-φιλέετον, φιλείτον-φιλέετων, φιλείτων

(Απαρέμφατο): φιλέεν, φιλείν

(Μετοχή): φιλέων, φιλών-φιλέοντος, φιλούντος φιλέουσα, φιλούσα-φιλεούσης, φιλούσης φιλέον, φιλούν-φιλέοντος, φιλούντος

Παρατατικός:

(Οριστική):εφίλειον,εφίλουν-εφίλεες,εφίλεις-εφίλεε,εφίλει-εφιλέομεν,εφιλούμεν-εφιλέετε,εφιλείτε-εφίλειον,εφίλουν-εφιλέετον,εφιλείτον-εφιλέετην,εφιλείτην

Μέλλοντας:

(Οριστική):φιλήσω

Αόριστος:

(Οριστική):εφίλησα

Παρακείμενος:

(Οριστική):πεφίληκα

[Μέση Φωνή]

Ενεστώτας:

(Οριστική):φιλέομαι,φιλούμαι-φιλέη,φιλέει,φιλή,φιλεί-φιλέεται,φιλείται-φιλέομεθα,φιλούμεθα-φιλέεσθε,φιλείσθε-φιλέονται,φιλούνται-φιλέεσθον,φιλείσθον-φιλέεσθον,φιλείσθον

(Υποτακτική):φιλέωμαι,φιλώμαι-φιλέη,φιλή-φιλήται,φιλήται-φιλέωμεθα,φιλώμεθα-φιλήσθε,φιλήσθε-φιλέωνται,φιλώνται-φιλήσθον,φιλήσθον-φιλήσθον,φιλήσθον

(Ευκτική):φιλοίμην,φιλοίμην-φιλέοιο,φιλοίο-φιλέοιτο,φιλοίτο-φιλοίμεθα,φιλοίμεθα-φιλέοισθε,φιλοίσθε-φιλέοιντο,φιλοίντο-φιλέοισθον,φιλοίσθον-φιλοίσθην,φιλοίσθην

(Προστακτική):φιλέου,φιλού-φιλέεσθω,φιλείσθω-φιλέεσθε,φιλείσθε-φιλέεσθων,φιλείσθων,φιλέεσθωσαν,φιλείσθωσαν-φιλέεσθον,φιλείσθον-φιλέεσθων,φιλείσθων

(Απαρέμφατο):φιλέεσθαι,φιλείσθαι

(Μετοχή):φιλεόμενος,φιλούμενος-φιλεομένη,φιλουμένη-φιλεόμενον,φιλούμενον

Παρατατικός:

(Οριστική):εφιλεόμην,εφιλούμην-εφιλέου,εφιλού-εφιλέετο,εφιλείτο-εφιλεόμεθα,εφιλούμεθα-εφιλέεσθε,εφιλείσθε-εφιλέοντο,εφιλούντο-εφιλέεσθον,εφιλείσθον-εφιλέεσθην,εφιλείσθην

Μέλλοντας:

(Οριστική):φιλήσομαι,φιληθήσομαι

Αόριστος:

(Οριστική):εφιλάμην,εφιλήθην

Παρακείμενος:

(Οριστική):πεφίλημαι, πέφιλμαι

Υπερσυντέλικος:

(Οριστική): επεφιλήμην

Τετελεσμένος Μέλλοντας:

(Οριστική):πεφιλήσομαι

ΣΤΕΡΓΩ

ΕΡΑΩ (ΕΡΩ)

ΣΥΜΠΟΝΕΩ

ΣΥΜΠΑΣΧΩ

-Αρχαία Ελληνικά κύρια ονόματα (από τα ρήματα: αγαπώ, φιλώ(=αγαπώ) και τα ονόματα: Έρωσ, Ίμερος, Πόθος) όπως: Αγαπήνωρ, Αγαπαίος, Δημόφιλος, Δίφιλος, Ερασίνοσ, Ερασινίδης, Ερασίκλεια, Ερατοκλείδης, Έρατος, Ερατοσθένης, Ερασίξενος, Ερατώ, Θεοφιλίς, Ιμεραίος, Ιμέριος, Πάμφιλος, Ποθεινή, Φιλώτας, Φίλα, Φιλαινίς, Φιλάιος, Φιλάων, Φιλέας, Φιλήμων, Φιλήσιος, Φιλήτας, Φιλητάς, Φιλιάδης, Φιλίνος, Φιλίσκος, Φίλιστος, Φιλίστα, Φιλοίτιος, Φιλώνδας, Φιλωνίδης, Φιλοστόργιος, Φιλουμενός, Φίλων, Φιλωνίς, Φιλωτέρα, Φιλωτερίς, Φιλέταιρος, Φιλόξενος, Φιλοξένη, Φιλόλαος, Φιλόδημος κλπ.(σημείωση: είναι ενδεικτικό το γεγονός ότι σε καμία άλλη γλώσσα δεν υπάρχουν τόσα κύρια ονόματα που να φέρουν μέσα τους την έννοια της Αγάπης όσο στην αρχαία ελληνική. Στη νέα ελληνική γλώσσα για παράδειγμα, υπάρχουν μόνο δύο: Αγάπη, Αγαπητός. Εξίσου πενιχρά

αποτελέσματα δίνει η αναζήτηση τέτοιων ονομάτων στην Αγγλική γλώσσα, τη Γερμανική, την Γαλλική κλπ.)

- Αντίστοιχα, υπήρχαν επίθετα. Πχ. Πτολεμαίος ο Φιλάδελφος, Κλεοπάτρα η Φιλοπάτωρ, Φιλόπαππος, κλπ. (Η χρήση επιθέτων καθιερώθηκε κατά την Ελληνιστική εποχή. Ως τότε αντί επιθέτου λεγόταν μετά το όνομα, το όνομα του πατέρα στην γενική πτώση, η της μητέρας (σε παλαιότερους χρόνους, αλλά και σε πιο πρόσφατους, σε περιοχές όπως πχ. οι Επιζεφύριοι Λοκροί, αλλά και η ανατολική μητροπολιτική (κυρίως) Λοκρίδα).

- Και βέβαια υπήρχαν πολλά ονόματα τα οποία προυποθέτουν Αγάπη. Για παράδειγμα: Επίκουρος (βοηθός), κλπ.

-Στην αρχαία Ελλάδα χρησιμοποιούνταν ως εκδήλωση αγάπης προς ένα πρόσωπο η φράση «Ω Φιλότης» (Ω Αγάπη)(=Ω φίλε/η αγαπητέ/ή). Την έκφραση αυτή αναφέρει και ο Πλάτωνας. Φαίδρος 228D, Φιλόξενος σ2735.

- Οι Θεοί στην Ελληνική παράδοση, είναι ατομικότητες, οντότητες, αόρατες και άυλες. Γι αυτό όταν λέμε ότι ο Ζεύς ερωτεύθηκε μια θεά και έκανε ένα παιδί (θεό)μαζί της, δεν εννοούμε φυσικά έρωτα σωμάτων, ούτε το παιδί (θεός) είναι υλικό, δεν έχει σώμα (έτσι συμβολοποιείται η γέννηση νέων κόσμων, νέων συμπαντικών δεδομένων, νέων οντοτήτων, νέων θεών). Όπως χαρακτηριστικά έχουν πει πολλοί θεολόγοι των Ελλήνων, εμείς χρησιμοποιούμε υλικές μορφές, ανθρώπινες μορφές για τους θεούς, αν και αυτοί δεν έχουν σώμα ορατό, υλικό και ανθρωπόμορφο, για να τους κατανοούμε καλύτερα. Αλλιώς θα ήταν αδύνατο καν να τους διακρίνουμε στη σκέψη μας. Όταν λέμε τιτανομαχία, δεν εννοούμε σωματικό πόλεμο, αλλά αναδιανομή συμπαντικών ενεργειών και δυνάμεων των θεών.

[- «Χρέος έχουμε να θεωρούμε το θεό σαν πνεύμα πανίσχυρο, αθάνατο και τέλειο. Γιατί, αν και είναι αόρατος για τα μάτια των ανθρώπων, όμως φανερώνεται με τα έργα του» Αριστοτέλης.

- Ο Επίκουρος λέει ότι οι θεοί είναι «λόγω θεωρητοί» (Κύριαι Δόξαι, Ι). (γίνονται αντιληπτοί όχι με τα μάτια καθώς είναι άυλοι και αόρατοι, αλλά με την σκέψη).

-«Είς Θεός εν τε θεοίσι και ανθρώποισι μέγιστος, ούτι δέμας θνητοίσι ομοίος ουδέ νόημα» Ξενοφάνης. Ένας θεός (υπάρχει) ο μέγιστος ανάμεσα στους θεούς και τους ανθρώπους, ο οποίος δεν μοιάζει με τους ανθρώπους ούτε στο σώμα, ούτε στο πνεύμα.

-«Ουδέ γάρ ανδρομέη κεφαλή κατά γυία κέκασται, ου μὲν ἀπὸ νώτοιο δύο κλάδοι αἰσσονται, ου πόδες, ου θοά γούν, ου μήδεα λαχνηέντα, ἀλλὰ φρήν ιερή και ἀθέσφατος ἐπλετο μόνον φροντίσι κόσμον ἅπαντα καταιίσσουσα θοήσιν» Εμπεδοκλής (Περὶ Φύσεως) (Απ.134, Αμμώνιος, Περὶ Ερμηνίας 249,6). Γιατί (ο Θεός) δεν έχει κεφάλι ανθρώπινο πάνω σε μέλη, ούτε φυτρώνουν δύο κλαδιά (= χέρια) στη ράχη του. Δεν έχει πόδια, ούτε γρήγορα γόνατα, ούτε τριχωτά γεννητικά μόρια, αλλά είναι μόνο νούς, ιερός και υπερμέγιστος, που με γοργές σκέψεις διαπερνά όλο τον κόσμο.

-«Ει μὲν οὖν εἴη, δεῖ αὐτὸ ἓν εἶναι. Ἐν δ' εὖν δεῖ αὐτὸ σῶμα μὴ ἔχειν. Εἰ δὲ ἔχει πάχος, ἔχει ἀν μῶρια, καὶ οὐκέτι ἓν εἴη» Μέλισσος (Συμπλίκιος, Εἰς Φυσικά,87,6). Ἀν ὑπάρχει λοιπὸν (τὸ ὄν) πρέπει νὰ εἶναι ἓνα. Καὶ ἀν εἶναι ἓνα, δὲν πρέπει νὰ ἔχει σῶμα. Ἀν ὅμως ἔχει πάχος, θὰ ἔχει κομμάτια (μέρη), ἀρα δὲν θὰ εἶναι πᾶ ἓνα.

-«Οὐδ' ὀνομάζεται ἀρα οὐδέ λέγεται οὐδέ δοξάζεται οὐδέ γινώσκειται, οὐδέ τι τῶν ὄντων, αὐτοῦ αἰσθάνεται» Πλάτων (Παρμενίδης,142a). (Τὸ ὄν) Οὔτε ὀνομάζεται, οὔτε λέγεται, οὔτε κρίνεται, οὔτε γίνεται γνωστὸ, οὔτε κάποιον ἀπὸ τὰ ὄντα τὸ ἀντιλαμβάνεται με τὶς αἰσθήσεις. (Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ δεῖ τὸ ὄν γιατί εἶναι ἀόρατο, δὲν μπορεῖ νὰ ἀγγίξει τὸ ὄν γιατί εἶναι ἄυλο, καὶ γενικὰ δὲν μπορεῖ νὰ προσεγγίσει κανεὶς τὸ ὄν με καμμία αἴσθησιν).

-«Ὁ ὀρθὸς Λόγος δια πάντων ἐρχόμενος ὁ αὐτὸς ὢν τῷ Δίῳ Ζήνων ὁ Κιτιεύς (Διογ. Λαέρτ.7,88). Ὁ ὀρθὸς Λόγος ποὺ διέρχεται ἀπ' τὰ πάντα εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Δίας. (Ὁ Δίας ταυτίζεται με τὸν νοῦ ποὺ διέρχεται μέσα σὲ ὅλα τὰ πράγματα, στα πάντα. Εἶναι λοιπὸν ἀόρατος).

-«Ὅτι οὔτε ὅλον, οὔτε μέρος, οὔτε ἀρχὴν ἔχον, οὔτε μέσην, οὔτε τελευτήν. Ὅτι οὐδὲν ἔχει πέρας. Ὅτι ἀσημάτιστον» Πρόκλος (Εἰς Παρμενίδην,6,Cousin,τ.6,σ.54-55). Οὔτε ὅλον, οὔτε μέρος, οὔτε ἀρχὴ ἔχει, οὔτε μέση, οὔτε τέλος. Οὔτε σχῆμα ἔχει. (ὁ Θεός).

-«Οἱ τέλειοι, ἀγαθοί, ἀθάνατοι, δίκαιοι, πάνσοφοι, αἰώνιοι θεοὶ εἶναι ἐπίσης καὶ ἀπρόσωποι...συνεκτικοί, ἄυλοι καὶ διυλικοί», «Κάθε θεός...δὲν διαχωρίζεται ἀπὸ τὴν Πρῶτη Αἰτία οὔτε ἀπὸ τοὺς ἄλλους θεοὺς (ὅπως καὶ οἱ νοήσεις δὲν διαχωρίζονται ἀπὸ τὸν Νοῦ)» Σαλλούστιος.

-«Καὶ τὰ ἀγάλματα...σύμβολα τῆς παρουσίας τῶν Θεῶν...καὶ ἐπειδὴ βεβαίως εμεῖς ἔχουμε σῶμα, γι' αὐτὸ ἡ λατρεία πρὸς τοὺς Θεοὺς πρέπει νὰ εἶναι σωματικὴ, παρ' ὅλο ποὺ αὐτοὶ εἶναι ἀσώματοι», «Καὶ ἐκεῖνος, λοιπὸν, ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ τοὺς Θεοὺς, ἀντικρῶζει με εὐχαρίστησιν τὶς εἰκόνες καὶ τὰ ἀγάλματά τοὺς...οἱ ὁποῖοι ἀν καὶ ἀόρατοι τὸν βλέπουν» Μέγας Ἰουλιανός (Ἐπιστολαί,89β, 293 καὶ 295κ.εξ.).

-«Σωκράτης δὲ πάντα μὲν ἠγείτο Θεοὺς εἰδέναι, τὰ τε λεγόμενα καὶ πραττόμενα καὶ τὰ σιγῆ βουλευόμενα, πανταχοῦ δὲ παρεῖναι...» Ξενοφῶν (Ἀπομνημονεύματα). Ὁ Σωκράτης πάντα μὲν πίστευε ὅτι οἱ Θεοὶ γνωρίζουν, καὶ τὰ λεγόμενα καὶ τὰ πραττόμενα καὶ τὰ κρυφίως σχεδιαζόμενα, καὶ ὅτι εἶναι πανταχοῦ παρόντες...» (Οἱ Θεοὶ εἶναι πανταχοῦ παρόντες καθὼς εἶναι ἄυλοι καὶ ἀόρατοι). Παρόμοιο κείμενο τοῦ Ξενοφώντος (Ἀπομν.Α, IV, 18): «Ὁ Θεός εἶναι τόσο μέγας καὶ τέτοια εἶναι ἡ δύναμή του, ὥστε συγχρόνως τὰ πάντα βλέπει, τὰ πάντα ἀκούει, παντοῦ εἶναι παρὼν καὶ συγχρόνως φροντίζει γιὰ ὅλα».

- Ὁ ἄυλος χαρακτήρας τῶν θεῶν περιγράφεται με πάρα πολλοὺς τρόπους στα ἀρχαῖα Ἑλληνικά κείμενα. Γιὰ παράδειγμα, ὁ Εὐριπίδης (Ἑλένη,560) λέει: « Ὁ θεοί. Θεός γάρ καὶ τὸ γινώσκειν φίλους ». Ὁ θεοί, ἡ ἀναγνώριση τῶν ἀγαπημένων εἶναι θεός. (Ὁ θεός ταυτίζεται με μίαν κατάσταση, με κάτι ἄυλο). Ἐπίσης, ὁ Εὐριπίδης στῆν: (Ἀνδρομάχη, 1226-1227) λέει: «Ἰὼ ἰὼ. Τί κινῆται, τίνας αἰσθάνομαι θεῶν;» (μιλάει ὁ χορός) Ὡ! ὦ! Τί κινεῖται; Ποιανὸν αἰσθάνομαι θεοῦ παρουσία; (Ἡ παρουσία κάποιου θεοῦ γίνεται ἀντιληπτὴ ὡς κίνησις, ὡς ροὴ ἐνέργειας).

- (Ο Δίων Χρυσόστομος, περιγράφει εδώ γιατί ενώ οι θεοί είναι αόρατοι, εμείς τους απεικονίζουμε ανθρωπόμορφους): «Γιατί το νού και τη φρόνηση αυτή καθεαυτή ούτε κάποιος γλύπτης, ούτε κάποιος ζωγράφος δύναται να την αποδώσει εικαστικά. Επειδή αόρατα είναι αυτά και ουδείς γνωρίζει τι περί αυτών. Έτσι, καταφεύγουμε στο ανθρώπινο σώμα...καθώς το θεωρούμε ως ένα αγγείο φρόνησης και λόγου και το προσάπτουμε στο θεϊόν, ελλείπει και απουσία φανερού και εικαστικού παραδείγματος για τα ανεικονικά και αφανή. Για αυτό και χρησιμοποιούμε τη δύναμη του συμβόλου»].

- Ο θεός Άρης, είναι θεός της άμυνας και μάλιστα μόνο σε ακραία ανάγκη αυτοάμυνας, όταν συναινέσει σ αυτό και το επιτρέψει ο Ζεύς, ο οποίος είναι θεός-Αγάπη (Φίλιος Ζεύς) και κυβερνήτης όλων των θεών (η εξουσία όλων των θεών πηγάζει από τον Δία). Έτσι, ο θεός Άρης βρίσκεται υπό το κράτος, και την εξουσία του φίλιου Διός, του θεού της Αγάπης, με ότι σημαίνει αυτό το γεγονός και ότι εννοείται και συνεπάγεται από αυτό. Σε όλες τις θρησκείες υπάρχει προστάτης του στρατού, του ναυτικού, κλπ. γιατί κάποτε εμφανίζεται έντονη η απειλή εξάλειψης ενός λαού από εξωτερικούς εχθρούς. Όλες οι θρησκείες όπως είναι ευνόητο, ευλογούν τα όπλα όταν τίθεται θέμα πολέμου και αμφισβήτησης των κυριαρχικών δικαιωμάτων ενός λαού, όταν τίθενται θέματα ανεξαρτησίας, ελευθερίας κλπ. Αυτή ακριβώς την ανάγκη για έσχατη αυτοάμυνα μπροστά στον κίνδυνο της εξάλειψης ενός λαού, εκφράζει ο Άρης, και όχι αναίτια και άδικη επιθετικότητα η οποία κινείται έξω από την δικαιοσύνη και έξω από τις επιταγές των θεών.

Ο Ομηρικός Ύμνος του Άρη λέει τα εξής: «..θάρρος χάρισέ μου μακάριε, να κρατιέμαι στους σωτήριους θεσμούς της ειρήνης, αποφεύγοντας τις μάχες με τους εχθρούς και τους βίαιους θανάτους..». Ο θεός Άρης, εκφράζει επίσης κάθε μορφή άμυνας, όπως η μικροβιολογική άμυνα του οργανισμού, κλπ., όπως και κάθε μορφή «συστράτευσης» των δυνάμεων ενός συστήματος (βιολογικού η απρόσωπου, θεσμικού, κλπ.) και «πάλης» για έναν αγαθό σκοπό, όπως η επίτευξη ενός επιστημονικού επιτεύγματος, η επίτευξη ενός κοινωνικού στόχου, κλπ., γενικά ότι απαιτεί προσπάθεια σε σχέση με ένα στόχο. Για τον ίδιο λόγο και η θεά Αθηνά αναπαρίσταται πάνοπλος (Γιατί η σοφία και η σκέψη πάντοτε κινούνται προς ένα στόχο, ένα αντικείμενο ή ένα επιδιωκόμενο αποτέλεσμα).

Όσον αφορά τον Γανυμήδη, που είναι ο «οινοχόος» των θεών, κάποιοι μισοί, βέβηλοι και βλάσφημοι ομοφυλόφιλοι από την Κρήτη, σε πολύ πρόσφατη χρονική στιγμή, έφτιαξαν ένα ψεύτικο μύθο, ότι τάχα ο Γανυμήδης συνευρέθηκε ερωτικά με τον Δία. Ο Πλάτων αναφέρει ότι αυτοί έφτιαξαν αυτό το μύθο για να δημιουργήσουν ένα παράδειγμα πίσω από το οποίο να καλύψουν τις δικές τους ερωτικές επιλογές. Και ο Πλάτων συνεχίζει λέγοντας: «Όλοι κατηγορούμε τους συγκεκριμένους Κρητικούς για το ότι έφτιαξαν αυτό τον μύθο».

Ο κατασκευασμένος αυτός και βέβηλος μύθος βέβαια, δεν αναφέρεται πουθενά σε κανένα από τα ιερά κείμενα των Ελλήνων, σε κανένα κείμενο των θεολόγων, του Ορφέα, του Ησίοδου, του Ομήρου κλπ. (καθώς είναι μεταγενέστερος), ούτε σε ύμνους, ούτε σε κείμενα φιλοσόφων που θεολογούν, και γενικότερα σε κανένα απολύτως από τα πλατειά αποδοχής και επιρροής θεολογικά κείμενα.. Έτσι, ο μύθος αυτός, δεν υπάρχει για την Ελληνική θρησκεία, είναι άκυρος, δεν έχει για κανένα ισχύ, μόνο για αυτούς που τον έφτιαξαν με την αρρωστημένη φαντασία τους (ούτε και για αυτούς ακριβώς επειδή τον έπλασαν με ψεύτικο τρόπο οι ίδιοι). Αφήνει

παντελώς άθιχτη την πανίερη Ελληνική μας θρησκεία και την μνήμη των προγόνων μας. (Βέβαια, στους Έλληνες, τίποτα δεν εγείρει ποινή στο επίπεδο των απόψεων, ούτε η βλασφημία, παρά μόνον αγνόηση και υποτίμηση. Στους Έλληνες, ευτυχώς, δεν υπάρχουν αποκεφαλισμοί και καύσεις ζωντανών ανθρώπων για τις ιδέες τους. Γι αυτό οι Έλληνες όπως και τότε, έτσι και τώρα, απλώς αγνόησαν και αγνοούν ένα τέτοιο μύθο, και αυτούς που τον έφτιαξαν).

- Όλοι οι θεοί προσαγορεύονται: Φίλε / Φίλη (σε πάρα πολλά κείμενα) πχ «Φίλε Ήφαιστε», «Φίλη Αθηνά» κλπ. (Υπενθυμίζεται ότι η σωστότερη απόδοση της αρχαίας Ελληνικής λέξης «φίλος» στα νέα Ελληνικά, είναι: αγαπητός, αγαπημένος / αγαπητός φίλος, καθώς φιλώ = αγαπώ. Εμπεριέχει την έννοια της Αγάπης και ανάγεται σε αυτήν. Στην νέα Ελληνική γλώσσα όμως, έχει καταλήξει να χρησιμοποιείται χωρίς κατ ανάγκη να εμπεριέχει την έννοια της αγάπης, υποδηλώνοντας πολλές φορές απλά ένα άτομο που μπορεί να συνυπάρχουμε σε ένα εργασιακό για παράδειγμα χώρο χωρίς να υπάρχει ισχυρή σύνδεση αγάπης και φιλίας). Όλοι οι θεοί αγαπούν τους ανθρώπους και είναι οι ίδιοι Αγάπη ως ουσία.

- Η Αγάπη για τους Έλληνες είναι η ίδια η ουσία, το νόημα της ζωής, η ίδια η πνοή των ζώντων οργανισμών, η τελειώσις και ο σκοπός του ανθρώπινου βίου. Είναι το μόνο, το μοναδικό περιεχόμενο της Ελληνικής Θρησκείας και της Ελληνικής όρασης. Η Αγάπη των θεών φτάνει σε τεράστια ύψη, σε ασύλληπτα μεγέθη, σε άπειρη ποσότητα, και ένταση. Ανοίγουν οι κρουνοί του ουρανού, της θείας Αγάπης. Οι ναοί των Ελλήνων, της Ελληνικής θρησκείας, είναι ναοί της Αγάπης. Είναι ναοί της θείας Αγάπης (Της Αγάπης των θεών).

- Η Ελληνική Θρησκεία είναι η θρησκεία της Αγάπης. Είναι η θρησκεία της Αληθινής και Απόλυτης Αγάπης.

- Η στιγμή της ιεροπραξίας είναι η ίδια η πραγμάτωση της Αγάπης. Και την στιγμή αυτή της ενώσεως με τους θεούς εν μέσω Αγάπης, επιθυμεί κανείς να την μοιραστεί και να την βιώσει μαζί με άλλους συνανθρώπους του. (Για αυτό έχουμε τις δημοτελείς εορτές, τις κοινές ιερουργίες).

- Αυτή είναι η τελειότητα και η πληρότητα του νοός για έναν Έλληνα: Η Αγάπη για οτιδήποτε τον περιβάλλει.

- Αυτό είναι πνευματικά ο Ελληνισμός: Η Αγάπη για όλες τις ορατές μορφές του κόσμου ετούτου. (Και όσες δεν είναι ορατές, καθότι: «η φύσις κρύπτεσθαι φιλεί»).

- Άπειρη Αγάπη για όλες τις μορφές που ήρθαν στην ύπαρξη, και τελούν στην ύπαρξη. Και μια συμπόνοια για τον χαμό όλων των μορφών, που είναι εν ζωή. Και το χορτάρι πεθαίνει, και το ζώο πεθαίνει, και ο άνθρωπος. Τι άλλο λοιπόν από το να αγαπήσει ο άνθρωπος με την σύντομη ζωή του όλες τις μορφές του κόσμου που επίσης έχουν κι αυτές σύντομη ζωή;

- Αυτό είναι Ελληνισμός: Το δέσιμο του ανθρώπου με τον χώρο γύρω του, το να πλημμυρίζει κανείς με συναισθήματα Αγάπης για οτιδήποτε τον περιβάλλει.

- Η Αγάπη είναι η ίδια η όραση του Έλληνα.

- Στην προοπτική ματιά προς τον χώρο γύρω τους, λόγω της Αγάπης τους προς όλα αυτά που σφαιρικά, προοπτικά τους περιέβαλλαν, οφείλεται και η προοπτική στα έργα τέχνης των Ελλήνων: Η προοπτική των ναών, των κούρων (των γλυπτών), η προοπτική αναδίπλωση και πληρότητα των σχημάτων των αγγείων, κλπ. Η καθολικότητα, πληρότητα της Αγάπης προς το χώρο (γύρω μας) δημιουργεί την προοπτική στις διαφορετικές εκφάνσεις της Ελληνικής τέχνης.
- Η απτότητα των γλυπτών και των ναών οφείλεται ακριβώς στην τόσο ευαίσθητη εκδήλωση της Αγάπης προς τα πάντα.
- Όταν θάβονταν ο νεκρός, τοποθετούσαν μαζί του μερικά από τα πολύ αγαπημένα του αντικείμενα. Συνήθεια που ατόνησε η εγκαταλείφθηκε στους κατοπινούς χρόνους.
- Σε καμμία άλλη γλώσσα η έννοια της Αγάπης δεν εκφράζεται με τόσους λεκτικούς τύπους όσο στην αρχαία ελληνική γλώσσα.
- Οι θεοί έχουν ο καθένας αγαπημένα ζώα, φυτά, πετρώματα, σχήματα, σύμβολα, κλπ. Επίσης αγαπούν ιδιαίτερα συγκεκριμένους τόπους στους οποίους είναι πολιούχοι η που έχουν ιερά τεμένη και λατρευτικούς χώρους αφιερωμένους σ αυτούς.
- Όλοι οι Έλληνες μίλησαν για την Αγάπη: φιλόσοφοι, ποιητές κλπ. Οι Έλληνες είναι το γένος της Αγάπης.
- Για τους Έλληνες, όλες οι αρετές πηγάζουν από την Αγάπη και είναι εκφάνσεις της Αγάπης. Η Αγάπη τροφοδοτεί και δίνει νόημα και περιεχόμενο σε όλες τις άλλες αρετές και αποτελεί το ιδεώδες και την τελείωση αυτών. Η Αγάπη είναι προϋπόθεση κάθε αρετής και πραγμάτωση όλων των αρετών. Όλες οι αρετές μαζί συνθέτουν την Αγάπη. Οι αρετές είναι τα μέρη και η Αγάπη είναι το όλον.
- Το αιώνιο πρότυπο ανθρώπου για τους Έλληνες είναι οι άνθρωποι της Χρυσής Εποχής κατά την οποία οι άνθρωποι ζούσαν σε απόλυτη Αγάπη με τους θεούς και μεταξύ τους.
- Χιλιάδες αρχαία Ελληνικά κείμενα αναφέρονται στην Αγάπη.
- Σε πολλά σημεία στην αρχαία Ελληνική γραμματεία ο συγγραφέας απευθύνεται στους αναγνώστες με την έκφραση: «Ω φίλοι».
- Το επίθετο: «Δίφιλοι» σήμαινε αυτούς που αγαπάει εξαιρετικά ο Δίας και που αγαπούν τον Δία. Κάποιες φορές, με αυτό το επίθετο απεκλήθησαν και βασιλείς, ίσως βάσει της άποψης στα Μυκηναϊκά χρόνια ότι ορισμένοι ήταν απόγονοι του Διός.
- Οι Αμφικτυονίες και τα Κοινά είναι θρησκευτικοί θεσμοί που στόχο έχουν να εμπεδώσουν σχέση Αγάπης και συναδέλφωσης ανάμεσα στις συμμετέχουσες πόλεις. Είχαν πάντα ένα ιερό τέμενος ως θρησκευτικό τους κέντρο. (πχ Δελφοί, Πανιώνιο κλπ).
- Η ίδρυση των πανελληνίων αθλητικών αγώνων, (Ολύμπια, Πύθια, Νέμεα, Ίσθμια, Λύκαια κλπ), είχε ακριβώς το ίδιο νόημα να προκαλέσει την αλληλεγγύη, την αγάπη

και την συναδέλφωση μέσω της κοινής προσπάθειας σε έναν ιερό αγώνα που τελούνταν πάντοτε μέσα στους ιερούς χώρους, με την επίκληση των θεών. (Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι οι Ολυμπιακοί αγώνες, οι μεγαλύτεροι σε σημασία αγώνες, ξεκίνησαν με την ρήση του Δελφικού Απόλλωνα στο ερώτημα που είχε τεθεί για το πώς θα εκλείψει το μίσος και ο πόλεμος ανάμεσα στους ανθρώπους. Και η απάντηση ήταν: Να συστήσετε αθλητικούς αγώνες).

- Η γνώση του κόσμου, η Αγάπη για αυτόν σε εξημερώνει. Όχι η άγνοιά του. Αυτή είναι η Ελληνική άποψη.

- Οι ιερείς των ναών και των ιερών κέντρων στην αρχαία Ελλάδα, ήταν πρόσωπα εξαιρετικά για το ήθος τους, ταπεινά, προσηνή, αγαπητικά στην συμπεριφορά τους προς τους συνανθρώπους τους, πλήρεις από την Αγάπη Θεών και ανθρώπων, πραγματικά πρότυπα για τις κοινωνίες που ζούσαν.

- Για τους Έλληνες, η Αγάπη για τον συνάνθρωπο είναι η μεγαλύτερη αξία της ζωής. (Η ανιδιοτελής αγάπη, όπως την ορίζει ο Αριστοτέλης: «Εστω δη το φιλείν το βούλεσθαι τινι α οίεται αγαθά, εκείνου ένεκα, αλλά μη αυτού, και το κατά δύναμιν πρακτικόν είναι τούτων». Ας τεθεί σα βάση ότι η Αγάπη σημαίνει το να επιθυμή κανείς για κάποιον όσα νομίζει καλά για κείνον και όχι για τον εαυτό του, και να ενεργή όσο μπορεί για να τα αποκτήσει εκείνος). Μεγαλύτερη και από την Αγάπη προς τα οικεία μας πρόσωπα, γιατί η Αγάπη για τα οικεία μας πρόσωπα, έχει ίσως μέσα της ένα μέρος ιδιοτέλειας, ενώ η Αγάπη προς όλους τους συνανθρώπους μας είναι ανιδιοτελής, γι αυτό και είναι η σημαντικότερη και ανώτερη μορφή Αγάπης. Είναι ενδεικτικό, ότι στα Δελφικά Παραγγέλματα υπάρχουν πέντε παραγγέλματα που αναφέρονται στην Αγάπη για τον συνάνθρωπο, περισσότερα από όσα αναφέρονται στην Αγάπη για τα οικεία μας πρόσωπα (σ αυτήν αναφέρονται δύο παραγγέλματα) (ίσως και επειδή, οι άνθρωποι ευκολότερα τηρούν αυτό το είδος της Αγάπης).

Είδαμε, δε ότι ο Θαλής ο Μιλήσιος, μας καλεί να αγαπάμε τους συνανθρώπους μας λίγο περισσότερο από ότι αγαπάμε τον εαυτό μας: «Αγάπα τον πλησίον μικρά ελαττούμενος». Να αγαπάς τον πλησίον σου λίγο περισσότερο από ότι αγαπάς τον εαυτό σου. Επίσης, είδαμε ότι η αληθινή Αγάπη, δεν ζητάει ανταπόδοση: «..η φιλία καθ αυτήν αιρετή είναι. Δοκεί δ εν τω φιλείν μάλλον η εν τω φιλείσθαι είναι. Σημείον δ αι μητέρες τω φιλείν χείρουσαι... αντιφιλείσθαι δ ου ζητούσιν» Αριστοτέλης (Ηθικά Νικομάχεια, 1159α, 26-30). Η Αγάπη... έγκειται περισσότερο στο να αγαπούμε παρά στο να μας αγαπούν. Απόδειξη, το γεγονός ότι οι μητέρες ευχαριστώνται να αγαπούν (τα παιδιά τους)... και δεν ζητούν ανταπόδοση της αγάπης (από τα παιδιά τους).

Έτσι, λοιπόν, σύμφωνα με την Ελληνική Αρετή, πρέπει να αγαπάμε όλους τους συνανθρώπους μας με ανιδιοτέλεια και περισσότερο από τον εαυτό μας ει δυνατόν, και χωρίς ποτέ να αναμένουμε ανταπόδοση της Αγάπης που δίνουμε.

Η Ελληνική Αγάπη, είναι αγνή, πηγαία, ανιδιοτελής, δεν περιμένει ανταπόδοση, ακατάπαυστη, απευθύνεται σε όλους τους ανθρώπους.

- Οι Έλληνες, ως λαός, είναι δοτικοί στα συναισθήματά τους.

- Η βάση για την καλλιτεχνική έκφραση και την δημιουργία, είναι πάντα ένα θερμό ψυχικό κέντρο, μια θερμή ψυχή, ένα περίσσειμα ψυχής, η Αγάπη για τον κόσμο, η

μέθεξη, η συμμετοχή στον κόσμο, το να εντυφεί κανείς στο είναι. Και όλο αυτό το πλούσιο ψυχικό δεδομένο Αγάπης, είναι αυτό που έκανε τους Έλληνες τον κατ'εξοχήν καλλιτέχνη λαό της ιστορίας.

- Η Αγάπη που μας παρέχουν οι θεοί, έχει άπειρες ποιότητες, τρόπους να εκδηλώνεται, αποχρώσεις, και έχει κάθε φορά διαφορετικό είδος και ύφος. Και τα πάντα λάμπουν στην Αγάπη των θεών. Όπως οι ναοί. Και τα πάντα χαίρονται. Όπως τα χαρούμενα πρόσωπα στους κούρους και στις κόρες. («Δει δε ιλαρά τα των θεών ξόανα ποιείν και μειδιώντα, ίνα αντιμειδιάσωμεν αυτοίς ή φοβηθώμεν» Διογένης ο Οινοανδεύς. Τα αγάλματα των θεών πρέπει να τα κατασκευάζουμε (με πρόσωπα) χαρούμενα και γελαστά για να μπορούμε να τους ανταποδίδουμε το χαμόγελο και όχι να φοβόμαστε).

- Ο θεσμός της κηδείας και ο τρόπος που γινόταν στην αρχαία Ελλάδα, δείχνει πόσο έντονοι ήταν οι δεσμοί ανάμεσα στα μέλη μιας οικογένειας. Σε παραστάσεις σε αγγεία και περιγραφές μέσα στα κείμενα βλέπουμε τους οικείους να κλαίνε, να οδύρονται, να τραβούν τα μαλλιά τους κλπ, δείγματα όλα της έντονης Αγάπης για τον νεκρό.

- Στις επιτύμβιες στήλες, η συνηθέστερη εικόνα, είναι αυτή του νεκρού σε μια οικογενειακή στιγμή, η με κάποιο οικείο του συγγενικό πρόσωπο. Αυτήν την σκηνή της Αγάπης και της οικογενειακής θαλπωρής θεωρούσαν οι πρόγονοί μας την αξιολογότερη του βίου και την αξιολογότερη προς απεικόνιση, και ως σύνοψη της ανθρώπινης ζωής. Εκατοντάδες επιτύμβιες παριστάνουν νεκρές μητέρες να κρατούν στοργικά τα παιδιά τους, τους οικείους του νεκρού να εναγκαλίζονται τον νεκρό, θερμές από Αγάπη οικογενειακές στιγμές.

Μια επιτύμβια που παριστάνει μια γιαγιά και το εγγονάκι της, και οι δύο νεκροί, φέρει την εξής επιγραφή: «Τώρα που είμαστε και οι δύο νεκροί αγαπιόμαστε τόσο όσο αγαπιόμασταν όταν ήμασταν και οι δύο εν ζωή και σε κρατούσα στα χέρια μου». Σήμερα, αντίθετα, ο νεκρός απεικονίζεται συνήθως μόνος του και έχει σχεδόν εγκαταλειφθεί αυτή η θερμή από Αγάπη Ελληνική συνήθεια.

-Απεικονίσεις του Φιλίου Διός υπάρχουν: σε δύο αφιερωματικά ανάγλυφα στην Αττική, όπου παριστάνεται ένθρονος να υποδέχεται τους λατρευτές του, στην Λέσβο, στην Πέργαμο, ενώ στον λαμπρό ναό του Φιλίου Διός στην Μεγαλόπολη το άγαλμά του που φιλοτέχνησε ο γλύπτης Πολύκλειτος ο νεότερος, έφερε κοθόρνους, κύπελλο σπονδής, αετοφόρο θύρσο κλπ (Παυσανίας, 8.31,4). Στην Επίδαυρο, έχουμε μία επιγραφή που αναφέρει: «Δί Φιλίω Πύροιος κατ'όναρ (ανέθηκεν)» (Το αφιέρωμα αυτό αφιέρωσε ο Πύροιος στον Φίλιο Δία σύμφωνα με όνειρο που είδε). Στην Αθήνα σε στήλη αναφέρεται: «Ιερέως και ερανιστών Διός Φιλίου» (Ιερέα και λατρευτών του Φιλίου Δία). Στο θέατρο του Διονύσου στο πλάι της Ακρόπολης στην Αθήνα, στα διακριτά καθίσματα των ιερέων στην πρώτη σειρά του θεάτρου, στο κάθισμα του ιερέως του Φιλίου Δία υπάρχει η επιγραφή: «Ιερεύς Διός Φιλίου».

- Σύμφωνα με χρησμό του μαντείου των Δελφών, ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου, ήταν ο Αγλαός από την Ψωφίδα της Αρκαδίας, ο οποίος είχε ένα μικρό χωράφι στο ύπαιθρο, και το καλλιεργούσε, και από την μεγάλη του αγάπη για τους Θεούς, αφιέρωνε σ' αυτούς ένα τμήμα από τη σοδειά του.

- Πάρα πολλά παραδείγματα έντονης αγάπης υπάρχουν στην Ελληνική Μυθολογία και Ιστορία. Να αναφέρουμε μερικά από αυτά:
- Ο Ορφέας και η Ευρυδίκη (Ο Ορφεύς κατέβηκε στον Άδη για να βρει την Ευρυδίκη).
- Ο Δάμων και ο Φιντίας (όταν επρόκειτο να θανατωθεί ο ένας, ο άλλος τον αντικατέστησε όπως είχε ζητήσει για μία ολόκληρη ημέρα. Η συμφωνία ήταν ότι αν δεν γυρνούσε, θα θανατώνονταν ο φίλος του που οικειοθελώς τον αντικατέστησε).
- Η Άλκηστη και ο Άδμητος (Η Άλκηστις θέλησε να πεθάνει στην θέση του Άδμητου).
- Ο Πυγμαλίων (Ήταν γλύπτης και αγάπησε υπερβολικά ένα γλυπτό του. Για αυτό, η υπερβολική αγάπη για ένα έργο τέχνης, ονομάζεται: «Πυγμαλιωνισμός»).
- Ο Νάρκισσος, ο οποίος αγάπησε τόσο έντονα τον εαυτό του, που καθρεφτιζόταν συνεχώς σε ένα ποτάμι. (Η Αγάπη για τον εαυτό μας είναι καλώς εννοούμενη, και προϋπόθεση για να αγαπήσουμε τους άλλους ανθρώπους. Δεν έχει καμμία σχέση με τον κακώς εννοούμενο και βλαπτικό προς τους άλλους εγωισμό).
- Ο Αιγέας (Ο Αιγέας αυτοκτόνησε όταν νόμισε ότι είχε πεθάνει ο γιος του Θησέας. Το Αιγαίο πέλαγος πήρε το όνομά του από αυτή την έκφραση πατρικής Αγάπης).
- Ο Κλεόμβροτος από την Αμβρακία ο οποίος αυτοκτόνησε πηδώντας από τα τείχη της πόλης για να βρεθεί πιο κοντά στους θεούς και στους ενάρετους ανθρώπους. Είχε μόλις διαβάσει ένα σύγγραμμα του Πλάτωνα το οποίο μιλούσε για την αθανασία της ψυχής. Τα τελευταία του λόγια ήταν: «Ήλιε, χαίρε». (Καλλιμάχου επιγράμματα).
- Η Βασιλώ που αυτοκτόνησε όταν πέθανε ο αδελφός της Μελάνιπος. Δεν άντεχε να ζει χωρίς τον αγαπημένο της αδελφό. (Καλλιμάχου επιγράμματα).
- Ο Οδυσσέας που από την υπερβολική Αγάπη για την γυναίκα του, Πηνελόπη, αρνήθηκε την αθανασία που του προσέφερε η Καλυψώ αν έμενε κοντά της.
- Ο Κόδρος, τελευταίος βασιλιάς της Αθήνας, ο οποίος όταν έμαθε ότι ο χρησμός έλεγε ότι θα νικήσει η πόλη της οποίας ο βασιλιάς θα σκοτωθεί πρώτος, πήγε οικειοθελώς στις τάξεις των εχθρών και σκοτώθηκε.
- Οι Κορίνθιοι όταν κατελήφθη η πόλη τους από τους Ρωμαίους, λόγω της μεγάλης Αγάπης για την πόλη τους, αυτοκτόνησαν σε μεγάλους αριθμούς γιατί δεν μπορούσαν να αντέξουν την πόλη τους κατακτημένη.
- Ονόματα αρχαίων Ελληνικών πόλεων η τοπωνύμια που φέρουν την έννοια της Αγάπης (από το ρήμα: φιλώ = αγαπώ):
- Φίλα (Πόλη της Πιερίας την οποία έκτισε ο Δημήτριος προς τιμήν της μητέρας του).

- Φιλαδέλφεια (η Φιλαδελφία) (Πόλη της Μικράς Ασίας στις όχθες του Καλυκάδνου ποταμού).
- Φιλαίδαι (οι) (Δήμος της Αττικής, της αιγιίδας φυλής. Κάτοικος: Φιλαΐδης).
- Φιλανόριον (Χωριό της Αργολίδας).
- Φιλέας (η Φιλέης) (Χωριό της Θράκης).
- Φίλιος (νήσος) (νησί του Αιγαίου).
- Φίλαρος (ποταμός στη Βοιωτία).
- Φιλύρα (όνομα πηγής που αναφέρει ο Καλλίμαχος στον: Ύμνο εις Δία).

- Η ίδια η συμφωνία του ρυθμού, η αρμονία σχημάτων, χρωμάτων, γλυπτικών μορφών κλπ στην αρχαία Ελληνική τέχνη είναι η μεταφορά της Αγάπης στα εικαστικά στοιχεία. Γιατί η Αγάπη είναι άρμοσις, συναλληλία, συμφωνία, ενότητα.

- Η Πολυγνώτεια τετραχρωμία, η οποία χρησιμοποιήθηκε σε μεγάλο βαθμό στην αρχαία Ελληνική ζωγραφική, έχει δίκαια αποκληθεί και «τετραχρωμία της Αγάπης», γιατί είναι το χρωματικό αντίστοιχο της ενότητας, της συνέχειας, της συμφωνίας, της συνοχής. Μάλιστα είναι η μόνη αρμονική χρωμάτων που έχει φυσική επαλήθευση, μια και συναντάται κατ'εξοχήν στην φύση. Ο Πλάτωνας δε, αναφέρει ότι αν ζωγραφίζοντας κανείς ένα πρόσωπο δεν χρησιμοποιήσει Πολυγνώτεια χρώματα, αλλά κάποια άλλα, θα χάσει την φυσική χροιά του ανθρώπινου προσώπου.

- Συμβολικά, οι θεοί, παρουσιάζονται στην Μυθολογία, να ανήκουν όλοι σε μία οικογένεια, να είναι όλοι μέλη της ίδιας θείας οικογένειας, και έχουν όλοι συγγενικές σχέσεις μεταξύ τους. Αυτός ο συμβολισμός, δεν απηχεί απλώς την αιτιώδη σχέση τους, αλλά γίνεται για να δοθεί έμφαση στην θερμή σχέση Αγάπης μεταξύ τους.

- Όταν δύο πόλεις ενέτειναν τις φιλικές τους σχέσεις, έχοντας τους θεούς ως εγγυητές της σύσφιξης των σχέσεών τους, έφτιαχναν συχνά μαρμάρινες πλάκες με ανάγλυφες τις μορφές των πολιούχων θεών των πόλεών τους να ανταλλάσσουν χειραψία η κάποιο τύπο ασπασμού – εναγκαλισμού. (πχ Η Αθηνά χαιρετάει την Ήρα της Σάμου, η αλλού η Αθηνά χαιρετάει γυναικεία μορφή – προσωποποίηση της Σικελίας).

Σύγκριση με άλλες θρησκείες

Σε καμμία άλλη θρησκεία η έννοια της Αγάπης δεν είναι τόσο ακέραια, τόσο ολοκληρωμένη, τόσο πλήρης όσο στην Ελληνική Θρησκεία.

Για παράδειγμα στο χριστιανισμό υπάρχει μια εκτρωματική και λειψή έννοια αγάπης: «Μην αγαπάτε τον κόσμο, ούτε αυτά που είναι μέσα στον κόσμο. Αν κάποιος αγαπάει τον κόσμο, η αγάπη του Θεού δεν υπάρχει μέσα σε αυτόν.» Ιωάννου Α. β:15. «Όποιος λοιπόν θελήσει να είναι φίλος του κόσμου, εχθρός του Θεού καθίσταται.» Προς Ιακώβ 4:4 «Ότε δε προσέρχονται τω κτίσματι αποστρέφεσθαι τον

κτίστην.»(Όταν πλησιάζουν τον κόσμο(τη Φύση) απομακρύνονται από το Θεό.)Αθανασίου αρχιεπισκόπου Αλεξανδρείας Κατα Αρριανόν λόγος πρώτος. «Τα άνω φρονείτε μη τα επί της γης.»Προς Κολλοσαείς 3:1-2

«Όποιος ποθεί τον κόσμο, δεν αγαπά το Θεό. Όποιος συναναστρέφεται τον κόσμο, δεν μπορεί να συναναστρέφεται το Θεό. Όποιος φροντίζει τα του κόσμου, δεν φροντίζει τα του Θεού.»Αββά Ισαάκ ο Σύρος. Ασκητικοί Λόγοι. Μελέτημα 2ον ,7.

Ο χριστιανισμός αποσυνδέει την έννοια της αγάπης τόσο από τον ορατό κόσμο, όσο και από τις αισθήσεις του ανθρώπου Κάτι τέτοιο όμως είναι και αφύσικο και αδύνατο και περιορίζει την έννοια της αγάπης αφαιρώντας της την πληρότητα. Παρόμοια διαστρέβλωση και έκπτωση της έννοιας της αγάπης υπάρχει στον μουσουλμανισμό. Ο Χριστιανισμός με πολλούς τρόπους είναι ένα εκδηλωμένο μίσος ,σε πολλά ακόμη σημαντικά θέματα ο χριστιανισμός δείχνει έλλειψη αγάπης, όπως το μίσος για τους αλλόδοξους, η υποτίμηση της γυναίκας (ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΠΕΚΛΕΙΣΕ ΑΠΟ το θείο επίπεδο), ενώ πάντοτε σε όλους τους λαούς αντιπροσωπευόταν. Όλοι οι λαοί έχουν και ΘΕΟΥΣ και ΘΕΕΣ. Μάλιστα ο αδογματίστος χαρακτήρας της Ελληνικής Θρησκείας επιτρέπει σε μια γυναίκα να λατρεύει την ανώτατη θεότητα ως θηλυκή (Ευρυνόμη, Μητέρα των Θεών, Αγαθή Θεά, Φύσις, Ειμαρμένη, κλπ). (Για παράδειγμα, στην ιερή άλτη της Ολυμπίας, λατρευόταν και ο Δίας, και η Μητέρα των Θεών (Ο ναός της ήταν το «Μητρώον», που βρισκόταν ακριβώς μπροστά στη είσοδο του σταδίου)). Η Μητέρα των θεών ονομάζεται και Αγαθή Θεά. (Για παράδειγμα, στον Πειραιά (Αρχαιολογικό Μουσείο), υπάρχει το αναθηματικό ανάγλυφο του Πυθόνικου στην Αγαθή Θεά, όπου απεικονίζεται σε μεγαλύτερη διάσταση από τους λατρευτές της, κάτι που συνηθιζόταν στις απεικονίσεις των θεών. Στο άνω μέρος της στήλης, αναγράφεται ότι αφιερώνεται στην Αγαθή Θεά).

Η εχθρική διάθεση για την επιστήμη, τη μόρφωση, την ελευθερία της σκέψης και του λόγου, τη δημοκρατία, ο ίδιος ο δογματικός χαρακτήρας του χριστιανισμού που είναι εξ ορισμού αντίθετος με την έννοια της αγάπης,η υποτίμηση των ζώων και των συναισθημάτων τους (δεν αναγνωρίζουν ύπαρξη ψυχής στα ζώα) η επικύρωση εγκλημάτων του Γιαχβέ εναντίον μη εβραίων, η απειλή του Χριστού για σφαγή αλλόδοξων (Μην ξεχνάμε και την εντυπωσιακή σε μισαλλοδοξία φράση του (υποτιθέμενου) Χριστού:«Όσοι δεν πιστέψουν σε μένα φέρτε τους εδώ και κατασφάζτε τους» που οδήγησε στις κατοπινές σφαγές των Ελλήνων και στη γενικότερη διάπραξη σφαγών από τους χριστιανούς) «Πλην τους εχθρούς μου εκείνους τους μη θελήσαντας με βασιλεύσαι, αυτούς αγάγετε ώδε και κατασφάζατε αυτούς έμπροσθέν μου» Χριστός (Ιησούς) («Λουκάς» ΙΘ΄ 27-28) Τους εχθρούς μου εκείνους οι οποίοι δεν θέλουν εγώ να είμαι βασιλιάς σε αυτούς, φέρτε τους εδώ και κατασφάζτε τους μπροστά μου.κλπ.Όσον αφορά το χριστιανισμό, να θυμίσουμε εδώ ότι ο χριστιανισμός μιμήθηκε τον κατά πολύ αρχαιότερο Ινδό θεό Κρίσνα (1200πχ). Ο συγγραφέας Γιώργος Γρηγορομιχαλάκης στο βιβλίο του: «Δεκαπέντε Εσταυρωμένοι και Αναστημένοι Σωτήρες» των εκδόσεων (Δαδούχος) εντοπίζει 121 σημεία αντιγραφής. Τα κυριότερα είναι: (Ο Κρίσνα γεννήθηκε στις 25 Δεκεμβρίου από παρθενογέννεση,ο πατέρας του ήταν ξυλουργός, ο Θεός του οποίου είναι μέρος είναι τριαδικός, σταυρώθηκε ανάμεσα σε δύο ληστές, αναστήθηκε, τον είχαν προφητεύσει Ινδοί προφήτες, δήλωνε ότι δεν ήρθε να αλλάξει τον Ινδουισμό αλλά να τον συμπληρώσει, ο (κακός) θεός Κάμσα έσφαξε όλα τα νεογέννητα της περιοχής προκειμένου να τον δολοφονήσει, αλλά οι γονείς του, φυγάδεψαν το νεογέννητο Κρίσνα κλπ). Επίσης, στο παλαιότερο σε σύγκριση με τον χριστιανισμό ιερό βιβλίο

των Περσών «Ζενταβέστα», ο θεός Αχουραμάσδα στέλνει τον άγγελό του να ενημερώσει την παρθένο Ντουγκντώ ότι θα γεννήσει με θεική επέμβαση, τον σωτήρα του κόσμου, Ζαρατούστρα. Επίσης ο Παύλος μιμήθηκε τις Ελληνικές ρήσεις περί αγάπης.

Τέλος, στο ερώτημα, ποιος δικαιούται να χειρίζεται τον οίκτο περισσότερο, οι Έλληνες ή οι Χριστιανοί, ο Χριστός αν όπως επιθυμούν οι χριστιανοί ήταν θεός, δεν πόνεσε στο σταυρό. (Και μάλιστα θα έπρεπε να το γνωρίζει από πριν ότι μετά από αυτή τη δοκιμασία θα εξακολουθούσε να είναι θεός). (Σε ένα αντίστοιχο παράδειγμα στην αρχαία Ελλάδα, ο Ξενοφάνης είπε στους Αιγυπτίους σχετικά με τον θάνατο του θεού Όσιρι, να μην τιμούν τον Όσιρι ως θεό, αν τον θεωρούν θνητό, η να μη θρηνούν γι αυτόν αν πιστεύουν πως είναι θεός). Άρα, πέραν του γεγονότος ότι ο Χριστιανισμός ως θρησκεία είναι ένα κλειψίτυπο, δικαιούται να χειρίζεται τον οίκτο σε μικρότερο βαθμό από ότι ο Ελληνισμός, για τους ακόλουθους λόγους: Ο ένθεος ΕΥΜΟΛΠΙΔΗΣ, ο τελευταίος Ιεροφάντης της Ελευσίνας Νεστόριος, η μεγάλη αυτή μορφή της Ελληνικής Θρησκείας, άνθρωπος όντας, αφού βασανίστηκε και μαρτύρησε, σφαγιάστηκε από τους χριστιανούς για την Αγάπη των Θεών και την πίστη του. Βέβαια, μετά το θάνατό του απεθεώθη, όπως συμβαίνει σε κάθε ενάρετο άνθρωπο που χύνει το αίμα του και πεθαίνει, δίνει τη ζωή του στο όνομα των πανάγαθων Θεών. (Όλοι οι ήρωες στην Ελληνική Θρησκεία, απεθεώθησαν, ανέβηκαν από την ανθρώπινη κλίμακα στη θεική μέσω ενάρετων πράξεων). (Η αποθέωση μέσω ενάρετων πράξεων είναι η πεμπτούσια της Ελληνικής θρησκευτικότητας).

Άρα, όχι μόνο λόγω του Ευμολπίδη θεανθρώπου, η άλλων που απεθεώθησαν, αλλά και επειδή οι Έλληνες θυματοποιήθηκαν ως λαός ολόκληρος αφού σφαγιάστηκαν κατά χιλιάδες, η γνωστή γενοκτονία των Ελλήνων από τους χριστιανούς, ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΚΑΙΟΥΝΤΑΙ ΚΑΤ ΕΞΟΧΗΝ ΝΑ ΧΕΙΡΙΖΟΝΤΑΙ ΤΟΝ ΟΙΚΤΟ ως κεντρικό στοιχείο του πως κανείς θυσιαζόμενος για τους συνανθρώπους του, την Αγάπη και το δίκαιο ανεβαίνει στους ουρανούς.

Σύγκριση με άλλες θρησκείες

Σε καμμία άλλη θρησκεία η έννοια της Αγάπης δεν είναι τόσο ακέραια, τόσο ολοκληρωμένη, τόσο πλήρης όσο στην Ελληνική Θρησκεία.

Για παράδειγμα στο χριστιανισμό υπάρχει μια εκτρωματική και λειψή έννοια αγάπης: «Μην αγαπάτε τον κόσμο, ούτε αυτά που είναι μέσα στον κόσμο. Αν κάποιος αγαπάει τον κόσμο, η αγάπη του Θεού δεν υπάρχει μέσα σε αυτόν.» Ιωάννου Α. β:15. «Όποιος λοιπόν θελήσει να είναι φίλος του κόσμου, εχθρός του Θεού καθίσταται.» Προς Ιακώβ 4:4 «Ότε δε προσέρχονται τω κτίσματι αποστρέφεται τον κτίστην.» (Όταν πλησιάζουν τον κόσμο (τη Φύση) απομακρύνονται από το Θεό.) Αθανασίου αρχιεπισκόπου Αλεξανδρείας Κατα Αρριανόν λόγος πρώτος. «Τα άνω φρονείτε μη τα επί της γης.» Προς Κολλοσαείς 3:1-2

«Όποιος ποθεί τον κόσμο, δεν αγαπά το Θεό. Όποιος συναναστρέφεται τον κόσμο, δεν μπορεί να συναναστρέφεται το Θεό. Όποιος φροντίζει τα του κόσμου, δεν φροντίζει τα του Θεού.» Αββά Ισαάκ ο Σύρος. Ασκητικοί Λόγοι. Μελέτημα 2ον ,7.

Ο χριστιανισμός αποσυνδέει την έννοια της αγάπης τόσο από τον ορατό κόσμο, όσο και από τις αισθήσεις του ανθρώπου. Κάτι τέτοιο όμως είναι και αφύσικο και αδύνατο και περιορίζει την έννοια της αγάπης αφαιρώντας της την πληρότητα. Παρόμοια διαστρέβλωση και έκπτωση της έννοιας της αγάπης υπάρχει στον μουσουλμανισμό. Ο Χριστιανισμός με πολλούς τρόπους είναι ένα εκδηλωμένο μίσος, σε πολλά ακόμη σημαντικά θέματα ο χριστιανισμός δείχνει έλλειψη αγάπης, όπως το μίσος για τους αλλόδοξους, η υποτίμηση της γυναίκας (ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΠΕΚΛΕΙΣΕ ΑΠΟ το θείο επίπεδο), ενώ πάντοτε σε όλους τους λαούς αντιπροσωπευόταν. Όλοι οι λαοί έχουν και ΘΕΟΥΣ και ΘΕΕΣ. Μάλιστα ο αδογματίστος χαρακτήρας της Ελληνικής Θρησκείας επιτρέπει σε μια γυναίκα να λατρεύει την ανώτατη θεότητα ως θηλυκή (Ευρυνόμη, Μητέρα των Θεών, Αγαθή Θεά, Φύσις, Ειμαρμένη, κλπ). (Για παράδειγμα, στην ιερή άλτη της Ολυμπίας, λατρευόταν και ο Δίας, και η Μητέρα των Θεών (Ο ναός της ήταν το «Μητρών», που βρισκόταν ακριβώς μπροστά στη είσοδο του σταδίου)). Η Μητέρα των θεών ονομάζεται και Αγαθή Θεά. (Για παράδειγμα, στον Πειραιά (Αρχαιολογικό Μουσείο), υπάρχει το αναθηματικό ανάγλυφο του Πυθόνικου στην Αγαθή Θεά, όπου απεικονίζεται σε μεγαλύτερη διάσταση από τους λατρευτές της, κάτι που συνηθιζόταν στις απεικονίσεις των θεών. Στο άνω μέρος της στήλης, αναγράφεται ότι αφιερώνεται στην Αγαθή Θεά).

Η εχθρική διάθεση για την επιστήμη, τη μόρφωση, την ελευθερία της σκέψης και του λόγου, τη δημοκρατία, ο ίδιος ο δογματικός χαρακτήρας του χριστιανισμού που είναι εξ ορισμού αντίθετος με την έννοια της αγάπης, η υποτίμηση των ζώων και των συναισθημάτων τους (δεν αναγνωρίζουν ύπαρξη ψυχής στα ζώα) η επικύρωση εγκλημάτων του Γιαχβέ εναντίον μη εβραίων, η απειλή του Χριστού για σφαγή αλλόδοξων (Μην ξεχνάμε και την εντυπωσιακή σε μισαλλοδοξία φράση του (υποτιθέμενου) Χριστού: «Όσοι δεν πιστέψουν σε μένα φέρτε τους εδώ και κατασφάζτε τους» που οδήγησε στις κατοπινές σφαγές των Ελλήνων και στη γενικότερη διάπραξη σφαγών από τους χριστιανούς) «Πλην τους εχθρούς μου εκείνους τους μη θελήσαντας με βασιλεύσαι, αυτούς αγάγετε ώδε και κατασφάζατε αυτούς έμπροσθέν μου» Χριστός (Ιησούς) («Λουκάς» ΙΘ΄ 27-28) Τους εχθρούς μου εκείνους οι οποίοι δεν θέλουν εγώ να είμαι βασιλιάς σε αυτούς, φέρτε τους εδώ και κατασφάζτε τους μπροστά μου. κλπ. Όσον αφορά το χριστιανισμό, να θυμίσουμε εδώ ότι ο χριστιανισμός μιμήθηκε τον κατά πολύ αρχαιότερο Ινδό θεό Κρίσνα (1200πχ). Ο συγγραφέας Γιώργος Γρηγορομιχελάκης στο βιβλίο του: «Δεκαπέντε Εσταυρωμένοι και Αναστημένοι Σωτήρες» των εκδόσεων (Δαδούχος) εντοπίζει 121 σημεία αντιγραφής. Τα κυριότερα είναι: (Ο Κρίσνα γεννήθηκε στις 25 Δεκεμβρίου από παρθενογένεση, ο πατέρας του ήταν ξυλουργός, ο Θεός του οποίου είναι μέρος είναι τριαδικός, σταυρώθηκε ανάμεσα σε δύο ληστές, αναστήθηκε, τον είχαν προφητεύσει Ινδοί προφήτες, δήλωνε ότι δεν ήρθε να αλλάξει τον Ινδουισμό αλλά να τον συμπληρώσει, ο (κακός) θεός Κάμσα έσφαξε όλα τα νεογέννητα της περιοχής προκειμένου να τον δολοφονήσει, αλλά οι γονείς του, φυγάδεψαν το νεογέννητο Κρίσνα κλπ). Επίσης, στο παλαιότερο σε σύγκριση με τον χριστιανισμό ιερό βιβλίο των Περσών «Ζενταβέστα», ο θεός Αχουραμάσδα στέλνει τον άγγελό του να ενημερώσει την παρθένο Ντουγκντώ ότι θα γεννήσει με θεϊκή επέμβαση, τον σωτήρα του κόσμου, Ζαρατούστρα. Επίσης ο Παύλος μιμήθηκε τις Ελληνικές ρήσεις περί αγάπης.

Τέλος, στο ερώτημα, ποιος δικαιούται να χειρίζεται τον οίκτο περισσότερο, οι Έλληνες ή οι Χριστιανοί, ο Χριστός αν όπως επιθυμούν οι χριστιανοί ήταν θεός, δεν πόνεσε στο σταυρό. (Και μάλιστα θα έπρεπε να το γνωρίζει από πριν ότι μετά από

αυτή τη δοκιμασία θα εξακολουθούσε να είναι θεός). (Σε ένα αντίστοιχο παράδειγμα στην αρχαία Ελλάδα, ο Ξενοφάνης είπε στους Αιγυπτίους σχετικά με τον θάνατο του θεού Όσιρι, να μην τιμούν τον Όσιρι ως θεό, αν τον θεωρούν θνητό, η να μη θρηνούν γι αυτόν αν πιστεύουν πως είναι θεός). Άρα, πέραν του γεγονότος ότι ο Χριστιανισμός ως θρησκεία είναι ένα κλειψίτυπο, δικαιούται να χειρίζεται τον οίκτο σε μικρότερο βαθμό από ότι ο Ελληνισμός, για τους ακόλουθους λόγους: Ο ένθεος ΕΥΜΟΛΠΙΔΗΣ, ο τελευταίος Ιεροφάντης της Ελευσίνας Νεστόριος, η μεγάλη αυτή μορφή της Ελληνικής Θρησκείας, άνθρωπος όντας, αφού βασανίστηκε και μαρτύρησε, σφαγιάστηκε από τους χριστιανούς για την Αγάπη των Θεών και την πίστη του. Βέβαια, μετά το θάνατό του απεθεώθη, όπως συμβαίνει σε κάθε ενάρετο άνθρωπο που χύνει το αίμα του και πεθαίνει, δίνει τη ζωή του στο όνομα των πανάγαθων Θεών. (Όλοι οι ήρωες στην Ελληνική Θρησκεία, απεθεώθησαν, ανέβηκαν από την ανθρώπινη κλίμακα στη θεική μέσω ενάρετων πράξεων). (Η αποθέωση μέσω ενάρετων πράξεων είναι η πεμπτούσια της Ελληνικής θρησκευτικότητας).

Άρα, όχι μόνο λόγω του Ευμολπίδη θεανθρώπου, η άλλων που απεθεώθησαν, αλλά και επειδή οι Έλληνες θυματοποιήθηκαν ως λαός ολόκληρος αφού σφαγιάστηκαν κατά χιλιάδες, η γνωστή γενοκτονία των Ελλήνων από τους χριστιανούς, ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΚΑΙΟΥΝΤΑΙ ΚΑΤ ΕΞΟΧΗΝ ΝΑ ΧΕΙΡΙΖΟΝΤΑΙ ΤΟΝ ΟΙΚΤΟ ως κεντρικό στοιχείο του πως κανείς θυσιαζόμενος για τους συνανθρώπους του, την Αγάπη και το δίκαιο ανεβαίνει στους ουρανούς.

Η ελληνική θρησκεία

Η Ελληνική Θρησκεία είναι το σύνολο των θεολογικών πεποιθήσεων και λατρευτικών πρακτικών των αρχαίων Ελλήνων σε μια σύνθεση, ωσάν να είναι ένας τεράστιος ζωντανός οργανισμός όπου καμία θεολογική τοποθέτηση δεν εξαιρείται, και όπου όλα συνυπάρχουν με αρμονικό τρόπο και συμπληρώνουν το ένα το άλλο παίρνοντας την κατάλληλη θέση, στο κατάλληλο σημείο σ αυτό το σύνολο, τον ζωντανό οργανισμό που ονομάζεται Ελληνική Κοσμογονία και Θρησκεία.

Ο Δίας, ο ύψιστος των θεών, συναντάται σε τρία σημαντικά σημεία στην Ελληνική Κοσμογονία:

1) Στην αρχή της Ελληνικής Κοσμογονίας, προϋπάρχων του κόσμου, και δημιουργός του κόσμου. Εκεί, όπως λέει ο Ζήνων ο Κιτιεύς, εκτός από Δία, προσονομάζεται κατά άλλους Θεός, κατά άλλους Νους, Ειμαρμένη, και με άλλες ονομασίες. (Ο Θεός του Ξενοφάνη που δημιούργησε τον κόσμο, ο Νούς του Αναξαγόρα, το Όν του Παρμενίδη, η Άρρητος Αρχή του Ορφέα, το Έν κλπ.). « Έν τ είναι Θεόν και Νούν και Ειμαρμένη και Δία. Πολλές τ ετέραις ονομασίεις προσονομάζεσθαι... σπερματικόν λόγον όντα του κόσμου» (Διογ.Λαέρτ.7,136). (Να σημειώσουμε εδώ ότι στην Άρρητο Αρχή του Ορφέα, ο Ζεύς είναι ο Λόγος της Άρρητου Αρχής. Λόγος, είναι η αγάπη, η φιλότης, είναι η ενέργεια που συνέχει τα πάντα στην Άρρητο Αρχή, στο Έν η Όλον. Και όταν λέμε τα πάντα, εννοούμε τους θεούς και σε σπερματική μορφή όλες τις κατόπιν εκδηλωθείσες στον κόσμο μορφές).

(Και στα μαθηματικά, λόγος σημαίνει η σχέση, η σύνδεση δύο αριθμών).

2) Στην πρώτη μορφή που σύμφωνα με τον Ορφέα ήλθε στον εκδηλωμένο κόσμο, ο Φάνης – Έρωσ – Μήτηρ – Ηρικεπαίος, ο οποίος ονομάζεται και Πρωτόγονος, Δίας, και Πάνας «... και ήδ η θεολογία Πρωτόγονον ανυμνεί και Δία καλεί πάντων διατάκτορα καί όλου του κόσμου· διό και Πάνα καλείσθαι.» Ορφικά Αποσπάσματα 13,20. Δαμάσκιος. 123 bis [I 317, 15 R] η δε κατά τον Ιερώνυμον φερομένη και Ελλάνικον (naml. Ορφική θεολογία) (Αθηναγ.18p.20 Schw).

3) Στην εγκόσμια « επιφάνεια » του Διός, ως γιός του Κρόνου. (Επιφάνεια, ονομάζεται η εγκόσμια εμφάνιση και παρουσία ενός προυπάρχοντος θεού, μέσα στον κόσμο, όταν ωριμάζουν οι συνθήκες του κόσμου, και καλείται πλέον να έλθει στα εγκόσμια για να αποτελέσει την ουσία ενός τομέα, ενός δεδομένου, ενός αντικειμένου, μιας συγκεκριμένης πτυχής αυτού του κόσμου, για να διοικήσει τον τομέα αυτό. Συνήθως, η επιφάνεια ενός θεού, συμβολίζεται στη Μυθολογία με μια «γέννηση». Την γέννηση αυτή πάντοτε προκαλεί ο Έρωσ, ο οποίος εξ ου και ονομάζεται γεννήτωρ όλων των θεών (και αρχαιότερος των εγκοσμίων θεών). Ακριβέστερα, ο Έρωσ εντάσσει έναν προυπάρχοντα θεό, μέσα στον κόσμο, θέτοντας ως «γονείς» του θεού που έχουν μία προδήλως αιτιώδη σχέση με τον τομέα που πρόκειται να αναλάβει ο νεοεισαχθείς στον κόσμο θεός).

Αυτές οι τρεις ιδιότητες του Διός συνυπάρχουν στην Ελληνική Κοσμογονία και Θρησκεία. Και είναι ο θεός που με το μέγεθος της Αγάπης του (και τα τόσα πολλά επίθετά του που σημαίνουν Αγάπη) κυβερνάει τον κόσμο εν Αγάπη.

(Σημείωση): Καθώς στην Ελληνική θρησκεία δεν υπάρχει δογματικό περίγραμμα αυστηρό και απαγορευτικό, μπορεί κανείς να υιοθετεί θεολογικές απόψεις από διαφορετικούς ποιητές η φιλοσόφους συνδυάζοντας επιλεκτικά κείμενά τους χωρίς κατ ανάγκη να συμφωνεί με όλες τους τις απόψεις η το γενικότερο πνεύμα τους. Αν για παράδειγμα κάποιος πιστεύει ότι ο Δίας προυπάρχει του παντός και δημιούργησε τον κόσμο εκ του μηδενός, μπορεί να συμφωνεί επιλεκτικά με κάποια κείμενα π.χ του Ορφέα, χωρίς να συμφωνεί με το συνολικό πνεύμα του Ορφέα. Ας δούμε μερικά τέτοια κείμενα:

-«Ζευ..δια στην κεφαλήν εφάνη τάδε πάντα, γαία θεά μήτηρ..και πόντος...παντογένεθλε, αρχή πάντων...αυτοπάτωρ. Μακάρων τε θεών πάτερ ηδέ και ανδρών» Ορφικός Ύμνος Διός.

-«Κικλήσκω μέγαν...Δία, παγγενέτην» Ορφικός ύμνος Διός Αστραπέως.

-«Ζεύς πρώτος γένετο...Διός δ εκ πάντα τέτυκται...Ζευς αυτός απάντων αρχιγένεθλος...» Ορφικοί («Εκλογή» του Στοβαίου I23vs και Ευσεβίου 1.1 III 11).

Επίσης, όσον αφορά την μυθολογία, αξίζει να σημειώσουμε ότι εκτός της πλατειά αποδεκτής παραδοχής ότι οι μύθοι είναι συμβολικοί και αποδεκτοί, υπήρχε στην αρχαία Ελλάδα και η εξ ίσου σημαντική άποψη ότι όλοι οι μύθοι είναι άκυροι και δεν θα έπρεπε να υπάρχουν καθόλου μύθοι για τους θεούς, γιατί ότι και να πει κανείς για τους θεούς τους αδικεί, καθώς η μεγαλοσύνη τους είναι άφθαστη από την διάνοια των ανθρώπων: «καθόλου αξύμφορος ο περί των θεών λόγος».

Κάποιοι άλλοι πάλι (Σωκράτης), θεωρούσαν ότι έπρεπε να ξαναγραφτούν οι μύθοι για να αποδίδουν την μεγαλοσύνη των θεών, όχι μόνο ως νόημα, αλλά και ως

αφήγηση, γιατί θεωρούσαν ότι οι υπάρχουσες συμβολικές αφηγήσεις δεν είναι αντάξιες των θεών ως εικόνα-αφήγηση, αλλά μόνο ως περιεχόμενο. (Παρόμοιες απόψεις εξέφρασαν οι: Ξενοφάνης, Ηράκλειτος, Πλάτων, κλπ).

Κλείνοντας, και επανερχόμενοι στο κατ'εξοχήν θέμα, να αναφέρουμε ότι ρήσεις των Ελλήνων στο θρήσκευμα για την Αγάπη, όπως και τώρα, θα συνεχίζουν να υπάρχουν αδιάκοπα και στο μέλλον, και θα έχουμε ακόμα περισσότερες διατυπώσεις από τις ήδη υπάρχουσες, τις πάρα πολλές όμορφες αποχρώσεις που έχουν αποδώσει οι αρχαίοι Έλληνες στην έννοια της Αγάπης.

Σύνθεση μονοθεϊσμού και πολυθεϊσμού

Η Ελληνική Θρησκεία, ποτέ δεν έθεσε θέμα αν είναι μονοθεϊσμός η πολυθεϊσμός, ακριβώς γιατί είναι και τα δύο. Είναι η σύνθεση μονοθεϊσμού και πολυθεϊσμού. Όλοι οι Έλληνες δέχονται την ύπαρξη πολλών θεών, και ταυτόχρονα δίνουν όνομα στην ανώτατη θεία οντότητα που ταυτίζεται με το παν. Όπως λέει ο Ζήνων ο Κιτιεύς, εκτός από Δία, προσονομάζεται κατά άλλους Θεός, κατά άλλους Νους, Ειμαρμένη, και με άλλες ονομασίες. (Ο Θεός του Ξενοφάνη που δημιούργησε τον κόσμο, ο Νους του Αναξαγόρα, το Όν του Παρμενίδη, η Άρρητος Αρχή του Ορφέα, το Έν, η Μητέρα των θεών, κλπ.). «Έν τ είναι Θεόν και Νούν και Ειμαρμένην και Δία. Πολλές τ ετέραις ονομασίες προσονομάζεσθαι...σπερματικόν λόγον όντα του κόσμου» (Διογ.Λαέρτ.7,136).

Ο Ηράκλειτος λέει: «Το Ένα, το σοφό, και θέλει και δεν θέλει να λέγεται μόνο Ζεύς»

Ο Πλωτίνος λέει: «Ο λατρεύων τους Θεούς, λατρεύει τον Θεό», ότι δηλαδή, ο αληθινά πιστός αισθάνεται ταυτόχρονα τον Θεό και τους Θεούς.

Ο Φιλόλαος, επίσης, μας λέει ότι στο κέντρο του Όντος, που ταυτίζεται με το σύμπαν και το Θεό υπάρχει άσβεστη φλόγα, το «κεντρικόν πύρ». Ο Στοβαίος αναφέρει (Ανθολόγιο,1,22,1): «Ο Φιλόλαος τοποθετεί το πύρ στο μέσον, στο κέντρο. Το ονομάζει εστία των πάντων, οίκον του Διός, μητέρα των θεών». Ονομάζει δηλαδή το κέντρο του ανώτατου θείου όντος με δύο ονόματα: οίκον του Διός, Μητέρα των θεών. Ο Ξενοφάνης λέει: «Εις Θεός εν τε Θεοίσι και ανθρώποισι μέγιστος» Ένας Θεός είναι μέγιστος ανάμεσα στους Θεούς και τους ανθρώπους.

Η ελληνικά ηθική

Οι περισσότεροι αρχαίοι Έλληνες, (και κατ'εξοχήν πολλοί φιλόσοφοι), θεωρούσαν, ότι θεμελιώδες στοιχείο της Ελληνικής Ηθικής είναι η αποφυγή των σαρκικών ηδονών γιατί στόχος του Έλληνα είναι το βίωμα μιας ζωής προσηλωμένης στις πνευματικές αξίες και αρχές, στον πνευματικό κόσμο και με γνώμονα τις αξίες και τις αρετές για να έχουμε ως αποτέλεσμα τον ΕΝΑΡΕΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΒΙΟ. Πρέπει να τονίσουμε εδώ, ότι δεν πρέπει να συγχέει κανείς την εικονοπλασία των Ελληνικών μύθων που περιγράφουν, περιέχουν ερωτικές σκηνές και σαρκικό σμίξιμο θεών, γιατί καθώς οι θεοί είναι άυλοι, το «σμίξιμό» τους είναι στοιχειακό. Εμείς οι άνθρωποι δημιουργούμε τους μύθους και τις περιγραφές αυτές για να αποδώσουμε την ενότητα και την αλληλοπλήρωση του θείου στοιχείου (των θεών), την αιτιώδη σχέση μεταξύ

τους, και το γεγονός ότι η ύπαρξη και παρουσία του ενός θεού προϋποθέτει την ύπαρξη και παρουσία άλλων θεοτήτων.

- Οι συμμετέχοντες στα μυστήρια έπρεπε να απέχουν από σαρκικό σμίξιμο κάποιες μέρες πριν την συμμετοχή τους στα μυστήρια.
- Οι ιέρειες σε πολλούς ναούς συχνά έπρεπε να απέχουν από σαρκικό σμίξιμο για όλη τους τη ζωή. Τέτοιες ήταν οι «Εστιάδες» ιέρειες, οι «Παναγίες» (η Παναγίς/της Παναγίδος), οι ιέρειες την Αρτεμης, κλπ.
- Τον κότινο, το κλαδί ελιάς στους Ολυμπιακούς Αγώνες έκοβε ένα νεαρό αγόρι που δεν είχε έρθει ακόμη σε ερωτική επαφή με γυναίκα.
- Η παρθενία ήταν απολύτως συνδεδεμένη με την ιερότητα (Και για τους άνδρες και για τις γυναίκες).
- Η αποφυγή του σαρκικού έρωτα θεωρούνταν αρετή και για τους άνδρες και για τις γυναίκες.
- Στην εορτή «Κάρνεια» προς τιμήν του Καρνείου Απόλλωνος στην Σπάρτη, βοηθεί του Ιερέως του Καρνείου Απόλλωνος (που λεγόταν «Αγητής») για τέσσερα χρόνια ορίζονταν 5 νέοι Σπαρτιάτες από κάθε φυλή, οι οποίοι δεν είχαν έρθει ποτέ σε ερωτική επαφή, και ήταν υποχρεωμένοι κατά το διάστημα αυτό να εξακολουθήσουν να μην έχουν ερωτική ζωή.
- Ο Ηρακλής διάλεξε τον δρόμο της Αρετής, κατ αντίθεση με την Κακία που του υποσχέθηκε μεταξύ άλλων σαρκικές ηδονές.
- Ο Περικλής είπε για τις γυναίκες των νεκρών Αθηναίων από τις μάχες των περσικών πολέμων ότι αν αυτές δεν επιδοθούν σε σαρκικές απολαύσεις, θα διασώσουν την τιμή και την υπόληψη των συζύγων τους και ολόκληρης της Αθηναϊκής Δημοκρατίας.

Να δούμε εδώ αρχαία Ελληνικά κείμενα που περιγράφουν την Ελληνική ηθική για το θέμα αυτό:

-«Ο έκφυλος και δούλος των ηδονών ζώδης και μικροπρεπής εστι» Πλούταρχος (Ηθ.8Α). Ο ακόλαστος και δούλος των απολαύσεων είναι τύπος ζώδης και μικροπρεπής.

-«Η..ακολασία..νόσος ψυχής γέγρονε» Πλάτων. Η ακολασία στις σωματικές απολαύσεις καταντάει αρρώστια της ψυχής.

-«Ο έρωτας για την αρετή είναι άξια επιθυμία, ο σαρκικός έρωτας είναι αίσχος». Φωκυλίδης.

-«Ο σοφός άντρας δεν ερωτεύεται» Επίκουρος.

-«Ανδρί ήττονι των δια του σώματος ηδονών πάμπαν ουδεμιᾶς αρετῆς προσήκει» Ξενοφών. Καμμιά αρετή δεν αρμόζει στον άντρα που κυριαρχείται από τις σωματικές ηδονές.

-«Εξ ηδονῆς γάρ φύεται το δυστυχείν» Μένανδρος (Γνωμ. Μον). Από την ηδονή ξεφυτρώνει η δυστυχία.

-«Ἡδονή ἐστιν ἄλογος ἐπαρσις» Διογένης Λαέρτιος (Ζ 114). Η ηδονή είναι πάθος παράλογο.

-«Ἡδονῆς κράτει» Κλεόβουλος. Προσπάθησε να έχεις αυτοκυριαρχία και να συγκρατείσαι οσον αφορά τις ηδονές.

-«Αἱ μὲν ἡδοναὶ θνηταί, αἱ δ' αρεταὶ ἀθάνατοι» Περίανδρος. Οι απολαύσεις περνούν (σβήνουν), οι αρετές όμως παραμένουν για πάντα.

-«Ἡδονὴν φεύγε, ἥτις λύπην τίκτει» Σόλων (Στοβ.Ανθ.). Να αποφεύγεις την ηδονή (την απόλαυση), που θα σου προξενήσει λύπη.

-«πονηροῦ φωτός ἡδοναὶ κακαί» Ευριπίδης (Ιφ.Εν.Αυλ.387). Οι απολαύσεις του πονηρού (του κακού) άντρα είναι κακές.

-«Ψυχῆς ὀλεθρὸς ἐστὶ σωματῶν ἔρως» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.).

-«Βραχεῖα τέρψις ἡδονῆς κακῆς» Ευριπίδης (Απόσπ.362). Είναι σύντομη η ευχαρίστηση που προέρχεται από ηδονή κακή (ανήθικη).

-«Ἀνδρείος οὐχ τῶν πολεμίων μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁ τῶν ἡδονῶν κρέσσων» Δημόκριτος Ἀνδρείος είναι εκείνος που καταβάλλει όχι μόνο τους εχθρούς του αλλά και τη φιληδονία

-«μηδέ ποτε δούλον ἡδονῆς σεαυτὸν ποίει. Λάγνης γυναικὸς ἐστὶν οὐκ ἀνδρὸς τόδε» Αναξανδρίδης (Αδηλ.Απόσπ.9(Mein)). Μην επιτρέψεις στον εαυτό σου να γίνει ποτέ δούλος στην ηδονή. Αυτό ταιριάζει σε λάγνα γυναίκα κι όχι σε άντρα.

-«Ὡς πολλὰ δια τὰς ἡδονὰς λυπούμεθα» Μένανδρος (Γν.Μον.). Πολλές λύπες δοκιμάζουμε εξαιτίας των ηδονών.

-«Ἀκρασία δ' ἐστὶ κακία τοῦ ἐπιθυμητικοῦ, καθ' ἣν αἰρῶνται τὰς φαύλας ἡδονὰς, μὴ κωλύοντος τοῦ λόγου» Ἀριστοτέλης (Ἠθ.Νικ. Η). Ακράτεια είναι η κακία αυτού που λέγεται επιθυμητικό της ψυχῆς. Σ αυτή την κατάσταση οι άνθρωποι επιθυμούν τις πρόστυχες ηδονές, γιατί η λογική δεν τους προβάλλει κανένα εμπόδιο.

-«Κικλήσκω μέγαν αγνόν. Ἐρωτα... μύστησι συνέρχου, φαύλους δ' ἐκτοπίους θορμάς ἀπὸ τῶνδ' ἀπόπεμπε» Ὀρφικός Ὑμνος (Ἐρωτος). Καλῶ τον μεγάλο, τον αγνό. Ἐρωτα...έλα μαζί με τους μύστες, και απομάκρυνε ἀπὸ αὐτοὺς τις φαύλες και παράδοξες ορμές.

-«Ὑμνέομεν σειρήν πολυώνυμον Ἀφρογενείης...οὐχ ὀσίων παύουσα πόθων κρυέεσαν ἐρωήν» Πρόκλος (Ὑμνος εἰς Ἀφροδίτην, Β). Εξυμνούμε την γενιά, που

έχει πολλά ονόματα, της Αφρογενείας (της Αφροδίτης)... και να καταπαύεις την παγεράν ορμή προς ανοσίους πόθους.

-«Υφ' ηδονής ο φρόνιμος ούχ αλίσκεται» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.).

-«Καλούσι γε ακολασίαν το υπό των ηδονών άρχεσθαι» Πλάτων (Φαίδ.69). Ονομάζουν ακολασία την κατάσταση εκείνη που ο άνθρωπος εξουσιάζεται από τις ηδονές.

-«Παρθενικήν δε γαμείν, ως κ' ήθεα κεδνά διδάξης» Ησίοδος (Εργ. και. Ημ.699). Να παντρευτείς παρθένο, για να την μάθεις τρόπους αξιοσέβαστους.

-«Ακολασία η περί τας ηδονάς υπερβολή» Αριστοτέλης (Ηθ. Νικ. 3,ια). Ακολασία είναι η υπερβολή στις ηδονές.

-«Ακολασίη ψυχήν ώσπερ νήα άνεμοι υπολαβόντες τήδε και τήδε φορέοντες συγκλονέουσι και απειθέα ποιέουσι τω κυβερνήτη. Ούτω και ψυχήν δονέουσα και απειθέα νόω είναι καταναγκάζουσα ειρηνεύειν και εν τω ευδίω και ασφαλεστάτω ορμέειν ου ζυγωρέει». Ευσέβιος (Στοβαίου Ανθολόγιο). Η ακολασία την ψυχή, όπως ακριβώς οι άνεμοι το πλοίο, αφού το πιάσουν, το φέρουν εδώ κι εκεί, το συγκλονίζουν και το κάνουν να μη πειθαρχεί στον κυβερνήτη. Έτσι και την ψυχή του ακόλαστου ταραίζει η ακολασία και με το να την εξαναγκάζει να μην υπακούει στο νου δεν την αφήνει να ησυχάσει και να ρίξει άγκυρα σε ήσυχο και ασφαλέστατο λιμάνι.

-«Εν δε τω ακολάστω (υπερβάλλοντι) αι λύπαι των ηδονών μεγέθει τε πλήθει και πυκνότησι». Πλάτων (Νόμοι, Ε 74). Στον ακόλαστο οι λύπες ξεπερνούν τις ηδονές στο μέγεθος, στον αριθμό και στην πυκνότητα.

-«Σωφροσύνην μεν διωκτέον και ασκητέον, ακολασίαν δε φευκτέον ως δύναται έκαστος ημών» Πλάτων (Γοργίας, LXIII). Την σωφροσύνη (εγκράτεια) πρέπει να την επιδιώκουμε και να την ασκούμε στην ζωή μας, την ακολασία όμως πρέπει να την αποφεύγει όσο μπορεί ο καθένας μας.

-«Φεύγε ηδονήν φέρουσα ύστερον βλάβην» Μένανδρος (Γνωμ. Μον.).

-«Ακολουθεί τη ακολασία αταξία, αναιδεία, ακοσμία, τρυφή, ραθυμία, αμέλεια, ολιγωρία, έκλυσις» Αριστοτέλης (Ηθ.Νικ.). Ακολουθεί την ακολασία η ακαταστασία, η αδιαντροπία, η ακοσμία, η μαλθακότητα, η οκνηρία, η αμέλεια, η αδιαφορία, η παραλυσία.

-«Αλλ ήδη δήλον ως... πας εξ ανάγκης άκων εστίν ακόλαστος. Ή γάρ δι αμαθειάν ή δι ακράτειαν, ή δι αμφότερα του σωφρονείν ενδεής ών ζή ο πάς ανθρώπινος όχλος» Πλάτων (Νόμοι, Ε,734β). Είναι πια φανερό ότι... από ανάγκη ο καθένας και χωρίς τη θέλησή του είναι ακόλαστος. Γιατί ή από αμάθεια ή από έλλειψη εγκράτειας ή και από τα δύο μαζί όλοι οι άνθρωποι του όχλου ζούν χωρίς σωφροσύνη.

-«Των δε του σώματος επιθυμούντων πολλοί μέν τους τρόπους μέμφονται και μισούσι των ερωμένων» Ξενοφών (Συμπόσιο,8,12,4-13,4).

-«Μιμού τα σεμνά, μη κακούς μιμού τρόπους» Μένανδρος. Να ακολουθείς τα σεμνά, να μην μιμείσαι όσους έχουν κακό χαρακτήρα.

-«Ούτε στις καλοτυχίες να είμαστε περιχαρείς, ούτε στις δυστυχίες περίλυποι. Ούτε στις ηδονές έκλυτοι, ούτε στους θυμούς ασυγκράτητοι και θηριώδεις» Πλούταρχος.

-«Η συνουσία ποτέ δεν ωφέλησε. Στην καλύτερη περίπτωση δεν βλάπτει» Επίκουρος.

-«Ακολασία και αδικία ηδύ μεν και ευπετές κτήσασθαι, δόξη δε μόνον και νόμω αισχρόν» Πλάτων (Πολιτεία, Β.364α). Η ακολασία και η αδικία είναι πράγματα ευχάριστα και δεν στοιχίζουν τίποτε να τα αποκτήσει κανείς. Θεωρούνται όμως αισχρά κατά τη γνώμη του κόσμου και σύμφωνα με το νόμο. Το γεγονός ότι κατά κανόνα στην αρχαία Ελλάδα η αποχή από τις σαρκικές ηδονές θεωρείται ένδειξη ενάρετου ανθρώπου, δεν σημαίνει ταυτόχρονα ότι δεν μπορεί να είναι ενάρετος ένας άνθρωπος ο οποίος ερωτεύεται και βιώνει τις σαρκικές ηδονές. Ο σαρκικός έρωτας είναι μία κοσμογονσία που μας βοηθάει να κατανοήσουμε καλύτερα τον εαυτό μας και τον κόσμο, και έρχεται σε μια στιγμή ψυχικής ένωσης με την/τον σύντροφό μας. Αυτό που κρίνει έναν άνθρωπο για το αν είναι ενάρετος η όχι είναι η συνολική του λειτουργία στο κοινωνικό σύνολο, το να είναι δίκαιος σε όλες τις πράξεις και συναλλαγές του με τους συνανθρώπους του, το να έχει πολλές ευαισθησίες και να προσπαθεί και με το λόγο και με τα έργα να βοηθήσει τους συνανθρώπους του και την κοινωνία στην οποία ζει. Ο έρωτας είναι για τους Έλληνες ένα θείο συναίσθημα όταν είναι αληθές και αγνό. Υπάρχουν όμως περιπτώσεις που έχει αρνητικά αποτελέσματα όταν δεν βασίζεται στην αμοιβαία αγάπη. Έτσι λοιπόν, ο ενάρετος άνθρωπος, μπορεί και να ερωτεύεται, και να βιώνει, και σε ότι κάνει να είναι ενάρετος.

-«Όποιος νομίζει ότι προσφέροντας θυσίες με ταύρους και ερίφια και άλλα τέτοια ,ή με υφαντά πορφύρας και χρυσής χλαμύδας , ή με είδωλα από ελεφαντόδοντο και σμαράγδι , θα εξευμενίσει έτσι τους Θεούς ,αυτός πλανάταιΟ άνθρωπος για να' ναι αρεστός στο Θεό πρέπει να είναι δίκαιος και ενάρετος , να μη διαφθείρει παρθένες ,να μη μοιχεύει να μην κλέβει και να μην σκοτώνει προς χάριν των χρημάτων .Ούτε μια βελόνα ξένη μην επιθυμήσης ,γιατί ο Θεός στέκεται πλάι σου και βλέπει κάθε σου πράξη» .Φιλήμων ο Συρακούσιος.

Βλέπουμε σε αυτό το κείμενο του Φιλήμονα του Συρακούσιου ότι ατόπημα δεν είναι ο έρωτας, αλλά η κακή εκδήλωση του έρωτα, όταν κανείς μοιχεύει η διαφθείρει παρθένες χωρίς να επιδιώκει κοινωνία γάμου με αυτές.

Εν κατακλείδει, λοιπόν, η Ελληνική Ηθική μας διδάσκει ότι το ζητούμενο είναι το να είναι κανείς ενάρετος, και μπορεί κανείς να είναι ενάρετος είτε υπάρχει ο σαρκικός έρωτας μέσα στη ζωή του, είτε όχι, γιατί υπάρχει ο καλώς εννοούμενος έρωτας και ο κακώς εννοούμενος έρωτας (του ακόλαστου). Οπωσδήποτε, όμως, για τους αρχαίους Έλληνες, η συνειδητή προσωπική επιλογή ενός ανθρώπου να απέχει από τις σαρκικές ηδονές, καταδεικνύει σαφέστατα έναν άνθρωπο που έχει κάποια ποιότητα και κινείται προς την κατεύθυνση της Αρετής. Και, σε κάθε περίπτωση, και λόγω του αδογματίστου χαρακτήρα της Ελληνικής Θρησκείας, επαφίεται στην στάση ζωής του κάθε Έλληνα, για το πώς θα διαπλάσει ο ίδιος τον δικό του δρόμο της Αρετής.

Επίλογος

«Μέχρι τεν κατάκεισθε; κόν άλκιμον έλξετε θυμόν ώ νέοι; Ουδ' αιδείσθ' αμφιπερικτίνας ώδε λίην μεθιέντες; Εν ειρήνη δε δοκείτε ήσθαι ατάρ πόλεμος γαίαν άπασαν έχει». Καλίνος ο Εφέσιος(Έως πότε θα αδρανείτε; πότε θ' αναστήσετε , νέοι , τον άλκιμο θυμό σας; Δεν ντρέπεστε τους γείτονες σας που αδιαφορείτε τόσο πολύ; Νομίζετε ότι έχετε ειρήνη ενώ ο πόλεμος ανταράζει τη γη) . Το να αποδεικνύεις το αυτονόητο και το να δηλώνεις το αυτόδηλο δεν είναι βέβαια ο θρίαμβος της λογικής. Εν τούτοις αυτό αναγκάζομαστε εκ των πραγμάτων να κάνουμε ,συχνότητα μάλιστα ,στην εκπάγλου «προόδου», «ανατύξεως» και «εξελίξεως» εποχή μας.Και, επειδή ,τα «πράγματα»(μάλλον οι σκιές των πλασμάτων τους στο λυκόφως της λογικής που μας τυλίγει) μας εξαναγκάζουν ,ερχόμαστε τώρα ,με τις πενιχρές δυνατότητες που διαθέτουμε υποκειμενικά και αντικειμενικά να... «αποδείξουμε» την «ηθική ακεραιότητα» των προγόνων μας ,αυτών των ίδιων που εγέννησαν – γιατί ήταν γνήσια εμβολή του εαυτού τους –το χάρμα της ανθρωπότητας-τον Ελληνικό Κόσμο.

Δεν είναι μόνο οι καύσεις ,οι εκθεμελιώσεις ,οι σφαγές ,οι ποινές και οι απαγορεύσεις τα όπλα δια των οποίων επεχειρήθη η συντριβή αυτού του σκανδαλώδους ωραιότητας για το θεό» (Έτσι ανεφώνησε ο αββάς Fourmant πριν εξαπολήσει τις στρατιές των ρασοφόρων του για να καταστρέψουν ό,τι είχε απομείνει από τη Σπάρτη το έτος 1789) των επικρατούντων θρησκειών, πολιτισμού το χείριστο είναι η δηλητηριώδης εμβολή στην συνείδηση των νεωτέρων Ελλήνων ,του αισθήματος αναστολής και ντροπής για το είδος τους. Αυτό επιδιώκεται μέσα από μια ακατάσχετη κατασυκοφάντηση των προγόνων μας ,μια ψυχοφθόρο επιδρομή που στοχεύει στην δική μας άλωση ,στον δικό μας ανδραποδισμό, το αίσθημα απαξίας ως προς την φυσική σου προέλευση ,οδηγεί ,βέβαια ,στο αίσθημα μειονεξίας .Άμεση συνέπεια είναι το ψυχικό τεράτωμα που τείνει να καταβροχθίσει ό,τι συναπαρτίζει την αληθέστερη περιοχή του είναι μας.Εκείνη που κατοικείται από τις αιώνιες μορφές ,ιδέες και έννοιες που πληρούν και εμπυχώνουν κάθε μας πράξη, εμπειρία ή διάθεση που είναι τα θεμέλια και το κρυμμένο νόημα του ενδότερου εαυτού μας, άλλα και ο κοινός ιστός που μας συνδέει σε σχέσεις ομοψυχίας και κατανόησης με τους ομοίους μας ενώ καθορίζει και τα κριτήρια των διαφορών μας από τους ανομοίους μας. Άλλοι τα λέγουν αρχετύπους, αλλά είναι κάτι πολύ περισσότερο ,ειδικό : είναι ό,τι έχει δρέψει η ψυχή μας από τις ψυχές των προγόνων μας σε βάθος γενεών μέγα ,ό,τι έφερε μαζί της πριν γεννηθούμε σα γνώση αναμνηστική ,έμφυτη όλων όσων ήσαν ο αθροιστικός ψυχικός βίος εκείνων που μας εγέννησαν. Όλα αυτά, ένας ωκεανός από μορφές-όχι μόνο εικόνες –που κατακλύζουν το είναι μας είναι το έδαφος της όλης προσωπικότητας μας που περιμένει να αναδώσει τα άνθη και τους καρπούς των πανάρχαιων σπόρων που βρίσκονται σ' αυτό περιμένοντας τη δική μας φροντίδα. Η προσωπικότητα μας ,αλλά και τα έργα και οι σχέσεις μας με τους άλλους εξαρτούν την εξέλιξή τους από την εφορία αυτού του εδάφους .Και πρώτο βήμα της συνείδησής μας προς τον μυστικόν αυτόν κήπο, είναι η αναγνώριση, ο εντοπισμός του κρυμμένου του πλούτου. Έπειτα, είναι η αναδοχή του από τον καθ' ένα μας και η ομολογία του από το σύνολό μας-από το σύνολο των φερενύμων Ελλήνων.Κι έπειτα, βέβαια, είναι η αναδιατύπωσή του- με άπειρους τρόπους, προσωπικούς και συλλογικούς - στη γλώσσα που γνωρίζομε και γνωρίζουν τα στοιχεία του-στην μητρική μας γλώσσα.

Εάν όμως μείνει ακαλλιέργητο κι άγνωστο το έδαφος, ο σπόρος θα φυτρώσει βλαστούς στρεβλούς και καχεκτικούς-και μερικά βλαστήματα θα είναι , από την

αγριότητά τους τοξικά. Αλλά μήπως όλα αυτά τα φύτρα δεν θα χουν προσβληθεί από το δηλητήριο εκείνων, που καταρώνται και τους σπορείς και τους σπόρους;

Τις κατάρες και τις συκοφαντίες ,εμείς πρέπει να τις πολεμήσουμε, πριν απ' όλα με την ίδια την συνείδησή μας. Να θυμηθούμε πάλι ποιοι είμαστε, και να το ομολογήσουμε με λέξεις και τρόπους. Είδ' αλλιώς , θα φθαρούμε και από το μέσα μας δηλητήριο. Θα γίνουμε αφασικοί, αμνήμονες, με λειψή συνείδηση και ανάπηρη ψυχή. Λοιπόν, θα προτάξουμε εδώ ένα συμπερασματικό αξίωμα: Η εμφάνιση. Και μόνον της Ελλάδος στο πρόσωπο της γης είναι ένα απόλυτο Ηθικό γεγονός. Επειδή, Πρώτον, η ίδια η μορφή της είναι άγαλμα πολλών αρετών: μέτρο, αρμονία, λιτότητα, ηπιότητα, ρώμη, χάρις, ευγένεια, υγεία, ευκρασία, γενναιοδωρία, ευφροσύνη, σύμπνοια και φιλία ανόμοιων- δηλαδή Αγάπη, και άλλα πολλά. Δεύτερον επειδή όχι τυχαία , αυτή ακριβώς η χώρα εγέννησε και περιέθαλψε το κάλλιστο ανθρώπινο είδος και τρίτο, κατά συνέπεια ,υπήρξε-επί χιλιετίες –εστία του αναλόγου ανθρώπινου Έργου ,του οποίου σταθερός χαρακτήρας ήταν το Ωραίο. Και κατά την πίστη των προγόνων μας πάρεδρος του αγαθού, της νοητής ,της υψηλότερης, δηλαδή ,θείκης Αρχής και σαν αρχή είναι ο εξηγητικός λόγος των πραγμάτων είναι το Ωραίο(ιεροί λόγοι Ορφέως).Επίσης ,η θεά Αθηνά που υφαίνει τις κρυφές εντέλειες του κόσμου ,λέγεται –είναι-αρετή .Και τίνος λαού ,και ποίας θρησκείας ,ποίας γλώσσας και ποίας πράξεως είναι γέννημα η λέξη Ηθική; Οι Έλληνες είχαν τη λέξη .Και όποιος έχει το όνομα των πραγμάτων έχει και την εμπειρία τους .Επίσης: από Ελλήνων χέρια εγράφησαν τα μόνα μέχρι προσφάτως περί ηθικής συγγράμματα. Όσα εσώθησαν ,είναι:«Ηθικά Νικομάχεια » του Αριστοτέλους , «εγχειρίδιο του Επικτήτου».«Ες εμ αυτόν» του Μάρκου Αυρηλίου, «Τα χρυσά Έπη του Πυθαγόρου» του οσιομάρτυρος των Ελλήνων Ιεροκλέους. Όταν οι «αγαθότατοι»και «αγαπητικότατοι»Χριστιανοί εβασάνιζαν τον Ιεροκλέα όπως το νοσηρό μυαλό τους τους εξωθούσε ,εκείνος γέμισε την παλάμη του με αίμα των πληγών του και είπε στους δήμιους του :«Κύκλωπα ακόμα φάε και αίμα».Οι Κύκλωπες τώρα μιλούν ως ηθικοδιδάσκαλοι κατήγοροι εναντίον Εκείνων

Η Ελλάς υπήρξε η Αυθεντία του Καλού και του Αγαθού .Και πέραν των ειδικών περί ηθικής συγγραμμάτων αυτό, τεκμηριώνεται και από μια επιπόλαιη ,έστω ,ανάγνωση οποιουδήποτε έργου από τα σωζόμενα της Ελληνικής Γραμματείας. Από κανένα, όποιο και αν είναι το αντικείμενο τους δε λείπουν οι πολλές και μεγάλες περί του ηθικώς δέοντος και δοκούντος αποφάσεις. Κυρίως το δεσπόζων και καθολικώς διευθυντικό στοιχείο του Αρχαίου Ελληνικού βίου, ή θρησκεία ,είναι ένα σύστημα ηθικό ,μα διδασκαλία ηθική. Οι θεοί που ενέπνεαν τους προγόνους μας ,διαθέτουν τόσες αρετές –ως σύμφυτες της οντότητος τους ,εννοείται-που μήτε καν η Ελληνική Γλώσσα δεν δύναται να κατονομάσει. Η άσκηση λοιπόν της Αρετής, όπως ρητά διδάσκεται από όλους τους προγόνους μας ήταν η πλέον θεάρεστη πράξη. Η τέλεια θυσία ,ήταν οι καλοί λογισμοί ,οι καλοί λόγοι ,οι καλές πράξεις .Έτσι και οι επτά σοφοί «κοινή ξυνελθόντες απαρχήν της σοφίας ανέθεσαν τω Απόλλωνι εις τον νεών των εν Δελφοίς»Και στη συνέχεια αυτού του σημειώματος ,οι «αποδεικτικοί λόγοι»περί της Ηθικής των προγόνων μας ,ανατίθενται σ' εκείνους τους ιδίους .

Είναι αυτόδηλον, βέβαια, ότι όσα αποσπάσματα των σχετικών λόγων παρατίθενται ,είναι τυχαίες επιλογές από ένα αρίφητο πλήθος ισότιμων και ισοβαρών αποφάνσεων .Αρκεί, ίσως ,να πούμε ,ενδεικτικώς ,ότι αποπειραθήκαμε να καταγράψουμε εδώ τα ονόματα των «ηθικής σημαντικών»όρων που περιέχονται στο λεξικό Liddell - Scott.Απεδείχθη αδύνατον. Τα ονόματα που αρχίζουν από Άλφα και μόνον ,θα

κατελάμβαναν όλο το 16σέλιδο.Έτσι είναι .Η αυθεντία δεν αμνησχανεί ,ούτε απορεί ,ούτε εξαντλεί τους τρόπους της προκειμένου να περιγράψει τα ιδιώματά της ,ούτε έχει ανάγκη διδασκάλων ούτε δανείων .Ας σκεφτούν οι Χριστιανοί συνάνθρωποί μας ,με την ευκαιρία και τούτο: ο ιδρυτής της θρησκείας τους ,παρουσιάζει, πάρα πολλές θεμελιώδεις ομοιότητες προς τον αρχαιότερο του (1200 π.Χ.),θεό των Ινδών ,Κρίσνα (σταύρωση του Κρίσνα και ανάσταση ,τριαδικότητα , παρθενογένεση, υιός ξυλουργού, κλπ.).Η Ελληνική θρησκεία ,δεν διαθέτει κλειψίτυπα. Διότι, ας το επαναλάβουμε, είναι όλη μια Αυθεντία, που εκ φύσεως ,ιδρύεται από την Αλήθεια και εναγκαλίζεται με Αγάπη την Ανθρωπότητα.

Συμπέρασμα

Το σύνολο των τεκμηρίων που απέμειναν από την λυσσαλέα άλωση του αχράντου και αμειφούς Ελληνικού Κόσμου, άλωση που εκτελέσθη από τους ιδίους τους πλαστογράφους του, παραδίδουν την μορφή και το είδος μιας ανθρώπινης ποιότητας, που η ωραιότητά της οφείλεται στην σταθερή και συνεχή έντασή της προς το ιδεώδες σε κάθε τομέα του ανθρώπινου βίου και σε κάθε μέτρο της ανθρώπινης ύπαρξης.

Ωστε λοιπόν, και όσοι σήμερα ομιλούν εν ονόματι εκείνου του Κόσμου είναι, ή οφείλουν να είναι, αντάξιοι του αντικειμένου το οποίο επικαλούνται ως αγαπητό και του οποίου παρουσιάζονται ως υπερασπιστές. Οφείλουν ν αντιμετωπίζουν την αναϊδή κατασυκοφάντηση του Ελληνικού Κόσμου με την ίδια Ηθική, στην οποία υπάκουαν, όπως σε έμφυτη δύναμη, οι πρόγονοί μας. Ήδη εκθέσαμε όσο αυτό ήταν δυνατό- δηλαδή ελάχιστα-ποιο ήταν το φάσμα της και ποια η ισχύς της. Και τούτο έγινε με το στόμα Εκείνων. Όχι με το δικό μας.

Πρέπει να κατανοήσωμε, ότι είναι αδύνατον να επιτύχη η νεώτερη κίνηση για την επανίδρυση των προγονικών αξιών στη ζωτική μας σφαίρα, εάν δεν επιτευχθή, εάν δεν αναστηθή από τα σκοτάδια και τους ιστούς των απωθημένων στις περιοχές της Λήθης και του ακατάληπτου, στο φως της συνείδησης και της αναδοχής, το κύριο και δεσπόζον κίνητρο ο προαιώνιος και απέραντος ψυχισμός που μας κληρονόμησαν οι μητέρες και οι πατέρες μας. Ούτως η άλλως, αυτός μας κινεί, αλλά, δυστυχώς, άλογα και στρεβλά επειδή δεν γίνεται αντιληπτό, επειδή αυτός ο θησαυρός μας περισσότερο από κάθε άλλον μένει κρυμμένος κάτω από στρώματα κονιορτού και λίθων, εξ αιτίας του διωγμού που υπέστη το πνεύμα των Ελλήνων και του φόβου, και των συμπλεγμάτων που επέφερε αυτός, και μας στοιχειώνουν ακόμη. Αλλά εάν κάτι είναι πράγματι αήττητο στους αιώνες, αυτό είναι η ζωτική, η πνευματική και ψυχική αυθεντία που διηύθυνε την δημιουργία εκείνου του θαύματος του πανανθρώπινου πολιτισμού, ως επιφάνεια μίας ανάλογης ανθρώπινης ποιότητας. Όσοι λοιπόν ομνύουν σε κείνον τον κόσμο, πρέπει και να τιμούν την ουσία του .Και αυτοί δεν είναι άλλοι παρά η κολοσσιαία διάσταση των ηθικών μεγεθών του .Όχι μόνο των λόγων αλλά των λόγων που σφραγίζουν τα έργα και σφραγίζονται από αυτά .Εκεί λοιπόν ας προσέξωμε και αυτό ας προτάξωμε έναντι της ασχημοσύνης –φανερής και κρυφής –των «άλλων»: το κάλλος της ψυχής μας ,ανασύρωντας το από την αφάνεια ,λαμπρύνοντας το με τη σμίλη της αληθούς Μνήμης ,υψώνοντάς το, καλό και όμοιο προς τους προγόνους μας ανάθημα τιμής και Αλήθειας και Ζωής. Διότι τα έργα εκείνων δεν είναι για να θαύμαζουμε παθητικά, είναι για να τα μιμούμεθα. Επειδή από τη φλόγα της ψυχής τους της αχθοφόρου ,ζωπυρώθηκε στον κόσμο των αισθητών η ιδέα του κάλλους του νοητού το οποίο απολαμβάνωμε ως οικείο μέσα από τις μορφές που έπλασαν εκείνοι και μίσησαν οι πολέμιοι τους .Αλλά εκείνο που

χρειάζεται ,για να μην γίνη η απραξία και η λήθη μας αιτία να καταλήξουμε συνεργοί των δευτέρων ,είναι να ασκήσωμε το εαυτό μας πρώτον στο να αφυπνιστεί και να μένει άγρυπνος και ενεργός κατά το υπόδειγμα εκείνων. Δεύτερο και για να είναι και το πρώτο εφικτό ,να μάθουμε να διακρίνουμε τα σημαίνοντα των ορατών μορφών ,να ανάγωμε, ατά τα σημεία ,τα δεικνύμενα, στην πηγή τους, οποία ρέει και τονθορύζει αλάθητους χρησμούς της πρωτίστης Σοφίας, που βρίσκει ρίζες και καρπούς στην Αρετή τους. Αυτή είναι που γέννησε και τα άλλα μνημεία ,από τα οποία, ένα σπάραγμα, ένα ερείπιο τους ,υπερβαίνει σε φορτίο εντέλειας οτιδήποτε καινοφανές .Οι ναοί, τα αγάλματα, τα αγγαίσματα όλα που δημιούργησαν με τα μάρμαρα, τον πηλό, την πέτρα, τα μέταλλα, τον διαβήτη, τον γνώμονα, όπως και ο κάθε λόγος τους ,δεν είναι ψυχρές «λογικές»κατασκευές .Αλλά είναι απεικασματα της ψυχικής και νοητικής τους ευρωστίας ,ευγενείας, ευσεβείας και ευφροσύνης ,είναι γεννήματα του ευλαβικού τους θάρρους να σμίγουν με τα πράγματα να μην φοβούνται την εγγενή αντίφαση των πραγμάτων .Τούτο τους οδήγησε στην Αγάπη προς το Μεγάλο Πραγματικό απ'όπου αντλούσαν με άπειρη αισθαντικότητα τις καθαρές ιδέες όλων των Αρετών .Κι η Αρετή είναι σύμφυτη του λόγου των πραγμάτων και της φύσεως, έλεγαν. Ας μην επιτρέψουμε λοιπόν ,σαν γνώστες και σαν πολεμιστές ,να συντρίψουν αυτό το μέγιστο, ολοζώντανο Ον που μας άφησαν: τον λόγο της ψυχής τους που «αύξανε από τον εαυτό της».Αυτό θα γίνει μόνο αν συντρίψουν εμάς. Και θα μας συντρίψουν ,αν καθηλώσουν την ψυχή μας σε άγονες ,ακατάληπτες και άλογες περιοχές της ύπαρξης μας. Ας απαγορεύσουμε στους πωλητές –ή δωρητές –της θανατηφόρου Λήθης να πλησιάζουν ,από εδώ και στο εξής ,τις θύρες τις συνείδησης μας : «εκάς οι βέβηλοι»,λοιπόν, και από την Ελευσίνα αυτού, του δικού μας σταδίου ,όπου προς το παρόν ,διεξάγεται- ή πρέπει να αρχίση να διεξάγεται ο μεγάλος αγώνας της Ανάμνησης και της αναδιατύπωσης όσων έχομε την βαριά ,όσο και καλή μοίρα να είμαστε κληρονόμοι.